

Pesem si 20

zbornik

www.pesem.si

Uredili: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, mag. Ana Porenta, dr. Sara Špelec, Helena Zemljič
Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut
Jezikovni pregled pesmi v SBH jezikih: Jure Drlječan

Avtorji: Marina Adamović idr. (vsi avtorji so navedeni v kazalu in poglavju Predstavitve avtorjev)

Uredništvo in skrbniki: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, dr. Tine Dolžan, Gregor Grešak, mag. Ana Porenta, mag. Žiga Stopinšek, dr. Sara Špelec, Helena Zemljič

Zbirka Pesem si ▪ št. 14 ▪ junij 2020

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče ▪ www.zru.si ▪ zru@zru.si
www.pesem.si

Oblikovanje in prelom: Gaja Grešak

Naklada: 120 izvodov

Copyright 2020 ZRU

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

PESEM si 20 : zbornik / [avtorji Marina Adamović idr. ; uredili Luka Benedičič ... et al.]. - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, 2020. - (Zbirka Pesem.si ; št. 14)

ISBN 978-961-94710-2-9

1. Adamović, Marina 2. Benedičič, Luka

COBISS.SI-ID 20154627

Pesem si štirinajsti

Kako hitro mine leto in koliko pesmi nam prinese! Pred nami je nova bera raznovrstne in sveže poezije, ki nas nagovarja k branju v *Pesem si 2020*. Zbrana je v stalnih poglavjih, ki jih poznamo že iz prejšnjih letnih zbornikov. Ker so oblike pesmi raznolike in se njihova tematika sprehaja po vesolju, vseh zemeljskih okoljih in še večkrat po zapleteni človekovi podzavesti, mislih, uvidih in prividih, bo gotovo vsaka in vsak našla ali našel zase pesmi, ki najbolj sozvanjajo z njenim ali njegovim pogledom na svet in poezijo.

Kot vsako leto naj v uvodniku povzamem dogajanje preteklega pesniškega leta.

Na svetovni dan poezije (21. 3. 2019) smo z 18 avtoricami in avtorji nastopili v Pritličju na 24-urnem dogodku, ki so ga pripravili različni organizatorji iz Ljubljane. Naslednjega dne, 22. 3., smo predstavili *Pesem si* z branjem poezije 9 avtoric in avtorjev v Literarni hiši Maribor, 23. 3. pa na mednarodnem pesniškem maratonu *S poezijo govorim* v Varaždinu. Dogodek sta vodila Ljubica Ribić in Milan Novak. Veliko članic in članov *Pesem si* je nastopilo na 18. večeru Šentjakobsko je poezija 24. 5. v Ljubljani, ki ga organizira in vodi Marko Skok Mezopotamsky. O teh dogodkih smo podrobneje poročali že v prejšnjem zborniku (*Pesem si 2019*).

1. junija 2019 smo na Trubarjevi domačiji na Rašici priredili tradicionalno mednarodno srečanje ob izidu Pesem si 2019. Pripravili smo predstavitev izbrane poezije v režiji Sare Špelec (poleg nje so nastopili še Lidija Brezavšček, Gregor Grešak, Jana Kolarič, Matej Polzelnik, Ana Porenta in Urša Zalar), podložene z avtorsko glasbo Dana Grešaka, in prisluhnili očarljivemu koncertu dueta Zajtrk, ki ga sestavljata Laura Kranjc (vokal, violina) in Sven Horvat (kitara). Srečanje smo nadgradili z mini pesniškim maratonom v Galeriji Skedenj. Nastopili so: Lidija Brezavšček, Sara Špelec, Ana Porenta (predstavnice uredništva), Jure Drljepan, Milan Žniderič, Marija Praprotnik Kranjec, Marko Skok Mezopotamsky, Felicita Medved, Marjeta Manfreda Vakar, Ivanka Kostantino, Dimitrij Škrk, Bernarda Mrak Kosel, Irena Zore, Zdenka Zabukovec, Srečko Likar in Darinka Grmek Štrukelj.

Pesem si 2019 smo nato še večkrat predstavili. Z branjem svojih pesmi so Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, Jure Drljepan, Mirjam Dular, Gregor Grešak, Matjaž in Nadja Jarc, Felicita Medved, Radharani Pernarčič in Juš Škraban, Ana Porenta, Miha Sever, Dimitrij Škrk, Sara Špelec, Luka Šturm in Milan Žniderič nastopili 19. 9. v Centru za poezijo Tomaža Šalamuna v Ljubljani. 23. oktobra smo se v Knjižnici Dobropolje na Vidmu zbrali Tamara Butala, Gregor Grešak, Darinka Grmek Štrukelj, Stanka Kuplenk, Silva Langenus, Aleksandra Marijanović, Franci Novak, Bernardka Petrovič Mager, Ana Porenta, Saška Strnad, Alenka Zabukovec in Zdenka Zabukovec. 28. 11. smo nov zbornik v Literarni hiši Maribor z branjem predstavili Jure Drljepan, Gregor Grešak, Irena Holzer, Zdravko Kokanović

Koki, Matej Krajnc, Željko Perović, Ana Porenta, Senada Smajić, Dimitrij Škrk in Helena Zemljič. Na portalu smo uvedli nov format video virtualnih večerov (prenos preko video kanala): 14. 5. se je Ana Porenta pogovarjala s Saro Špelec o njeni zbirki Če, 18. 6. s Tomom Vebrom o njegovi zbirki Točka preloma, 14. 7. z Dejanom Kobanom o njegovih knjigah in pesniškem delovanju ter 22. 7. s pesnico Jagodo Nikačević, slednjega smo posneli kar v Beogradu.

Srečali smo se tudi v Knjižnici Radovljica: najprej 19. 3. 2019, ko smo sodelovali pri predstavitvi pesniške zbirke Pogodba z Ničem naše urednice Lidije Brezavšček, nato pa še 4. februarja 2020, ko smo predstavili zbornik Pesem si; svoje pesmi so brali Gregor Grešak, Lidija Brezavšček, Majda Kočar, Felicita Medved, Bernarda Mrak Kosel, Irena P. Beguš, Drago Papler, Ana Porenta, Marija Praprotnik, Saša Slavkovič in Milan Žniderič ter s svojimi uglasbitvami pesmi Gregor Markič.

Nismo pa imeli samo prijetnih dogodkov. Zapustili sta nas Vesna Španić in Andrejka Jereb. Slednji posvečamo letošnji zbornik, saj je bila z nami celo desetletje. Letos nam bo srečanje na Trubarjevi Rašici skušal nadomestiti film naših mladih ustvarjalcev iz Gledeje in urednikov portala, ki so se spopadli z interpretacijo izbrank. Montažo filma smo zaupali Danu Grešaku. Predvajali ga bomo ob izidu zbornika na spletu.

Čeprav si od samega nastanka prizadevamo tudi za srečanja v živo, se naša virtualnost v sedanjosti, ko nam je združevanje nedostopno, obnese bolj od resničnosti. Vseeno pa si želimo, da bi nam bilo dano, da si še letos pogledamo v oči, se objamemo in prisluhnemo poeziji iz zbornika tudi brez elektronskih posrednikov.

Ana Porenta

Andrejki Jereb v spomin

Jeseni nas je zapustila dolgoletna članica, plodovita pesnica, prijetna sogovornica in draga prijateljica Andrejka Jereb.

Portal Pešem si se je pridružila leta 2009 in od takrat delila z nami mnoge svoje pesmi, občasno tudi v francoskem in italijanskem jeziku, sodelovala v forumskih debatah, pisala konstruktivne in poglobljene komentarje. Rada se je udeleževala prireditev, srečanj in literarnih večerov in mnoge je organizirala tudi sama v okviru idrijskega društva RIS, katerega soustanoviteljica in večletna predsednica je bila.

Izdala je štiri pesniške zbirke: Presledek v času (Bogataj, 2009), Na šahovnici (ZRU, 2011), Soba z disonanc (Bogataj, 2015) ter dvojezično Votek na platnu (Bogataj, 2018).

Njene pesmi bodo večno živele. Naj letošnji zbornik začnemo s pesmimi, s katerimi nas je osvetljevala do konca svoje zemeljske poti.

Andrejka Jereb

Mojstrica

skozi uho igle potegnem nit
zavozlam en konec
močno zatisnem
naj na drugem koncu ostane vse
kar se je prišlo
pritrdilo
zategnilo
na dolgi poti mojstrovanja
kar ne prepušča več svetlobe
in vse kar se je do tega trenutka
od zadržane napetosti moljeve matice
strdilo v grudice
da v grudice tistega neustavljivega
sipanja spomina

Čipka

odzvanjanje klekljev
te opominja da je treba
ohraniti zvestobo do obrti
in misel na to
kje se začne ris
in kje konča
čipka

gledaš vzorec
impregniranega
in pritrjenega na bulo
je težko odpeti
dovoljuje ti
da ga prebadajo bucike
ki so stražarji
brez njih ni čipke

premikanje po risu
je lepotna operacija
en sam napačen vbod
in tkivo se strže
preveč zategnjena nit
in čipka izgubi
prožnost

kajti rojena iz sanj
je simfonija
le prisluhni
ji moraš

v brezbesednem risu
te bo našla
prebujenega

Na čuden način

Na čuden način
Moje telo štrajka
kakor bi se vsa moja teža zlepila v kepo in se
zakotalila vzdolž tobogana brez vode, se na spustu
spotikala ob vse mogoče prepreke, zapore, žice ter se
namesto hihitanja ob izgubi ravnotežja debelila v še
gostejšo gmoto, ki ne bo nikoli po otroško čofnila v
bazen.

Pesem s patino

Premenam
nastavim past
in čakam,
da na veji
potrpljenja
mine strah.

Času utišam
metronom
in se opijanim
z življenjem.

Vanj vstopam
čez prag poznan,
vendar drugačna,
bolj tresoča
je moja dlan.

Pesem si izbrana

Ana Porenta

Endemit

Govorim jezik dveh milijonov in pol
na planetu z več sto milijonskimi jeziki.
Za mojim izrekanjem nastane tišina
(merjena v sekundah) in vprašanja:
What was that again?
Excuse moi?
¿Que estas diciendo?

V govorici večine pripovedujem lahko
le o običajnem in površinskem.
Še besede, ki zvenijo podobno,
so samo lažni prijatelji.

Brez prevajalcev sem pojoč zvok,
žvižgajoči šumniki,
reka nerazdvojljivih besed,
sporočilo brez naslovnika,
nerazumljiva intima.

Ko razlagam pregibnost, dvojinskost, sklonljivost,
oči množice spremljajo mojo obrazno mimiko,
ples rok in govoricico drže.

Moj jezik je neznan vzorec,
čuden kraj, podzemni rokav, močeryl,
Zoisova zvončnica, pozejdonka, ozkolista preobjeda;
skrivnost, redka kot zrak nad večtisočaki,
svetleča kot luminiscenčna bitja iz oceanskih globin.

Brez prevajalcev sem zagozdena v tésni,
kjer tesnobno čakam na odmev.

Z jezikom, ki se mi lepi na nebo, obstojim,
ko me vprašajo, o čem govori moja pesem.

Pesem pomladi 2019 po izboru bralcev

Maja Bernik, Berija Manik

Jutranji obred

Včerajšnja kava
zjutraj, razgled na nov dan.
Zoc pod vekami.

Kratka pesem pomladi 2019 po izboru uredništva

Čaj za lahko noč

*Tunkanje zeli.
Vonj po tihoti zazna
motno barvo sanj.*

Gregorjevo

Tone ladjica ...
Lej, zasidrano sonce,
luč pod gladino.

Zdaj sem drugje doma

Zdaj sem drugje doma.
Drugi vzhodi dramijo moje trepalnice.
Listi drugih bukev me ob nedeljah vabijo medse.
Asfalt je večinoma gladkejši.
Pot večinoma klančina.
Če se zmeniva, pridem s kolesom.

Bučno olje ima še vedno okus po tujem.
Vonj prazne denarnice me spomni na starše.
Kevdru po novem rečem klet in drevo je ženskega
spola.
Sem pa tja srečam tiste, ki bivajo na drugi strani stene
moje spalnice.
Jem vedno v postelji, to je enako.
Oni ne znajo dat gmaha in jaz še vedno ne razumem,
koliko je tri četrta na osem.
Dlje imam do morja, ampak je pa vsaj Pohorje blizu.
Obiščem ga redkeje, kot obljubim.
Njih tudi.

Vid Sagadin Žigon, vidzigon

Velika noč

Moja žena se je v mojih
sanjah poročila z angelom,
sam pa sem se že zdavnaj
spečal s hudičem, zdaj ležim
maziljen od njenega odsotnega
poljuba, razpet kot odrešenik
na križu praznih obrekovanj,
in čakam na konec, ki noče
priti niti pod prisilo bednih dni.

Zaplodil sem ji tri otroke, tri
stebre moje biti, in to je vse,
kar lahko od sebe pričakujem,
več niti v najhujših ali najlepših
sanjah ne bi hotel, odidite še
zadnje koprene izpred mojih
oči, da lahko mirno in pogumno
zrem v čisti Nič vseh svojih del,
vseh svojih moranj in nehanj,
ko pride tisti poslednji dan, ki
ga čakam, na steber milosti
prikovan kot Kristus na križ.

Kmalu bo velika noč, in če kaj vem, je to, da zame ni vstajenja, ampak pot, ki je videti ne smem, če nočem zgoreti v svoji strasti do življenja, ves svet poje, meni pa ni več do petja, če ne morem poklekniti pred tvojo Postavo kot bednik pred oltar pozabe vsega, kar me gleda čez grmado let, ki noče se vžgati niti kot autodafe.

Zdaj, ko ni več ničesar, kar bilo mi je drago in ljubo, razen Matere božje, na katere prsih počivam, ko sesam svoj grešni prst, ko jecljam pregrešne besede skozi njene darujoče dlani, zdaj, ko zame ni več velike noči niti vstajenja iz pene usahljih dni, odhajam tja, kjer sem od nekdam doma, s pogubo, ki se ji reče življenje, odet, zdaj, na ta sveti večer, od lažne svetlobe zadet, končno se lahko približam nečemu, kar je podobno meni, kakor je Nič podoben nečemu, česar nikoli ni bilo, šele zdaj lahko izrečem, da te ljubim, Smrt, kakor kopje ljubi trpečo rano Odrešenika.

Angeli maščevanja topotajo v mojih prsah in čakajo, da jim odprem vrata do sebe, sedem jezdecev apokalipse čaka na moje dovoljenje, da zapode se skozi mene s konji Pozabe in da z ognjem in mečem opustošijo ta hram iz mojih postaranih želja, kajti če kaj vem, potem vem to, da te videti ne smem več gole pred samim sabo in da sem kakor otrok žejen tvoje krvi, o Kraljica teme, daj, da te vsaj enkrat zagledajo moje votle oči, vsaj zdaj, ko je vse, kar sem ljubil, odnesel vrag časa, splet okoliščin in zgrešenih hipov, naj za vedno obnemim pred tvojo čisto milino, na ta posebni dan, ko voda se spreminja v vino, o dobri Bog.

Danes je velika noč in jaz poklekam pred svoje spočetje, od sebe zaklan in od neba prestreljen, ne bojim se smrti niti si je ne želim, ampak kipim v svojih jetrih, ki jih žeja po eliksirju Pozabe vsega, česar ni in česar nikoli ne bodo videle moje oči, zatisnite jih, rojenice Brezčasja, sam ne zmorem več te moči, gledal sem, kar se videti ne sme, zrl sem, kar se gledati ne da, zdaj sem tam, kjer nikogar ni doma, nezmožen samote, nezmožen biti partner Drugemu, nezmožen Sebe, leta so odšla, tebe pa ni več doma, o moja Smrt, pridi in izreci svoj Da.

Danes, na veliko noč, se je moja
žena poročila z angelom in najini
otroci so ji šli za pričo, mene pa kot
zastrupljeno pičo jedo ptice ujede,
iz teme in zmede ne poraja se več
novi svet, ampak zgolj skupek besed,
ki gorijo v moji votli glavi s plamenom
njihovega odrešenja pred mojim
zagrobnim grobom, umrl je Pesnik,
zmanjkalo mu je besed, a On še vedno
bere, namesto mene krvavi sneg
še vedno pada na njegov deviški prt,
farewell, moj Pesnik v meni, odidi
namesto mene, kajti On je vstal, pa ne
namesto mene, ostal je v prepovedan
vrt, kamor nikoli ne bom zaspal, utrni
solzo v votlini mojih očesnih jamic,
in reci mi, prosim, da me nikoli ni bilo.

Pesem pomladi 2019 po izboru uredništva

Oda koncu

Za nama brezno skupnih let,
pred nama ničesar, kar bilo
nama je drago in ljubo.

Zdaj, ko te ni več zame,
šele vem, kdo si.

V moje življenje si prišla
kot torpedo in vanj
naredila veliko luknjo.

Skoznjo kot iz rane mezi
hudournik spominov,
ki se gnoji na robovih.

Zaman jo krpam
z nerodnimi opravičili,
kesanjem in obžalovanjem.

Zaman jo šivam
s cvirnom odpuščanja.

In zогlenelim upanjem
na nemogoče odrešenje.

Ko odteče ves gnoj
iz rane najinega odnosa,
bo nastala praznina.

Ki presega željo po telesu.
Metafizična praznina.

VID SAGADIN ŽIGON, VIDZIGON

Ki je ne more zapolniti
niti smrt, kaj šele
življenje.

Ki si mi ga podarila
in ga tudi vzela,
kakor Bog vzame
to, kar podeli.

Na njej bova
postavila oder
za igro najinih
otrok, ki jočejo
v nemogoče krike
prevaranega srca,
ki je upalo, kjer
se upati ne da.

In zašlo, kot zaide
sonce za lastno
prevaro enkrat
za vselej.

In v temi, ki bo
nastala, ti bom,
o Smrt, izpovedal

– brezpogojno ljubezen.

Matej Krajnc

Kje se skriva Nana, mala opica?

saj so povedali: zidajo blok.
v bloku bo trideset stanovanj.
osem dodatnih bodo prodali,
še preden bo odrešenik prvič izdan.

če hočeš mansardo, pojdi na vrh.
na vrhu ti grlo prebode oblak.
revež si meril precej previsoko.
nikoli ne boš bogatašem enak.

saj so povedali: zidajo blok.
zidali bodo célo naselje.
umakni se, ubogi pevec popevk,
še preden te bager pod seboj zmelje.

Pesem pomladi 2019 v formi po izboru uredništva

Gesundheit, Holmes!

Gesundheit, Holmes!
Si premišljeval o karieri?
Si se prijavil na vse festivale?
Boš pel Vsak je sam in Hej, Meri?

Gesundheit, Holmes!
Si zavil uram vratove?
Si pokadil cigaretam
očete in očetom sinove?

Si grebel po starih ranah,
dokler jih niso previli?
V Wisterii je zdaj že poldne.
Pohiti, bog se te usmili.

Puxa vida, Holmes!
Holmes, filho da puta!
Ena noga v betonu,
druga noga sezuta ...

Gesundheit, Holmes!
Kličejo te biriči.
Obdrži par unč dostojanstva,
deduciraj jih vse pri priči!

Pesem zime 2019/20 v formi po izboru uredništva

Ojstrica (I)

in potem reče družinski mož in oče pojdimo
na ojstrico menda je dan lep seve seve pojdimo
najprej do vznožja seve seve ob glasbi mojmirja
sepeta odplešimo v logarsko kot pleše zemlja z
njo grad in vsak oblak grofje reka ploščate
breskve numizmatični bilteni koledarji s tremi
meseci naenkrat volcje iz pravljic nekdanjih
bratskih čitank revolt do parkiranja na črno
slapovi ki prihajajo po cesti nič hudega sluteč in
se razlijejo po čisto novih gumah nobelovci
ki prihitijo na kolesih izdelani nevajeni fizičnega
napora parkirajmo in se ozrimo v vrh našpičen
od snega in skal ki je za nas oblikovan bil ki je
za nas težek sneg prenašal nino robič zapoje
vrstico del vrha se odkruši lado leskovar zapoje
vrstico del vrha se odkruši in z njim grad in
vsak oblak miško hočevnar zapoje vrstico del vrha
se odkruši oče dé utišajte popevkarje sicer ne bo
od vrha ostalo ničesar več blazen pogled ima
ustreči mu je treba dan je lep bolj bel in čist
skorajda ne bi mogel biti in citroënovi avtomobili pod
njim bolj cinični pojdimo
seve seve najprej do vznožja seve seve prigriznimo kaj
preden se zaženemo v skalo hura
seve seve pa dajmo pa dajmo zgodnje jutro ne bo
trajalo večno pravzaprav zdaj grem pravi jutro
ki mu ni do
vzpenjanja
sploh ne
rado bi
ležalo
pa vstati morajo

Opeka

dve jedri v citoplazmi ena opeka
dva paramecija dve opeki sveže
žgani. dve citoplazmi s štirimi
jedri ena sama opeka rahlo

okrušena. trinajst opek za skupno
mizo z arhitektom in glavnim
zidarjem ki se razmnožuje s
konjugacijo. popravi me: z

delitvijo. se opravičim in pri
tem sunem opeko z mize. pade
a se nič ne zgodi tla ostanejo

nepoboljšljivo ozka. niti ladijski
pôd niso. tri jedra skočijo ena
opeka pade koliko jih še sedi

Ljudska

Šla je do vode,
vodo zajela,
vezla je šal,
kapo spočela.

Bil sem mlad pravnik,
piške sem pasel,
piške so čivkale,
jaz sem pa rasel.

Čreda ne uboga,
hlapci kadijo,
pastirji kamenjajo
mestno sodnijo.

Čuk se oženi,
sova umre,
ni z njo se oženil,
še dobro, da ne.

Kanglica pušča,
Ciciban laže,
jebe se mu
in to tudi pokaže ...

Marija Praprotnik, triglav

Haiku 146

zapuščena vas
pot k hiši tlakovana
z okruški strehe

Zapuščena vas (brahek)

*v vročem popoldnevu
se v starem borjaču
solzi vodnjak*

Češnja

**Kar čez noč se razcvetele
so te slastne gospodične,
marsik'teri vzdih ujele,
vsem očem prijetno mične.**

*Češnja v vrtu čisto bela
se iz spanja je zbudila.
V sončece se zaljubila.
Ko obleko je nadela,
srenja sapo je zajela
in so mlade slive, nešplje,
tudi stare, suhe češplje
v svet Narava pohitele.
Vse bi take obleke imele.*

Kar čez noč se razcvetele.

*Rade modne bi postale,
pa so češnjo zaprosile:
»Bi ljubimca si delile?«
(Da ledino bi orale,
bi še slano si izbrale.)
Popki so se razcveteli,
sončni žarki so jih greli,
lepe, kot da so grofične,
prav za vsak okus odlične
so te slastne gospodične.*

Mimo vrta sred' aprila
mlad umetnik se sprehaja.
Pod večer se že ohlaja,
pa se misel je rodila
(če mu le bo sreča mila),
da si posteljo poišče,
v ranem jutru pa obišče
te grofične, ki vesele
v soncu so se razcvetele,
marsik'teri vzdih ujele.

Zgodaj zjutraj se odpravi,
da nariše prve skice.
V barvah slika lepotice.
Srečen se preda naravi,
ki ga blagodejno zdravi.
Ves razgret od same sreče
s čopičem poteze vleče,
veter s prsti kot spletične
kodra drevju glave lične,
vsem očem prijetno mične.

Pesem poletja 2019 po izboru bralcev

Poznala sem pesnico

*ki je umirala vsako noč
ko je kot mlada entuziastka
z dobrimi vibracijami
pisala pesmi
umirala je v vsaki pesmi
umirala od lepote
od nešteti popitih kav
od goloroke borbe s črkami
umirala od nestrpnosti
da zares odraste
da dozori
umirala je vsako noč
za pisalno mizo
v poletni vročini
napol gola
dokler ni zaspala
z glavo na rokah
umirala od hrepenenja
po ljubljenu
po nežnih besedah
dotikih ki pečejo
da gre po koži srh
in se dviga kurja polt*

*umirala je v sanjah
in srečevala pogrebce
svoje lastne smrti
ki so odhajali
kot razočarane sence
ko se je zjutraj
z glavo na mizi
zbujala v nov dan*

Apokalipsa

*Še se pšenica na polju zlati,
še vedno prav sladko po kruhu diši,
še si škrjanček prepeva vse dni,
ko v bližnjem kozolcu nevesto gosti.*

*A v gozdu lisjak že bevška na luno,
zdi se, da v grlu ima počeno struno,
na nebu se zbira ptičja familja,
na jug poleti, tu več ni obilja.*

*V daljavi pa sluti se smrti korak,
s koso na rami gre mrki možak,
z gore vali se meglena koprena,
trava v stopinjah ni več zelena,
nad Zemljo se zbira črn oblak,
ura poslednja bo odbila tik tak.*

*Galaktična vojska si škornje obuva,
točo ledeno iz goltanca pljuva,
lomasti, podira, kar je na poti,
svetlobna razdalja nič je ne moti.*

*Z jezikom ognjenim krči si pot,
strah, razdejanje pušča povesod,
v cikcaku podi se po strmih poteh,
da hrastu prižiga strah se v očeh.*

*V daljavi pa sluti se smrti korak,
s koso na rami gre mrki možak,
z gore vali se meglena koprena,
trava v stopinjah ni več zelena,
nad Zemljo se zbira črn oblak,
ura poslednja bo odbila tik tak.*

Tomaž Mahkovic

M...

Malo več me je, ko se dam.

Tako se daje jablana:

vsa je,
a je je še
polna klet
in sod.

Kratka pesem poletja 2019 po izboru uredništva

N...

Na mirno jezersko gladino
pišem z leskovo šibo spomine
in prebiram palimpseste
dežja.

I...

Istanbul in Hagija Sofija;
pa ne tista zofija (*Σοφία*),
ki je modrost. Modrosti ni
bilo kaj prida zraven. Je pa
bilo čudenje. Čudenje je
dober spremljevalec popotnika,
četudi nikamor ne gre, četudi
popotuje le po vzporednih svetovih,
sanjah, sanjarijah, svojih in tujih
blodnjah, tujih idejah in razmišljanjih.

Tuje ceste vodijo domov; a tudi
najdlje od doma, če ni dom v srcu.

In nosim se kot pav
perje –
nekje zadaj za ritjo
se imam vedno s sabo,
pa najsi sem ali nisem
zavesten, zavéden ali zavêden;
poln homonimov, sinonimov;
enakopisnic, enakozvočnic,
enakoznačnic, podobnopisnic,
podob, podobnic, podobnosti –
poln živžava: poln, poln, poln,
kot parni kotel,
kot Istambul
kot Hagija Sofija.

Z...

Zasedam svoj tron. Na balkonu. Se ve,
da nisem sam. Kar nekaj nas je, bitij kraljevskih.
Ob meni Patrička, kvasovke v pivu in vinske
mušice nad njim, poleg aloa, osat, svitek, glista,
faraonke v koloni, rožlin, nagelj, črničnica, polaj,
kumkvat, listne uši, grozdičje, žajbelj, rdeči javor,
bazilika, zigokak, majaron, šetraj, martinček, belin,
fikomiceta, origano, fuksija, cuketa, funkija, regrat,
kopriva, gosenica, zvezdica, sončnica, jagoda, mušč,
limona, preklar, laščan, abrašica, kletni prašiček,
trepetavka, netresk, žametnice, asparagus, bezeg,
skolopendra, lesna osa, svetlin, hren, poprova meta,
mačkovc, pikapolonica, opičji rep, kožuhasta čebela,
kranjica, adzuki, čmrlj, ciklama, ingver, lovor, lilija,
velerilec, citronček, moljevec, maš, mung, hermelika,
klematis, paprika, čili, obšilj, šuštar, srebrna ribica in
še
dosti neznanih ali brezimnih, vidnih in nevidnih bitij
se ob meni nahaja.
Res, dosti nas je, kar dosti;
a vsi molčimo;
le sršen, brenčačka in vrabec
nekaj ugovarjajo
dnevu.

S...

Samo pogovarjala sva se nekakšne koane, [1]
 vstopajoč v svetove. Neznane. Nove. Nadvse previdno.
 Dve čaplji, pokljunčkani. Šotni mah, misel, oblak.
 Pod nama in vse okrog naju morje besed stvarstva.

Bogovi, rojevani v dreku, s cvetovi v modih in sadeži
 rajskimi (s prepovedanim vred) v telesnih duplinah,
 koder se micelij prebija v korenine drevesa življenja
 in vsega drugega lesovja. Kjer zaduhtijo gobe gobavih

pastirjev brez ušes, oči, nosov, dlani. Katerih ovčice
 niti ne jedo, ne serjejo, še meketajo ne več, zabubljene
 v prazno. A samo pogovarjala sva se. Ne, ne kakšne
 koane; le to. To, kar je. Četudi le v nama razsuto.

[1] Zadnja dva verza Primoža Čučnika pesmi *Tudi sam sem*, iz zbirke *Piš čez sen*.

Z...

Zasičen je ta svet
s staro in novo umetnostjo,
skrito kot jedrski odpad

v starih podrtijah, v knjižnicah,
v novodobnih vilah in palačah
ter v temnih kletah muzejev.

Pod stalnim nadzorom posvečenih
šamanov kulturno-dednje obsedenosti.

O, slava modrosti človekovi,
ki izkoplje zlato in ga zakoplje
v trezor, da ne blešči, da ostane skrito
pred očmi
neposvečenih.

Katarina Juvančič, Katarina J.

porajanja

dolgo sem sestavljala
košček za koščkom
zase
zate
zanj
pod rebri se je
vdiralo
hrepenenje
valil
nespočeti čas
po katerem so polzela
izgrgrana jajca
izkašljana sluz
medtem ko so
protoni rohneli kot
wagnerjeve valkire in
ribosomi žvižgali nemške šlagerje
in zadušnice
v konec nečesa nekoga vseh vsega

iz razpoke sveta sem vzšla mrtva
brez
sebe
tebe
njega
v mokrini prareke
sem okopala svoje žaltavo obličje
nikogar ni zanimalo
od kod prihajam
kam grem
kaj je smisel vsega tega ogolevanja

KATARINA JUVANČIČ, KATARINA J.

»kje je deklica?« so me spraševali
v jezikih, ki jih nisem razumela
iz luknje v trebuhu sem potegnila
pinjato razdedinjenega otroštva
in jo zalučala ob tla
da je sladka morska pena
pljusknila med prste, polne travnatih bilk

»kam greš brez deklice?« so vrtali vame
z očmi zadušenih krikov
in mi z malinovcem redčili kri
jaz pa sem se samo smehljala
ničesar nisem razumela
vse sem razumela

v borbi za zasilne izhode
v gnojenju otrplin svetobolja
ne bom ostala

karavana poslednjih neizrečenih vrstic je že odpeljala
dolgo sem ji prihajala naproti

Pesem poletja 2019 po izboru uredništva

Izpoved minometalke z nabreklih trebuhom lune

Izdelujem minomete
po navodilih iz kinder jajčka.
S keramičnimi zobmi grizem
v betonske jarke.
Ne vdam se, niti kadar se mi bruha od rečenic in zelja.
Izpod pazduh mezi zlatorumeno satje.
Zašvicala sem.

»Te boli?« ne vprašaj.
Ne kimam. Ne odkimavam.
Tiho sem. Negibno sem.
Po tem besnenju ne bo nič ostalo celo.
Vojne se kuhajo kot čorbe.
Počasi in z veliko brbotanja.

Če mi pripraviš kavo, mi jo prosim
začini s kačjo slino in turmericom.
Oboje menda deluje protivnetno.
Za razstrupljanje krvavih vod
potrebujem eno visoko peto manj od bolečinskega
praga.
In pramen pšeničnih las od Barbike.
Tiste iz Trsta, letnik '85.

Per aspera ad aspera ali Pokolenja velikega raz-poka

Otroci herojev.

Otroci borcev.

Otroci talcev.

Otroci zločincev.

Otroci ujetnikov.

Spočeti v vraščeno tišino

vsega, kar je ostalo

skrito,

zamolčano,

ubito.

Razen v morastih sanjah,

iz katerih so jih budili kriki njihovih očetov

in uspavala načrta stoičnost njihovih mater.

Rasli v preštevanju

zunanjih sovražnikov,

notranjih sovražnikov,

samih sebe,

svojih ran,

njihovih ran.

Nič se ni celilo po zveznem gospodarskem načrtu.

Ideologije vznikajo iz prestrašenih semen.

Revolucije se hranijo z mladiči.

Mladiči rasejo
z žalostnimi očmi, ki niso njihove,
z uporom proti nevidnim sencam,
neslišnemu rjoventju
nikoli premaganih minotavrov.

Zapredeni
v zatrdline,
v zmehčanine,
kamor so se ugrezale
rdeče krvničke časa,
ki je postajal vse gostejši,
neprodušen,
postan,
mrtev,
s preležanim refrenom
peterokrake Antike
Ad omnia parati sumus!
Pripravljeni smo na vse!

...

Per aspera ad aspera
Ad nausema
Izprazniti preteklik,
izžgati podobo svojega plemena,
porezati osmoljeno meso,
nasoliti rane za na pot,
odnaseliti pohabljeni DNK,
bežati
bežati do velikega ničā vsega in nazaj.
»Nikjer se ne izteče.«

Zopet vse razpada.

Zgodovina.

Države.

Pesnik.

Ledvice.

Ženska.

In gori. Kako gori!

Čutim, kako mi zima teče v grlo.

Roke imam vroče od ognja.

Prerokujem iz žleze prišepetovalke,
v katero so se zalezle celice pokolenj,
ki nočejo umreti.

Celice, ki se pobijajo, kot so se naši stari starši.

Celice, ki se trpinčijo, kot so se naši starši.

Celice, ki za razliko od spomina niso pozabile ničesar.

Peter Rangus

Sonet št. 92

Marelica ni bela,
več poleg vrta ne cveti.
Pomalo počrnela
ponovno spi, ponovno spi.

Vrabiči gor sedijo
in tožno žvrgole na njej
razbito melodijo
z odmrlih vej, z odmrlih vej.

Jih gledam dol z balkona.
Še jaz bi z njimi žvrgolel,
saj sem nekoč, kot ona,
bil v cvetih bel, bil v cvetih bel,

sedaj pa zrem v mrtvost cvetov
in sam sem gol, in sam sem gol.

Sonet št. 95

Vrtnice venijo za topoli
v nekem parku, v nekem mestu. Cvetje
potemneva v kri in vse bolj goli
so grmički. Moj spokoj načet je.

Moja senca se razliva preko
makadamske pešpoti na trato
in poslušajoč primestno reko
spremlja v letu mojo lastno jato

ptic za horizont. To je stoletje
obloženih miz in praznih stolov,
ki vse manjkrat občuduje cvetje
in vse večkrat praktičnost topolov.

To je doba zakrnelih kril,
kjer smo sredstvo, redko pa smo cilj.

Sonet št. 99

Polnoč je. Pozdravim. Malo pivo.
Slečem se in sedem na sredino.
Sam sem. Skoraj prazno je. Edino
ena družba se še betežljivo

pomenkuje, kar se da brezglasno.
Ena luč. Še ta pa zgolj brlika.
Dvoje rok, ki primejo občasno
se kozarca. Nebogljena slika

mrtvega gostinskega obrata.
Polnoč je, a se šele pričinja
otpela skrčenost bedenja.

Gledam v svoj prihod, v zaprta vrata.
Nimam kam. Morda, ker tam dežuje.
Noč je in noči mi niso tuje.

Pesem poletja 2019 v formi po izboru uredništva

Sonet št. 100

Bova še kdaj? Oh ... Oh ... Bova še kdaj?
Sonce zahaja v rdečino neba.
Vetrc pod nama previdno pihlja.
Tiha sva, tiha, a tišji je kraj.

Bova še kdaj? Oh ... Oh ... Bova še kdaj?
Toneš v globino nebesnih krivulj.
S svojim pogledom zarivaš se v mulj
tega večera in nočeš nazaj.

Z rokami speta v ohlapen prijem.
Z zgodbo razdrta. Ti si ... In jaz ... sem ...
ena od tistih propadlih postaj,
ena od tistih bolečih praznot.

Bova še kdaj? Oh ... oh ... Bova še kdaj
zrla na istem tem mestu v vzhod?

Sonet št. 101

Miren zvok. Lebdeča pelerina.
Kapljice poletne afonije.
Ples. Izrazni ples dežja. Svežina,
ki se voha, pa čeprav še ni je.

Okna so odprta. Slišim zvoke.
Mirne zvoke, ki lebdijo v zraku,
kot da plešejo. Polslisne poke
po ostrešju, ki v otrplem mraku

jamrajo adijo. Voham mlade
note, ki zorijo svojo tenjo
v neobhoden rendez-vous z jesenjo.
Vonj se vtira v razast sloj lobanje.

Zadnji zvok in konec serenade.
Zdaj sem sam in gol in čakam spanje.

Pesem jeseni 2019 v formi po izboru uredništva

Martina Pavlin – Essentia

Na listu

Ko legel boš med trave,
ki tam so iz pradavnine,
napiši pesem zame,
da ne pozabim,
kako dišijo rime,
rojene iz narave.

Naj v pesmi bo poletje
in valovanje plime,
morda modrina morja,
da spet začutim
neskončnosti obzorja.
Naj v njej bo kanček zime.

Napiši, če spomladi
obarva se kaj cvetje,
če veter, ravno pravšnji,
dviguje ptice,
da najdejo zavetje
med tvojimi zakladi.

Čakala bom jeseni,
da mi napišeš eno.
Kako šumijo listi,
jih barva veter,
si tam še vedno isti,
v ta čas, odet z rumeno?

Pesem jeseni 2019 po izboru bralcev

Pogubljena

Le zakaj si mu dovolila,
da je razjahal nebo
in se s prsti povlekel
do tvojih uvelih pomaranč?

Da lahko liže kaplje
iz tvojih kockastih kril
in se naslaja,
ko seda v močvirja,
ki jih gneteš v naročju.

Le kaj mu boš rekla,
ko bo dreznil leščurja v tvojem razporku
in si, nikoli potešen,
kakor pijanec obliznil
robove mesnatih ust?

Kaj?!
Si boš izmila pogled s peskom
in se ovila okrog stebra
njegove goleni?

Boš tudi takrat molčala,
ko bo legel k tebi kot človek,
le zato,
da bi se zasadil vate
in brizgnil v tvojo ravnino
prihodnost drobnih zrcal?

Trajanja

Samo telo si.

Zmes prahu in
lepljive tekočine.

Pod porozno kožo
komaj zaznaven utrip.

Vdih ; izdih.
Pulz ; impulz.

Samo telo.
Krč in odmik.

Bilka si
na zaplata nepokošenih trav.

S porcelanastim pogledom
postarane punčke.

Zamaknjena
od vetrnih sunkov opiatov.

Tik ; tak.

Tak ; tik.

Kot kazalec na budilki
rahlo pulziraš.

Ujeta v tišino
med bele stene kože.
Negibna,
s komaj zaznavnim trzljajem vek

in neskončno željo
po življenju.

In jaz bom

Vem,
da boš nekoč prišla.
Z rahlo vstran nagnjeno glavo.

Prišla boš
kot beseda,
ki je bila prva izgovorjena.

Takrat
si bom želel biti
sam s tabo.
In si priznati,
da si resnična.

Kipeče nebo
se bo prepletlo
s kodri tvojega obstoja
in
med brljenjem svetilk

bom položil dlan
na tvojo sinjino.

Ležeča
na odeji sveta
boš pisala novo pesem

in jaz bom cerkev
za vse tvoje ljubezni.

Nepovratno (prizmat)

Spomin na čas, ki nič več ne obstaja,
je kot prelet splašene ptice.
Le misel je edina,
ki ostaja
pepelnata sivina.
Veš, luč bo le trzljal kresnice.
Spoznal boš sam, da tudi ta odhaja.

Pesem zime 2019/20 po izboru bralcev

Irena Pajnik Beguš, pi – Irena p.

Haiku

beloglav mlinar
gleda tihe lopute
brez moke v laseh

Kratka pesem jeseni 2019 po izboru uredništva

Ahilejada

zjutraj
ko odhajam
čutim šepet svojih nog
ugrize mravelj

na poti domov
se prepirajo
vreščijo kot ponoreli pavijani

popoldne
so volkulje
ki molčijo
ob stisku zob na njenih seskih

zvečer
sem kakor jokajoča riba
v vodi

nihče ne sliši tuljenja siren z ožine

Črepinje

razbito nebo
naplavljeni koščki
zajeti v dlan
ki jo stisnem
izcedim
razprem prste
na njih rumena sipkost
kakor cvetni prah
odcvetele mladosti
a še diši
in oblaki se manjšajo
kakor sonce
ker ga je nekaj ostalo
v zrnkih na rokah
da zamašim
razpoke

Še

Zakaj zasajate strah v naše misli
kot porodnico zla, kot mater žalno?
Zakaj porivate nas v svet, kjer kalno
obeša v dni se in nasmehi kisli

se plazijo v meglo že razprodano,
kjer vsak je kupec, sega pač po danem.
Kako naj se borim, kako ostanem,
kar sem, če vse se trudi, da oprano

in sprano vseh lepot deluje glava,
ki polni se z glasovi, kriki zmede,
da nisem več svetloba, tista prava.

Temno se tke, zavija, v past zaprede,
izginja luč in vse tresočje plava
veselje – ki ubeži, se v smeh posede.

Usedlina

babica ni imela čajnih lističev
da bi iz njih prerokovala
pogledala je v shrambo
in vedela kaj bodo jedli
pogledala je v nebo
in vedela kaj bodo oblekli
pogledala je v dedkove oči
in vedela

Franci Novak

Obisk

Z otrokom opazujeva vrsto žuželke, ki drsi na gladini
luže; otroci lahko dolgo časa nepremično čepijo in
gledajo

stvari, takrat so njihove oči kot drobna zrcalca.
Potem zapihava veter, vidim, kako ga zazebe, tako kot
jaz

vtakne roke v žepe jopiča. Luže so polne oblakov
kot oči, ki gledajo v marčevsko nebo, v obilje
razpihanih

meglic. – *Zakaj se oblaki ne razbijejo, ko se zaletijo?*
vpraša otrok. Poskušam mu povedati, da se oblaki

lahko pretopijo čez stvari, a ne najdem pravih
besed. Ustaviva se na sredi planjave, med lužami,

in gledava, kako velik delovni stroj nalaga težko,
mokro zemljo;
lahko bi gledala desetletja, kako se ogromni kupi

zemlje dvigajo v zrak in se potem spuščajo
na drugo vozilo,
ki jih bo odpeljalo nekam drugam, za hribe,

FRANCI NOVAK

kot da se tam gradijo neka druga, rahlejša tla.
Pobirava gladke in hrapave kamne in jih mečeva
v luže,

vodni drsalec, ki drsi po odsevih oblakov, se ne pusti
motiti, le rahlo se zaziba med drobnimi valovi.

Ko se vrneva domov in stopiva okoli vogala hiše,
zagledava velikega dolgovratega ptiča, kako stoji
na koncu vrta;

dolgo časa naju opazuje kot ogromen pernat oblak,
ne da bi se premaknil, potem dvigne nogo v zrak in
odide;

slediva mu, ko kot ponosen starec stopa čez polja.
Ko se mu preveč približava, vzleti z okornimi, težkimi

zamahi, in njegovo umazano belo telo v zraku je
gladko in svetlo od vzpenjajočega se jutranjega sonca

kot odpadli del kakšnega delovnega stroja.
Nekaj sto metrov stran od naju se spet spusti na tla,

stopi do roba vode in pije z dolgim, močnim kljunom,
z ostrim rumenim plamenom. Vodni drsalec se še
pozibava

na valovih, ko se nad njim zapira nebo. Otrok
stopa naprej po lužah, po odsevih oblakov, pustim ga;
sledila bova

velikemu belemu ptiču čez vso ravnino, z drgetajočimi
rokami v žepih, z mokrimi čevlji, ves čas bova
ohranjala razdaljo, da ga ne preplašiva, da mu
ostaneva blizu.

Pesem jeseni 2019 po izboru uredništva

FRANCI NOVAK

Snežni angel

Nekaj časa – a kot da celo večnost –
si ležal v snegu na vrhu hriba,

uspavan od hipnotičnega zvoka detla,
ki je spodaj pod skalami vztrajno,

brez predaha, kljuval v deblo; zdaj osupel
stojiš nad odtisom svojega telesa

v snegu, presenečen nad možnostjo lastne
izvotljene podobe, v katero ne kapljajo

nobeni glasovi, nad možnostjo dvojnika,
ki ga omogoča le mehka vdanost sveta

okoli njega, le bela gibkost snega.
Mogoče bo kdo prišel mimo, legel vanj

in nekaj časa ostal, pomisliš, potem pustiš
to preprostejšo, krilečo obliko sebe

vtisnjeno v belo čelo hriba, da se nadaljuje
v taljenje gozda, v kimajoče veje,

na katerih poka led, v pršeče stebre,
ki se z mehkim zvenom posipajo z dreves,

in se odpraviš po ozki zaledeneli stezi.
Ko se za hip ozreš, vidiš, kako nad odtisom

razprte dlani v snegu, ki gori in se topi
v soncu, lebdijo drobne črne jagode brina,

ki so ostale kot pike brez stavkov
na belem, krhkem papirju,

ki ga počasi odnašata veter in sonce.

Ivanka Kostantino, Lea199

Haiku 912

žuboreč potok –
srna pod zimskim nebom
pije roje zvezd

Kratka pesem zime 2019/20 po izboru uredništva

Haiku 907

jutranja burja
edina sprehajalka
skozi mestni park

Tanka (zanemarjen vrt)

Zanemarjen vrt.
Med travo zlato sije
samonikel cvet.
Hrepenim po objemu
maminih zgaranih rok.

To ni ladja.*

*To je ogromna zapuščena hiša.**

Za majhnimi zamreženimi okni

je ugasnilo sonce.

Vrata se postavljajo z rjastimi zapahi.

Severna stena brezsravno

razkazuje svoj skelet.

Odpadla malta prekriva pritlikavo ostrico,

ognjiču ne pusti do zraka.

*To je ogromna zapuščena hiša.**

Maja 1976 se je sredi smrek in

komaj ozelenelih bukev majala,

kot bi bila barka in gozd ocean.

Ob vsakem premiku tal je zaječala.

Zdelo se je, kot bi

prosila za milost.

Takrat je že vedela

za samoto in pogrešanje,

ki sta čakala na pragu

in vedno glasneje

trkala na težke kmečke duri.

Starca sta odšla

v mestno tésen

iz železobetona.

V rastlinjak na 45 m².

** Naslov in prvi verz v prvi in drugi kitici so citati iz pesmi Ane
Pepelnik Barka.*

Vrnitev v Pesaro

*Trhle veje ležijo vsepovsod.
Bršljan zastira razmajana vrata.
Škržati so glasni.
Veter šušče preštevava liste oljk.*

*Se spomniš tistega poletja
in hiše – prevelike,
da bi bila dom?*

*Na vrt je vodilo nekaj stopnic.
Skozi zadnje okno si lahko videl vhod.*

*Prišleki so imeli obotavljiv korak,
počen nasmeh in izgubljen pogled,
kot bi vsa pričakovanja zakartali
v eni izmed predmestnih gostiln.*

*Mrmranje.
Tu in tam kletev.
Utrujenost.*

*Iz trave so rasle kamnite klopi
in ogrete od sonca vabile.*

*Pod priprtimi vekami
si menjal koščke modrine
za sivo gibkost
popačenih senc.*

Nisem več otrok

*V hiši sredi polj,
dosti predaleč od sv. Jakoba,
da bi lahko slišala opoldanski zvon,
paberkujem besede.*

*Globoko jeseni
se misli razlijejo
in odtečejo vse do obzorja,
kjer se dozoreli trsi
dotikajo svinčenega neba.*

*Čez njive zarohni sunek burje.
Nad glavami krakajo temne pike
in slečeni storži so edina sonca.*

*Potem pride zima,
ki ni bela.
Samo kavke
se niso spremenile.
Črne so
in glasne.*

*Kdaj pride čas,
ko bodo spet kalila
zlata zrna?*

*Nisem več otrok.
Sem hrepenenje.*

Tom Veber

Vztrajnost spomina

Ob nedeljah
rad ležim na travniku
blizu svoje hiše
drobno šumenje jezera
je obrnjeno na sever
sanje potujejo na zahod
k mojim prednikom
naplavljenim na obalo
Onkraj
voda je polna
razmajanih albumov
čajnikov in kristalnih lestencev
po katere se nikoli niso vrnili
naplavlja usta in poglede
zgodbe ki so izgubile
barvo
in svoje lastnike
danes se ljubim z Dalijem
njegovi brki potujejo
preko moje hrbtenice
ugnezdiva se v
Vztrajnosti spomina
in kot prastari uri
spolziva z dreves.

Pesem zime 2019/20 po izboru uredništva

Celjenje otroških ran
zahteva veliko potrpljenja
zelenega čaja
večernih pogovorov
in tvojih rok
premazanih
s kokosovim maslom.

Usesti se v knjigo
se previdno a z gotovostjo
razmazati čez platnice

male živalice podobne mislim
kljuvajo
kljuvajo v zakotnem predelu
podzavesti
pod zavesti

danes mi je odpadel nos
rože so zamenjale rokave
v svoje brezoblično telo
sem posrkal morje

v najnižjem predelu jaza
se prebuja dvom.

Daljave

Najprej
se moraš
ustavit
in samo
dihat
si dovolit
biti
krhek in prosojen
nato centimeter
za centimetrom
izdolbeš
načeto mesto
da v tebi
zazeva
praznina
v katero vstaviš
pečko jabolka
in čakaš
da se počasi
razraste
čez vse
luknje in brazde
z dnevi
se začne
tvoj olup
debeliti
bledico zamenja
rdečica
in vse pečke
naposled
zrastejo
v nove
začetke.

Rodil sem se
ob ustju tvojih mokrih nog
nežno si me zibala
skozi lahno valovanje
svojega telesa
odrastel sem
začel brcati
in stopil na kopno
v spomin
si mi podarila
solzo

.

Pesem si podčrtana

Tina Arnuš Pupis, Kosmulja

Celjenje

Ujeta v igro senc odene se v črnino,
da zavaruje ranjeno drobovje.
Ko zunaj lomi led drevesa,
ji jezik umiva
tekočino,
ki se izliva
lepljiva, vroča iz telesa,
toplota v hladu zdrami protislovje,
razgaljeno vrzel zalepi s svojo slino.

Hrup sveta

V preglasnem ropotu sveta
se čuti zavrti dušijo,
lovim le še sence idej,
ki v divjem kričanju bledijo.

In iščem zavetje povsod,
kjer misel si zopet oddahne,
da ujamem navdiha šepet,
še preden mi v hrupu presahne.

Razgaljena stopam skozi gozd,
spet koži povrnem spomine
na topel in svilnat dotik,
objem in mehko tišino.

Ananda Boutoute, Ananda

Visoka tehnologija

Vir: Visoka pesem, četrti spev, Biblija

Kako popularen si, moj dragi,
kako popularen!
Tvoja profilka je Rolex
za tvojim ekranom.
Tvoji statusi so čreda modrecev,
ki se zgrinja na Ted X simpozij.
Tvoji albumi so book,
ki jih je posnel fotograf;
vsi so retuširani,
nizke razločnosti ni med njimi.
Coelhova knjiga so tvoji citati,
tvoji citati so modri.
Kakor Cool Fotrov vlog so tvoji videi,
obdelani v plasteh;
tisoč minut je v njih,
sami viralni posnetki.
Tvoji sledilci so mladiči
študentskega kluba,
ki pijejo v baru.
Preden zaveje dan
in se razbežijo sence,
pohitim k miški
in tipkovnici.
Ves lep si, moj dragi,
in virusa ni v tebi.

Bog je mrtev, živel Bog!

Izgubila sem vse reference
zdaj sem samica
žival –
previdno tipam
skozi omotico
in izgovarjam
pozabljene reči –
moj očenaš
vonj grenkega mleka
deseta zapoved
sveže izgubljena kri
saj
sem dovolj dolgo
zrla v svetlobo
da sem ugledala
tvoje budne oči.

Brezno

mrtvoživ

mrtvoživ živomrtev
ptič
brez perja
nebo brez oblakov
hiša brez vrat

kri ki se je strdila v kost

vse je bilo tuje in je bilo svoje
kamen pa je bil tvoj in je bil hladen
kot bleda trupla na prosekturi

pekla te je glava
ko da ti bo preobilje časa razfukalo lobanjo
vsemirje je stoično prenašalo tvoj bes

v očeh ni bilo solz
telo je bilo brez okusa
kot hostija v stolnici

na zguban obraz
na obraz si si položil
zaprto knjigo

in kamne so ti dali pod veke

na veke vekov amen

Hipopotamika ne pije več kakava

drobni in nemirni prsti slišijo
kako diha cesta v poletni vročini
ko se dviguje njena senca nad oblake

v nekem trenutku si kot muha
svet razlagaš s koordinatnim sistemom
nevronske mreže bučijo v drobnih ganglijih

zimzelene oči vidijo
cvetove ki ženejo neposredno iz rjave drevesne skorje
slutijo kako riba hipopotamika pleše po listih kokosove
palme

v bližini mogočni kačnikovci dehtijo opojen smrad

kavna zrna se luščijo s čopiča
dvanajstkrat pet je sedemdeset
dvanajstkrat si šla do pokopališča
križ pri križu v sedemdesetih vrstah
petkrat si šla domov
štela si drobne korake
pa ti še ni bilo dovolj

kot onemu iz prilike o ribiču in pohlepnežu
ki mu je crknil žepni kalkulator
na ajfonu pa mu je utripal napis
ki je postavljaj pod vprašaj
večno življenje
luzerju je umanjalo časa da bi opredelil minu-
teurevečnost

o tem razmišljaš in na splošno veliko o kožokrilcih
ko pa se razvajaš v čokoladni kopeli
ti pride na pamet
kako bi lahko napisala krajši sestavek ali kar pesem
(recimo da pesem)
za literarni natečaj
v kateri bi tarnarala
nad pomanjkanjem kakava
in se zjokala nad bedo otrok
ki obirajo grenke plodove

taka bi vžgala

bela dama

v hotel slavija
so oče hodili na kurbe
janko s sošolci iz gimnazije
pa v zimski vrt hotela
na vaniljev sladoled prelit z vročo
čokolado

v čokoladnici iz pravljice je
ugibala koliko se je odebelilo one
do dne ko sta odgalopirala v ekstazo

če bi verjel pravljicam bi študiral zgodovino
učiteljica življenja tvoja bežna znanka
ti nikoli ni bila ravno všeč
frigidna pocestnica se je ponujala za male dolarje

številke zabadaš v zgodovino
vsak pomemben dogodek ima svojo
na vsak kurčev dan se je rodil kdo
pomembnejši od tebe janko

zeleni hrasti sladko brezdelje
spomladanski gozd novo poni kolo
in metka
v daljavi smeh coprnice seka iz malih možganov

iz številčk si lahko narediš gnezdo
metka je štela dneve in jajčeca
od menarhe do menopavze
si je zapisovala
plodne dneve svojega življenja

nadvse natančno
 pet razvajenih frocev
 jalovo početje

sprejemnico krasijo slike možakarjev
 ki so nenadomestljivo prispevali k razvoju vede
 vmes je tudi kakšna ženska
 pretežno žalostna in delno oblačna
 ustvarjena iz njihovega rebra
 v trenutku božanskega navdiha

coprnica z ustnicami oblikuje
 foneme eskimskega jezika
 ki nemi z motornimi sanmi šibajo
 po beli možganovini
 v zdrizasti sivini so spomini na metko
 na njen obraz bled ko sneg
 režejo kot verižna žaga

v zimskem vrtu hotela slavija
 kjer so se kelnarce
 v ortopedskih obuvalih polteno nasmihale
 in kamor so gospodje vodili svoje priležnice
 v pelcmantlih in srebrnih lisicah
 prešvercanih iz ljudske republike poljske

spomin
 na njen angelski obraz
 na lica v barvi vaniljevega sladoleda
 prelitega z vročo krvjo
 se razblinja v megli vnebovzetja

Hana Bujanović Kokot, h.

Med četrtkom in petkom, ko svet še spi

Ljubim te osem dni na teden.
Tistega osmega spraskam
kot s kovancem srečko
odrgnjene spomine,
ki sva jih ustvarila
in jih ne potrebujeva,
ko se oba utrujena vlečeva
po zarjavelih požarnih stopnicah,
na balkon, ki mu praviva dom.
Tam ne rabiva odrgnjenih spominov –
dovolj so premočene fotografije
in uvele cvetlice, ki si jih nabral nekaj ur prej
in jih zdaj zvlečeš izpod plašča,
pod katerim sva se skrila pred svetom
na osmi dan tedna.
Ta je samo najin.

Cmera

Rekli so, da sem bil jokav otrok.
Tega se ne spomnim,
a vem, da sem jokal,
ko je Christopher Robin zapustil medvedka Puja.
Spomnim se, da sem jokal,
ko je sestra padla po tleh in se začela tresti,
iz ust pa ji je slina tekla kot morska pena,
kjer se ocean stika z obalo.
Spomnim se, da sem jokal,
ko sem na dvorišču na skrivaj zagrebel potepuško
mačko,
za katero sem skrbel zadnji dve leti.
Jokal sem, ko sem nekaj let kasneje zagrebel še svojo.
In ko je mama prvič skrivaj jokala v spalnici, sem
jokal z njo.
Ko sem bil v srednji šoli, mi je oče rekel, da nisem več
otrok,
naj se zadržim.

Ko si je sestra, tresoč se na tleh, pregriznila jezik
in se je njena slina obarvala rdeče, je bil on tisti,
ki je rekel, da le močni preživijo,
on je bil tisti, ki je ubil potepuško mačko, ko jo je našel
v moji sobi,
in tisti, ki je raztrgal mamino najljubšo majico,
ko je ona jokala v spalnici.

Ko sem pokopal njega, nisem jokal.

Mati

Primem britvico,
pustim, da mi pade v dlan,
in očistim svet okoli sebe.
Gladka površina tal
moj pogled vodi vse do obzorja,
in ni več krošenj in gozdov,
kamor bi se lahko skrile neobstoječe pošasti.
Ni več pošasti.

Ona prime britvico,
kosa ji pade v dlan
in očisti svet, ki je ona.
Gladka površina tal
zdaj krasi njeno zeleno kožo,
in ni več mej in zidov,
za katerimi bi se lahko skrile pošasti.
Ni nas več.

Tamara Butala, Sandzakija

Perdoname Señor

I

Odkar v meni rasteš
kar naprej mislim na Boga

II

Ko pomislim na to
kar mi je podaril
se mi omočijo oči
od hvaležnosti
prvič odkar bivam
sem vsa mirna
od blagoslova

III

Hvala za milost
Gospod
oprosti mi prosim
za leta nevere
in tolikih kletev
kaj sem pa vedela
kaj pomeni
čudež življenja

Valerija Čerič, Filia

Metamorfoza

Mnoge bitke sva bojevala;
Mefisto.
Baklo, ki se je zdela neugasljiva,
je zadušila Tema.

V njej plešeš zmagoviti ples
pred glineno soho.
Krempljaste prste pripravljaj na kiparjenje;
Mefisto.

Pred mojim mehkim in voljnim obličjem
si režeča spaka.
Kje boš začel;
Mefisto?

Pod oči mi nanašaj viseče mehove,
okrog ustnic zarezujš gube grenkobe,
vrat mi kitiš z dragulji ohlapne kože,
na dojke obešaj kovinske uteži.

Nižje začepiš vrelec strasti,
da se ti glina ne zmehča,
in uživaško gneteš moja stegna.

Izračunavaš temperaturo peči.
Vse mora biti popolno,
da se ti mojstrovina ne zdrobi.

Stopala;
Mefisto.
Stopala si pozabil!

Tačas ko si izgubil pozornost,
se odtihotapim.
Nekje v temi je s črnim velom
prekrito ogledalo.

Odgrnem majhen del.
Moram se prepričati;
Mefisto.

Z očmi, ki jih še nisi premazal z glineno mreno,
uzrem oltar darovane čutnosti.
Na zeleni vodi med belimi lokvanji
rdijo nametani cvetovi.

Tam nad spomini ljubezni
bdijo angeli.
Sprevrženi kipar,
tja preko ne prodrejo tvoji kremplji.

Si uravnovesil temperaturo?
Pomirjena se ti predajam;
Mefisto.

Ko me vprašaš, kako sem;

poznaš odgovor.

»Dobro sem.«

Dobro sem,
ker me več ne zanima, kako daleč so zvezde,
če lahko izpuhtim v njihovem medprostoru.
Dobro sem,
združena z vetrom pometaçem,
dobro,
dokler kot kaplja potujem z oblaki,
če sem reka, ki teče le naprej
in se ne ozira nazaj po svojem toku.

Veš,
včasih sem plankton,
prepuščen morskim tokovom,
kdaj drugič zrno peska, zidajoča sipine.
Lahko sem tudi skala
z varnimi oprimki za ljubiteljske plezalce.

V vseh teh vlogah sem dobro ...

Samo nekaj te prosim.
Ne rudari po mojih čustvih.
V sebi sem narisala kroge,
vanje zaprla preplavljene katakombe.
Ne izsušuj jih.
V zadnjem krogu sem varno pokopana.

Poglej me v oči.
Vidiš mavrično obarvane beločnice?
Dotakni se mojih rok.
V njih je sonce, ki sem ga potegnila z neba.
Iz las si naberi prah ozvezdij.
Lahko ga vzameš s seboj.

Vdih ...
Izdih ...

Dobro sem.
»Kaj pa ti?
Si dobro tudi ti?«

Mirjam Dular

Prikrajna hiša

Starikava, zgrbljena, načeta,
postrani, samotno samosvoja.
»Kdo je obnemogel v njej?«
»Ženska. Kaj ne vidiš rož?«

Send me an angel

Angel, sel neba,
preden radostno Zemlji
vest preda, skamni.

Projekcija

Projekcija
ni avtentična slika;
oljko izpiše
kot monokromno slikarijo
otožne japonske češnje.

They always come in pairs, cont.

Hand in hand – two of us.

Deček in deklica
odideta na dolgo pot.
Dolgo čakata
na zeleno luč,
da se poženeta
v dolgo, dolgo
podganjo dirko.*
Ko se končno ustavita,
sta priletna in kožnata.

* *rat race*

Sodobnost

Na novem nebu
bleščijo nova ozvezdja;
nad parafraziranim obzorjem
se v zenitu kotali
nova, ošiljena Luna.
Ti pa strmiš v novo nebo in
čakaš, da se neslišno utrne
stara zvezda.

Gregor Grešak

Desafinado

Elegantno razglašen
si v ritmu bossa nove
odšel v tišino.

Pot

Nekje vozi vlak.
Ne slišim udarcev ob tirnice, a jih slutim.
Rdeča krogla počasi leze za obzorje.
Morda je v daljavi mesto.
Slišim zvoke tovarne.
Tam nekje je življenje.
Tukaj sem še vedno samo jaz.
Vse, kar pade vame, pade skozme.
Vlak je izginil, ker ga nikoli ni bilo.
Mesto je izginilo, ker ga nikoli ni bilo,
in tudi tovarna je izginila,
ker je nikoli ni bilo.
Le še zvok se zdi resničen.

Veter

Veter,
ki puhaste bele oblake spreminja
v temno sive zidove,
jemlje strešnike s hiš,
besede iz ust,
pogleda iz oči,
upanje iz sanj,
od doma na dolgo pot
prežene ljudi.

Veter,
ki piha skozi pramene kodrastih las,
s svojo svežino prebujata
spoznanja.

Ko mogočna stara drevesa
postanejo mlada postavna dekleta
s tovorom na glavi
in bosimi nogami.

Veter,
ki piha skozi razpoke hiš,
reže vegastih polknic,
veje golih dreves,
s svojo silo premika prostor in čas
in se kriki otrok na zasneženem dvorišču
ujamejo v majhne puhaste bele oblake.

Rok Horžen

Krivulje

Med stenami se držim: sekundarni razpad sistema,
mešanica dežja in stihije je poharala okolje.
Kot že mnogokrat.
Vseeno moram psa odpeljat na sprehod.
V takih primerih si izberem stoletno ruto,
miže jo obvladujem, žival je moj vodnik.
Odrineva iz vetrolova, istočasno kihneva
in razigrano zakoračiva v blatne luže.
Bližava se mestu, kjer je včasih ropotal mlin.
Ta prav, lesen, funkcionalen.
Pod kamnitim jezom sem s trojčkom
zahakljal ščuko, ko sem bil metrski gavnar.
Za tistim zaraščenim ščavjem
in jarkom je stal grad.
Takrat me še ni bilo.
Od trdnjave je ostala samo ena zakrita stena,
skritega zaklada izpod nje še nisem izkopal.
Graščaki so onegavili mater moji praprababici, tlačan-
ki.
Zaradi pizdunov v mojem teleščku gomazi
razredčena modra kri, poleg kopice ostalih odtenkov.
Za naslednjim ovinkom
se bo rutinsko posral
moj zvesti kompanjon.
Potlej bo olajšan poskakoval
tri metre v dolžino, impala.
Vztrajnost izoblikuje,
a poredni dečki nikdar ne odrastejo.

Bližina predstavlja nevarnost,
razmočene ledine
puščajo v krtinah
in gumi škornji
klokotajo
v rahli nevihti.

Meduza

Tako daleč zadaj
me držiš v vrsti,
da me sploh
ne vidiš.
Irelevantno je,
kadar sem navzoč.
Lahko bi se zrinil
v ospredje,
vendar zaradi kolateralne škode
nočem.
Ne sodim v ta konvoj,
zasukal sem ladjo.
Ožgala si me z vprašanjem,
če bi ubijal
za doseganje ciljev.
Ne.
Če pa se kdaj odpravim
na to temačno pot,
verjemi,
jo bom načel pri tebi.

Jasna Janež, rožmarin

Doma

mrzla samota
vroč čaj iz pljučnika
berem dnevnik
pišem poezijo
v tvoje srce

Razraščam se v medprostorje, iskalka samote.
Tvoj zvok je udaril v moje grlo. Prepozno je za poglede, ki tiščijo pod kožo. Za mlačne ustnice in lepljive parfume.
Tisto nekaj je vmes. Odtekam v trenutek še nereziranega filma. Na ekranu sem gola.

Ječa

Na deveto obletnico poroke sem
pristal v zaporu.

Apokalipsa se širi v notranjost
moje tišine.

Dež kriči vame,
razkraja goloto.

Ujet v samost prežvekujem
besede.

Zagrešil sem umor kozarca
marmelade

in žena me je vrgla
v praznino spalnice.

Branka Kamenšek, branka

Zavidam kači

Vročje mi je in v prsih me tišči.
Vonjam znoj, duši me utesnjenost,
iščem zrak,
delam prepih, a še vedno težko diham.
Zakaj koža nima gumbov, me prešine.
Proč moram!
Zbežim in začnem teči.
Tečem vse hitreje in hitreje.
Ko mi zmanjka moči, upočasnim
in začnem trgati plasti nakopičenih misli,
hipotez in teorij, predsodkov in ostankov
življenjskega balasta.
Osvobojena vseh plasti, kot kača kutikule,
se gola sprehodim pod Nebom.
Prijetno me preseneti srečanje z ničem.
Za vsak slučaj odvržem še njega.
V zavetju starega hrasta
gledam, kako se po zelenem bregu
kotali nesmisel.

Prizmat

Pomladna jutra z ivjem se budijo
So veje skrile svoje brste
Ker mrzli popki sonca
Si želijo
Nihče ne vidi konca
Zmrzal še širi dolge prste
Čebele v panjih zdaj še vedno spijo

Haiku

V popolnem jutru
igrivi veter deli
opojnost sivke.

Aleksandra Kocmut – Kerstin

In lužica tam

~ e-PIG R.A.M. ~

Mnogo verzov, mnogo rim
je bilo skovanih zate.
Jamb, ki stoka: Oh, trpim!
je poslanjal glavo nate.
Stopica je drgetala,
ko korakala je v molu,
prispodoba te čakala
tam na solznem je pomolu.

Verzi so se posušili,
rimsa sočnost je zgubila,
jamb kot ščene plaho cvili,
stopica se je zlomila
in še zadnja prispodoba
v solzah se je utopila;
pesem ta pa se do roba
je natekla – in razlila.

Razpoznavanka

Ko dvatisočnajstič, in to zapovrstjo,
doseči skušam spanec, da zleze mi v telo
vsaj za tretjino časa, ki pravimo mu dan,
čprav je le izmišljen, prosojen paravan,
ko skušam priklicáti si morje in pomol,
medtem ko mi sinapse napaja kortizol,
ko mislim gorske reke in njih šumečo slast,
medtem ko se želodec gre z mano zemljo krast,
ko rinem v fantazije meglic v zevih neba,
medtem ko v prsih jež se kotalka sem ter tja,
ko barvam medlo fresko ljubezenskih podob,
medtem ko nohti v rjuho rezljajo strgan rob –

me vendarle obide preblisk obetajoč:
odpotovati moram brez kompasa v to noč,
se nehati slepiti, da domišljije ključ
lahko zaklene kopja, ki jih prinaša luč,
razkrinkati zablode, da kdaj drugače bo,
sprejeti, da razpadla sem kakor piškav zob,
da moje iluzije so reciklirane,
da ne nastrgam skupaj jih še za dremež ne,
da v meni je le kepa orjaške žalosti
in da jo moram vreči v krop, da se razpusti.

Potem bo v tisti vodi kak cinek in kak las,
ne bo pa več ničesar, kar bi si reklo Jaz.

Izgubljeno s (pre)križanjem

Rodil si se v krvi in blatu na senu.
Umrli si na križu – zmene pritepeno.
Zaživa so krivo ti sodbo storili,
po smrti te slepo, brezumno častili.

A kdo si v resnici, sin, človek in bog?
Še zdaj te na križ bijó strganih rok,
s preštetimi rebri, krvjo po nogáh ...
Še bivaš kje tu ali zdavnaj si prah?

Učil si ljubezen, svobodo in mir,
a svet je še zdaj en sam velik prepir.
Če šel si drugam, se ne vračaj nazaj.
Če tu si, se skrij, se nikar ne izdaj.

In naj ne skrbi te zastran sporočila –
premnoga ga duša naprej je delila,
tako kot si mislil in kot si učil.
A gluhi so gluhi – čeprav bil bi živ.

Zrcalna

Svet, ne moreš me vsak dan boleti
od vsepovsod. Dovolj je vsak dan malo
od tod in tam. Verjemi, do večera
je udarnin za doto in za balo.

Svet, ne morem več vsak dan trpeti
za tebe spet na sto in en način.
Pošli so; zdaj trpim za vse enako,
vse sproža isti vzorec bolečin.

Svet, ne morem te vsak dan več zreti.
Preveč drugačen si, preveč enak.
Tako oči začenjajo slepeti,
vid odpove in vse potone v mrak.

Seveda sem del tebe; prav mogoče,
da kje zaradi mene kdo trpi,
da kje zaradi mene kdo se joče
ali pred mano skriva se v temi.

In hkrati nisem tvoja; torej upam,
da komu ni na moj rovaš hudo,
da se nihče pred mano ne umika
in da za mano jokal se ne bo.

Tjaša Ivana Kocmut

Prstani časa

Letim skozi prostor in čas.
Skozi neskončne zvezdne poti,
skozi neskončne galaksije.
Letim še naprej.
Ne ustavljam se
in ne gledam nazaj.
Letim skozi vesolje za vesoljem,
globlje in globlje.
Srkam svetlobo in temo,
zvezdni prah in maso planetov.
Črna luknja tu, črna luknja tam.
Zvezda pri zvezdi.
Planet za planetom.
In glej, končno prispem.
Mlečna cesta, moja najljubša potka.
In pod njo modro počivališče.
Zemlja.
Sedem nekam na rob
in opazujem njeno mirno vrtenje.
Gledam, kako niza za sabo
prstane časa:
dneve, tedne, mesece, leta.
Še vedno sedim
in Zemlja se še vedno vrti.

Majda Kočar, ob potoku

haiku

lunin srebrnik
podoča cesarice
nebesnih daljav

Obraza

Razsujem te med mehke trave,
posejem v neskončnost,
kot se ti poseješ vame.

Odpelješ me do morja,
zasidraš obalo,
da sploh lahko stojiva
med školjkami
v visoki plimi.

Stališče bližine sva.
Ogenj, ki prežge poljub,
preden ga spremeni nazaj v pepel.

Iz katere davne gline sva?
Iz katerega pepela?

Tvoj
je obraz lune.
Moj
je obraz teme.

Artefakt

Kot divja, splašena žival
ti sledim
po hladnem, kamnitem obličju
novembra.
Spodaj, na smrtni strani reke
se dviga megla,
sega med hrepeneče prste,
med žametast otip srca.
Osupljiva lepota spomina
se spreminja v pekočino minevanja.
Iz starodavnih sanj
delam rdeče požirke vode.
Nekje spodaj si.
Moker od
semena in solz.
Ljubljén.
Tako sam.
Zakopan med poslikanimi posodami,
polnimi odprtih,
ranjenih školjk.

Utripanje

Da te pozabim, zajamem te z vodo.
Da si le misel in želja lepote.
Da preletiš me kot sinje planote.
Da z vetrom med krili čutiš svobodo.

Da te prepuščam, izbrišem zablodo,
da je kaj moje. Da štejejo vsote.
Da te izpraznim po kapljah celote
v utrinek luči, v sotočje za odo.

Z minevanjem dnevvov, z zvezdnato kodo
si s prsti prekril brezčasje golote,
nevidno mejo med dobrim in škodo.

Utripaš zapisan v pesem brez note.
Najden z iskanjem, z naključjem. Z usodo.
Zaceljen s spominom. Z molkom samote.

Opomba

Vedno znova
se vračam v svoje rojstvo.
Kot nekatere ptice
v svojo zvestobo.

Po sledih preplašenih živali,
po neskončnem območju upognjenih rumenih trav
iščem zdrobljeno kamenje večnosti,
okrušeni tempelj svojega časa.

Visoki obraz neba
je modri pečatnik na mojem srcu.

Le glinasta ploščica sem,
neslišni zaznamek,
zapisan s trstiko vetra.

Spodaj, pod črto,
pod komaj vidnim znamenjem samote,
je opomba,
ki je ne znam prebrati.

Breda Konjar, koni

Pred zimskim brezčasjem

Kostanjevo listje prekrilo je tla
in ptic žvrgolenje zapušča drevo,
vsem vejnatim delom bo griva pošla,
razraščeno krošnjo zdaj jemlje slovo.

Jesenski vetrovi, nosači snežink,
razgaljajo veje, da nemo štrle,
brez vonja in krajše za nekaj stotink
v otrpli goloti si žarkov žele.

K sobivanju kliče zven praznih duplin
in kaplje deževne skrbijo za ples
po širnih grebenih vse tja do dolin,

kjer pesem zasliši se, kar tako vmes,
s tiktakanjem čas nam brez pravih belin
brezslišno ohranja vrtenje koles.

Posrkana počiva

Posrkana počiva, prej prebrana,
pomenov polna prva pesem
polomljenih peruti.

Pestovana
poskuša premo pluti,
pristati, preden pot potresem,
pomladni prebujenosti predana.

Preprosto pričakujem petje ptice
po petpedikanju poznane,
prešerne poljske pevke
prepelice,
pripadnice popevke,
pred prepeluhi potrkljane,
poskočne, pristne pop popevkarice.

Ujetost

Zdaj
nikamor več ne grem –
vsi dnevi prihajajo k meni.
Tudi besede.
Z njimi si utiram pot
v vsakdan.
Na razdalji
drobijo samoto.

Nataša Korbar, Zbujena

Zadnja večerja

Rad gledaš moje gole prsi,
naslonjene na tvoje telo.
Kot slika nekoč v galeriji –
ženske prsi
na mizi.
Tudi mene daš na mizo.
Lepo si pogrneš:
prtiček,
pribor,
kozarec vina.
Počasi me režeš in ješ,
nočeš hiteti,
ker teknem.
Kot tisto poletje na Kornatih –
zleknjen v senci,
bevanda in morje.
Tako se počutiš
ob najini zadnji večerji,
košček za koščkom
dobro prežvečiš,
počasi pogoltneš,
z vinom poplakneš.
Kar me je ostalo
odvržeš med mešane odpadke.
Kosti in srce,
ki žalostno utripa.
Obrišeš si usta
s prtičkom
in odideš na Rožnik.

Moji moški

v mojih dlaneh
se skriva vaša koža
rahlo prepotena
vznemirjeno naježena

v mojih ušesih
odzvanjajo vaši vzdih
skoraj renčanje že kdaj
spet drugič zasanjano mrmranje

moje oči so odsev vaših pogledov
ko prihajate
prihajate
prihajate

in moje srce
ostaja le moje
ko z zmagovalnim nasmeškom
odhajate

Apatija

Utrujene sence najine ljubezni
so legle na prepišne ozke ulice.
Na golih granitnih kockah jih zebe,
po njih roslja jesenski dež.
Čela naslanjajo ob hladne zidove
grafitiranih hiš.
Tudi jokati se jim več ne da.

Matej Krevs, matej_krevs

Slikar in model

Naslikal te je Renoir na platno
pred dobrimi sto leti; res enkratno
(kot znajo to slikarji koloristi)
je s čopičem uspel v svetlobi čisti

zadeti barvo tvojih las bakreno
(na vrtnico spominjaš me ognjeno)
in polt zadel je tvojo, roke bele,
poteze bistvo tvoje so ujele

v dekletu, ki je zdavnaj že umrla.
Kako me njen profil spominja nate,
ko češe rdeče si lase košate,

kot ti si jih česala si in zrla
zamišljeno kot ona tja v daljavo,
jaz pa sem slikal te v spomin sanjavo.

Očetogram

Železno pismo,
razbeljeno od v naglici
zapisanih argumentov.

Predolgo, pretežko
za goloba, s katerim ga pošiljam?
Morda.

Toda kdo, reci mi,
kdo od naju
bo potem pretrgal
tišino, s katero sva drug drugemu
prepletla usta?

Vidiš, vidiš,
kako je tu tvoj molk
padel v brezno.

Tako vsa moja zračna pošta
strmoglavi že na pol poti,
zato ostaja neizročena
v nekem predalu.

Ena molitov tih kerszhenikov

Matej, kosilo!
Potem grem v kuhinjo,
sedem na svoj stol in čakam,
da mi nalije juho.
Oče spet zamuja;
na kavču bere časopis,
ona pa se jezi nanj, ugasne radio
ter začne moliti.
Molčim, na njeno Zdravo Marijo
ne odgovorim s Sveto ...
Spet se začne jeziti, zagrozi mi
z ukinitvijo kosila,
jaz pa zasikam skozi zobe:
pokristjanjevanje na silo!
Oče mi pritrди s kavča: ja, ja,
in zavzdihne.
Potem nejevoljno sklenem roke,
prezeham do konca molitve,
nato zamrmram:
amen.

Srečko Križanec, srecok

odtenek srebrne

srebrni brsti
v vrbi ujete ribice
na prvem balu

noč in dan

temno jezero
srebrnik na gladini
zamenja zlatnik

prehitevanje

dom ostarelih
na bolhi se ji prikaže
njena spalnica

haiku

na mrzlem oknu
dišeča zvezda lovi
božične želje

prazni ki

živeli ostanki svobodne volje
in kislega zelja
živeli ostanki demokracije
in pečenke v hladilniku
živel dan mrtvih
pečenih kostanjev in sladkorne pene
naj živi golaž

Silva Langenus

dotiki

prelivaš se čez moja obzorja
nekje večer zapušča dan
v dlaneh drži žareče oči
tišina se spušča do nižin
veter je spregovoril
s tihim cviležem divje živali

novembrska simfonija kaplja
čez usahla pobočja
skrite dvojine, ki se razrašča
v divjino, kjer se bodo lesene
silhuete vrasle druga v drugo

Grešnica

iz lupine oreha
si vzknila
skrila telo tja med
vlažno listje

čakala, da vate dregne
nedolžen sončni poljub
čakala, da mine
s kriki prepreden čas

nisi hotela pokukati
iz svojega skrivališča
da bi videla
kako je mavrica čez nebo
napisala tvoje ime

zakopala si se v popek zemlje
in vanjo globoko vsadila korenine

prišel bo čas, ko se bodo
vsi sokovi prelili vate
vstala boš
močnejša kot drevo

Sprehajalka dežja

Kapljaš
v oprano modrino
milostno brišeš obraze
svetlečih kamnin

deževne simfonije
bodo vklesale
akte konjskih griv
v porozni čas

poganjaš mlinska kolesa
ki meljejo zrak
pršenje je kot meglica
ki išče plesni korak

voda pronica v
vsako poro obraznih potez
okrog tebe roj metuljev
diha v razkrojeni mrak

Magnezij

Pot angelov

jaz imam jezusa v sebi
pa ga sploh nisem snedel

utrujen sem
kot da bi me križali
ne da bi se prej ogreval
na kalvariji

šel bom med ljudi, kolikor jih je
ostalo
in oznanjal

samo moram prej
narediti izpit
za avto

in tečaj varne vožnje
med čermi

bojim se višine
in mostov

zato se bom kar
obesil

na mlado češnjo
ki se bo vzpenjala proti nebu

in se skrival med zreliimi sadovi

dokler ne treščim

v izruvana nebesa

Kadilo (se je)

oblekel sem se v omaro
zaklenil vrata
in tako hodil po svetu
od pesniškega večera
do pesniškega večera

cca. trikrat na teden
noter sem vgradil wc
zvočnike, pograd ...

in pajčevine

predale sem pustil odprte
naj se vidi da je nekaj nastalo
za predal

ni se mi bilo treba odpreti
pri recitacijah sem lahko skrival čustva

a kljub temu sem navzven pihal dim

in to brez šala
čepice
klobučka

ali ene same
kubistične metafore

Urša Majcen, Um

Atrofija I

Nekje med tretjo in peto zjutraj,
ko se sivina prebije
izza umazanih blokov
in se plaziš z jutrom domov
po precej majavem svetu
in nogah,
to ni walk of shame,
četudi bi moral biti.
Opazuješ prve smetarske tovornjake,
kako se izognejo
še eni
blodeči pojavi sredi ceste,
in po ustih premetavaš
pozabljen ostanek limone
in zbledel okus po tuji koži.
In blago zaznaš ritem smrti –
atrofijo duše.

Moji moški

moji moški so iz papirja
trgajo se mi po snu
in plezajo
po robovih moje postelje
držijo se mojih nog
zjutraj jih
utapljam v kozarcu vode
potem me strašijo v lužah
in z odsevov šip
moji moški so iz papirja
na njih ugašam cigarete
in oni padajo z mano v praznino

Razrasla se bom

razrasla se bom kot bršljan
da bom polnila ulice
ceste
parke
moje vitice bodo prepredale strehe
in listi bodo rumeneli z zimo
razrasla se bom po gozdovih
sadovnjakih
nabrežjih
da bom posedala po klopcah
in plezala po starih deblih
razrasla se bom kot bršljan
pokrila svet z vsem svojim zelenjem
takrat bom
tako velika da me ne bo več nikjer

Aleksandra Marijanović

Glasba nedeljskega jutra za Evo ali eine kleine sonntagmorgen musik für Eva

Čas je pobegnil z ure s sončnicami
in enakomerno drobenclja
s koraki v četrtinskem taktu.
Spominja na lene škržate
v utrujenem poletnem predvečerju.
V kuhinji zaslišim
valovanje morja,
šuštenje vetra,
in šepet starih borovcev.

Hladilnik vztrajno brni
v želji ohraniti svojo notranjost hladno.
Noče se predati toploti.

Pralni stroj s trudom obrača svoj trebuh,
skozi katerega se pretaka vroča voda.
Včasih tenko zacvili,
zaječi od prevelikega bremena
in gnusa
nad vso to umazanijo,
ki jo mora požirati dan na dan.

Ogenj v kaminu liže
prasketajoče smrekove trske,
brezova polena ne rečejo nič.
Tudi dimnik je tiho.
Danes ne tuli.

Pes spi na kavču.
Komaj slišno diha.
Včasih zabevska v snu.
Jaz sedim za mizo.
Pijem kavo.
Poslušam.
Tiho sem.
Ne ječim,
ne cvilim.
ne tulim,
ne bevskam,
tudi šepetam ne.
Samo plitko diham.

Neslišna sem.
Samo slutim
šumenje krvi
skozi srce,
ki še vedno udarja
v mojem ritmu.

Veselo,
a ne preveč.
Allegro
ma non troppo.
Vedno počasneje.
Ritardando.

Skala

Mokra in gola sem se ulegla
z mehkim trebuhom na trdo skalo
in prisluhnila bitju njenega kamnitega srca,
ki od pradavnine odšteva večnost
in v prah drobi tudi moj čas.

Gregor Markič

Solze svetega Lovrenca

Sto svetlobnih let med nama
sto olimpijad tega,
kar potekla je med nama
reka hrapavih solza.

Ko se solze posušijo,
le peščena zrnca
ostanejo in sipka siga –
solze svetga Lovrenca.

Davno sem postal puščava,
lep in mrtev faraon,
zlata maska, pasja glava,
nad mano vzhaja Orion.

Kvadrat krogla II

V pivu ples
zdaj gre zares
v raju raj
v plesu ples
zakaj, zakaj
želim nazaj
naprej moj raj
naprej naprej
nazaj nazaj
naprej nazaj
povsod moj raj
naprej zakaj
ker gre zares
začenjam ples
čisto zares

Pesem ptic lastovic

Videl sem lastovice,
dvignile so se na jesen, da odletijo.
Vrtinčile so svojo jato
in urejale svoje vrste,
nabirale hitrost.
Kako lepo, sem zavzdihnil!
In trenutek preden so se odpravile dokončno,
so se postavile v obliko,
prav iz moje smeri je bilo tako videti,
uredile so svojo jato v obliko,
v obliko lastovice!
Trenutek se mi je ustavil kot goreča hiša.
Zame? Ste to naredile zame?
Sploh veste, da ste to naredile?
Glasno sem zavzdihnil: »Oh!«
V mislih pa sem dahnil: »Oh, seveda.«
Vesolje je že zdavnaj
napisalo pesem,
ki sem si jo zadal napisati.
Vse pesmi.

Felicita Medved, nemesis

usedlina

v skrajnem kotu
pozabljenega dneva
klečijo sanje

Zgodba

preobrata ni
zasuk pripovedi je
življenje sàmo

Popkovina

Čaka me s klobučkom na glavi. Previdno drobiva korake. Na trgu postaneva. Zreva v božično okrašeno drevo. Pove o sinočnjem obisku. Prizadeto ponavlja. Skušam pregnati potrto. Opravičujem besede, ki jih nisem izrekla. Tolažim. Saj veš, da te ima rada. Ni tako mislila. Morda je v stiski, ki tiči drugje. Žalost vztraja. Ogne naju v meglico, ki se dviga iz reke izpod treh mostov. Ne vem več, kaj reči.

Pod okrašenim svodom ulice pokažem na zvezdo. Med električne žice je vpeta. Recitiram nekaj stihov. Iskra zažari v njenih očeh. Le za tren. Kot bi se sramovala nežnosti, ki jo je prižgala. Zahtevnih je njenih sedeminosemdeset let.

Izčrpa me kopičenje tolažilnih besed. »Letos doma ne bi krasila,« dahnem, »že dolgo nova leta pričakujem s teboj.« V meni potlačeno tiči silvestrsko vabilo. Tam nekje, enkrat vmes. Na njenem obrazu se nabira jok. »Morda ne bo več dolgo,« zamrmra. Prispeva, od koder sva šli.

*že se spušča mrak
roki sta prepleteni
nočem spustiti*

Dekle v zrcalu

Imela je obroček v nosu in v očeh potlačeno globino bolečine. Barvali so ji lase, meni so jih strigli. Dotaknila sem se njenega ramena, ko sem odhajala. Nisem si je upala pobožati. Dvignila je svoj v zrcalo spušččen pogled naravnost v moje oči in rekla: Hvala.

*ulični vrvež –
na tleh pohojen leži
adventni venček*

Alenka Mihorič, modricvet

Reklamacij ne sprejemajo

odprla sem paket
z zavihanimi rokavi
in radovednostjo v očeh

ničesar nisem naročala
nikogar klicala
in nobene tete nimam v ameriki

nikomur ne bom izdala
kaj je bilo v zavitku
vsak dobi tisto, kar mora sprejeti

tudi nenaročene stvari
imajo svoj rok trajanja
in ceno, ki jo je treba plačati

čas še vedno teče naprej
in reklamacije niso mogoče
le oči so spremenile barvo

Hip

To sem jaz,
pot za stih.
Ne vem, kje.
Boš ti tam?

Grem tja gor.
Mrak je že,
tu ni nič.
Kam naj grem,
Kje naj spim?

Ti si ključ.
Sam in bel.
Zvok – tih zvon.
Ne, ne, ne!
Ne še zdaj.
Ko bo dan,
čas za vdih.

List na tleh,
kri in mraz.
Ni te več,
to je vse.

Napačni svet

vsakdanjost teče med stenami
obteženimi s policami
polnimi prašne ukročenosti
in mizo s sledovi maščobe
v hiši v mestu ob reki
ki odnaša naplavine

valovanje utihne
ko mi noč preveže oči s črno svilo
priplazi se zavedanje gluhosti
in slepote za barve okolja
čas je zazankal prste
v členke zarjavelih verig

plahut sovjih kril v ramenih
nemiren spanec
pod nebom v mestu ob reki
morda me zbudi vonj kave
na mizici z modrim prtom
nekje ob sončni obali

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

činkvina

mesečinska romanca
zelena, sanjava
čaka, sliši, sluti
zločin v Granadi
Lorca

ZIMZELEN

Se ob večerih še kdaj spomniš name?
Ljubila sva se brez objube dane.

Sva kradla drugim, česar ne bi smela?

Zakaj te lesk v tujih očeh prevzame,
ko ne poznaš osebe ne imena?

Zakaj nepoklican si se prirastel vame,
kot zimzelen, ki z zimo ne ovene?

Pustila sva, da čas prinese in vzame
ukradene noči, drget bližine.

Kaj zdaj v srca prekatu še ostane?
Ti daleč v svojem mestu krpaš sanje.
Jaz tu ostajam brez naslona tvoje rame.

Kultivirana krutost

vse civilizirano!
vse v mejah možnega
priročnik za izvedbo
težko branje
debela knjiga
podpisniki
brez nočne more

kot hromec
ki hoditi ne more
obsojenec čaka
pet, deset,
petnajst let
vrsta je dolga
V Teksasu najdaljša
postopki zamudni
za zadnji podpis

v celici smrti
vse po protokolu
sedem dni prej
paznik prebere izbiro
lahko se poslovite od najbližjih
lahko si izberete zadnji obrok
lahko si izberete zadnje besede
vse kultivirano!
svobodna izbira!

zadnjo noč
obsojenec sanja
kot brodolomec
vidi obrise obale
na katero se bo rešil
v sanjah se vrača
na domači vrt
leže na zeleno trato

čas je spremenil ponudbo
smrt s streljanjem
smrt na električnem stolu
smrt z injekcijo pentobarbitala
tako imenovani izboljššan postopek
vse kultivirano!

Alen Muhič, Undi

Kam

Jaz sem manifestacija umazanega dežja

Ki pada izpod neba

Jaz sem otrok modre trave

Ki raste iz črnih tal

Jaz sem potomec žgočih zvezd

Ki so se razgnale pred veki vekov

Jaz sem sad nebesnih živali

Ki se pasejo po galaksiji

Jaz sem pritok

Mogočne reke mesa ki se vali po svetu

Jaz sem poganjek

Starodavnih gozdov Amazonije

Jaz sem dete

Stolpa babilonskega

Jaz sem izklesan

Iz mogočnih ledenikov Himalaje

Jaz sem ličinka

Steklih pošasti jekla

Jaz sem spora

Mogočnih avtomatskih tvorb števil

Charlie

Charlie daj mi roko
Greva zdaj
Tja na globoko
Vrnem ti jo
Morda
Vrnem ko bo maj
Držim se tako mehko
Plašna in prožna
Vrnem ti jo
A ne zdaj
Počakaj malo
Morda na maj

Smeri

Rosna kapljica
Bodeča tišina
Statična sivina
Se lomi na oknu
Sliši se šumenje
Tanek monoton pisk
Prašen zrak
Otipljiva sapa
In gledam
Pred sabo
Bele utrinke
Razklane poti
V vse smeri

Kam se tako mudi
Saj je že dovolj
Smeti

Milan Novak

Zadnja postaja mestnega avtobusa
obrasla s travo ki rine v asfalt
Tam se konča urbano
Na tej meji
na zadnjem koraku postajališča
je nevidna ostra črta
med urbanim in ruralnim
med civilizacijo in divjino
med mestom in podeželjem
V tem smešnem kosmu trave
se spremeni zavedanje
Tu se zlomi uradnik
aktovka s spisi pade v samokolnico in
zgrbljen in žuljav stopi bos na zemljo
Nikogar ni ki bi kupil
uro njegovega znanja in spretnosti
za voz cepanic
Za to mora garati več kot mesec dni
Pretvarjam se da ne vidim
neznatne podrobnosti na koncu asfalta
a se zavedam ogromne razklanosti
tam kjer je ne želi nihče videti
Raztegljivost uradniške ure je naravna
kot je tudi neraztegljivost polja
Vrste krompirja se ne da podaljšati
vrsto pred uradi pa prepogosto
Ne sodim nikomur
ne opravičujem ne zaničujem nikogar
a črta na koncu
zadnje avtobusne postaje
je pregroba

Rogovila

Neslišnost je zlitje
Če si barka se zliješ z vetrom
Če si val obliješ kamen
Če si šum se širiš
vse do konca valov
do konca sape

Rogovila

ostanek telesa nekega drevesa
zapičena obrnjeno v prod
je simbol
je negibnost
ki miri valove in odloča
o šumu in neslišnosti
Povsod so
v obale pripete
kot prsti ki tipajo
rahlo nagnjeni nad gladino
usmerjajo veter
kam naj troši sledi šumov
Kamenje se valovom upira
v sebi nosi ulit zapis
naj omejuje morje
Sicer bi se morje
kot nezadržen šum
razlilo čez pobočja z žitom
Skupaj bi valovala neslišnost in
žito bi bilo modro
A ker so kamni in rogovile
žita valovijo z vetrom
tistim ki ga šum preliva
čez skalnate branike
In barke morejo
zlite z valovi
jadrati neslišno

Polja spodsekane tišine

Konec julija
Požeto je vse žito
zlati štrclji zevajo praznino
Krokarji
tako izstopajoče črni
postopajo po strnišču
lovijo zmedene žuželke
POLJA SPODSEKANE TIŠINE
kot široki pasovi zarezani
med visoko zeleno koruzo
V tem zelenju je še mladost
in svetli lasje v storžih
Bo znala dozoreti
koruza
tako sama
brez šepetanja
in sladkosti zrelosti?
Ali čuti
koruza
kako slepa je samota
ko se nimaš komu potožiti
ko se ne moreš nikomur pohvaliti
in počneš le to
kar se od tebe pričakuje
da bodo zadovoljni lastniki?
Bi koruza znala živeti svobodna?
Komu bi darovala zrnje?
Bi imela zrnje?
Kaj pa če koruza ve
kam je šlo žito
kako bo zmleto

MILAN NOVAK

kako bo povaljano
kako bodo iz njega izžgali lepoto
kako se bo kot vonj sveže pečenega
razblinilo v zrak?
Kaj pa če koruza ve?
Kaj jo potemtakem prepriča
v zorenje v smrt
kaj ji daje moč
da tako sama dozori?
Je to migetanje sape nad pobočjem
navihanost metulja?
Je to veter in neslišnost
s katero ukrivlja ostro listje?
V lastnem šelestu sliši klic
ki ga nihče ne preglasi.

Tanja Očelić

Vestalka sedanjosti

Ne glej mi v dlan
krvavo tiščim
bronasti odlitek
črnih jeter

z mojo bolečino
si razjezil bogove

osel trmasti

živo
me zakopal
v tempelj trpljenja
kot večni ogenj
goreče mladosti

a bila sem edina
ki te lahko
reši

pomilosti

Pogled skozi okno

majhno letalo se je ujelo v meglo
v preletu vetrov
izginilo v idili nedolžnih snežink
črta prek čela
je presekala misel
čas je odletel
pustil sledi
ponaredbo srca
ogenj v očeh
kamen brez ran
prebujam se
v prozornost
v eleganco odseva
svetlobe v steklu
v oknu znova gledam sebe
premraženo tujko
zagledano v trobentico
še čisto drobno
pod snežno odejo
kako trepeta

Nada Pečavar, nada pecavar

Pridi ko boš

mehak kot makov list
ali oster kot britev
varna domača pokrajina
ali neznana puščava
žareč kot mesec
ali teman tolmun

ko boš hotel mojo bližino
odkritost in meglice
da se bova odpirala
kot gladiola

čakala te bom na pragu
dišečih las vabeče kože
v srcu bom cvetela
včasih bom čepela v kotu
z mrzlimi dlanmi
in črnim pod nohti
a vseeno pridi

Čakala sem

luna je občepela na vrhu bora
hečno zaobljena
kot da jo je kipar nehal gnesti sredi dela
vile so nad Krko obešale tančice
z mesečevo svetlobo so pletle dolge kite
da se je z enega na drugi breg
lahko sprehajalo potlačeno
skrito prepovedano zamolčano

ne vem kdaj si prišel
zagledala sem tvoj nasmeh na hrastu
zvezde so se spustile do naju
podplati so drseli po mokri travi
pili so svežino noči
ki je hladila najino vročico
ko sva z dotiki lovila korake
noč je pela z globokim glasom
izbrisala je najine sledi

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Orbis

Ključ v vratih.

Dvainsedemdeset standardnih udarcev
na minuto
se pomnoži z dva.
Negotovost odpravi tresk vrat.
S triinšestdesetimi decibeli
napoveduje.

Grob sestop.

Včeraj
ples na oblaku sladkorne pene.
Danes
ničvreden drobiž.

Sedita za mizo.

Želodec dela salte.
Misli drsijo v glacial.
Tipala srkajo podatke.

Nedvomno.
Danes je ničvreden drobiž.

Minuta in triindvajset sekund
brez vdiha.

Vrsti belih zob renčita.
Bledo rdeči ustnici
se za hip razpotegneta
v tesno stisnjeni tanki črti.
In spet eksplodirata
v divji flamenko.
Roke grozeče naraščajo.
Nad nizko spuščene obrvi.

Danes je satan.

Vdih.

Zenici
se zožita v prebadajoči piki.
Rjava kolobarja okrog njiju
se napol skrivata
pod stisnjenima vekama.
V kosti se plazi mraz.
Rebra stisnjena v neprebojni oklep.
Mišica v njem pleše brez ritma.
Čedalje hitreje poskakuje.
Po telesu poganja led.
Zamrznjeno telo vstane,
pobira posodo.
Negotovi koraki
vodijo tresočče roke.
Pri koritu se ustavijo.
Zgrbljeno postavo pustijo
ob deroči vodi.

Stol podrsa izza mize.
Prihaja.
Utrip se zatakne v grlu.

Dih poliže vrat.
Roka na desni rami
ukaže torzu
obrat za sto osemdeset stopinj.
Pogled se zaleti v smehljaj na ustih.
Dvig za devet centimetrov razkrije
nasmešek v očeh.
V nežnem objemu skrite
široko razprte oči.
Tipala preverjajo
zunanjo temperaturo ...

Gladina je umirjena.
Nikjer sledu o nevihti.

Razdejanje pospravi tja
med trebušno slinavko
in zadnjo steno želodca.
Koža se počasi spet prilega ...

Na pot

Spet zreš v odsev in brišeš sled ihtenja –
razbit pogled na starko pred teboj,
na upanje, postano je od ždenja,
zmečkano v star čarovniški zaboj.

Predihala si konce vseh ordalij,
razkrivaš mi, da tvojih dni ni več
in da bi se želela le naspati,
da tvojo pesem je presekala meč.

Razkroj v očeh se skriva pod obličjem,
si strta senca včerajšnjega dne.
Zdaj nočeš več prosjačiti, z drobižem

podajaš se na pot, a jaz ne smem
te spremljati, plaščur sem rokovnjaški,
ukradem ti nasmeh, naj z mano gre.

Lidija Polak, li

Vsekakor bo prišla.

S prvim jutranjim vlakom. Kot dih
ob šestih. Tisti,
ki ima dolg, vroč zagon. Poln pogrešenih
stvari
in ljudi. In pridejo,
kot poštar pride z razglednico.

Sedla bo
pred vhod, med razlito svetlobo obcestne
svetilke. Rahlo
bo sklonila glavo, priprla oči in se posmejala.
Slišalo se bo kot žvenket
kovancev, ki se potočijo. V pikapolonico.

Nato bo molčala. A ne dolgo. Nikoli ni
dolgo molčala. »Vzemi levo
rebro!« bo rekla in nato navrgla, kot da meče polena:
»Vzemi ga!« Za hip
bo razmislila in dejala spravljlivo: »Navsezadnje je
tvoje.«
Ker bom molčal, ker vedno molčim,
kadar govori
ona,
bo postala nemirna. Presedala se bo
kot cucek, ki ima bolhe. »Prav,
prav,« bo mrmrala. »Navsezadnje ga boš
vzel. Nimaš izbire.«

Vzamem ji tisto prekleto rebro. Res ga vzamem.
In rebro me vzame.

Res me vzame.

LIDIJA POLAK, LI

...

kjer so livade gostile izpuščeno divjad in so odtisi
kopit sedali v sneg da niso boleli

zemlje

in mene

kjer so usta mehko mlela besede

v zrnje

tam

je zraslo nebo

Šepet

drhti
kot dračje, ki se drgne z ognjem
v toploto.
Tako kot tečejo kuštrave trave skozi poletje.
Kot ime, ki spolzi
skozi ustnice. Med tišino.
Tako
tiho tišino.
Da jo, v drobno, razbije.

Šepetajo tudi kolesa, kadar vozijo skozi sneg,
in klasi, kadar pomislim nanje,
kako padajo. In kašča, polna semen.
In ti,
ko si šibak.
In jaz, ko sem pogumna.

Šepet je izbira,
kot je izbira kričanje
ali tresk vrat.

Miha Sever

Zavlačuješ

Zavlačuješ,
preden se začne tvoj dan življenja.
A vredno je biti trezen.
Vredno je, da se ti podre šotor.
Dolga njiva je pred tabo, pravijo Primorci.
A tam je veliko nesporazumov
in še več betona.

*

Približno postane sreča,
ko se zagledava v isto ploskev.
Prišla je Karolina, da sem se namazal z njo.
Dala mi je sina, a jaz sem hotel beduina. Propolis.
Vojaški čin dehti z moje srajce, ko se sprošča plin.
Steklo se počasi driča proti tlom, zareže v moje oči.
Počasi si izrijem drobce in oslepim. Dolina pred mano
javka na mah.
Pobožam jo in kosi pohištva so. Po šestih mi jih je
zmanjkalo.
Nadaljevala bi se moja korenina, a sedaj blebeče na
moje levo uho. Stop – ne potrebujem Jenka, da se
stuširam.
Jo-tajm. Židje so prispeli na Kitajsko.

Al Namrood

Kocke so otožno gledale, zato smo jih pojedli.
Zdržema smo pojedli ta obed.
Kot bi jedel pesek, ki si ga ponesla s svojih sipin,
gobava lepotica.

Lonec puščave so zamenjale tvoje buhteče oči.
Natresla si zob med kocke, da jih ne morem
razločiti. Sipam jih v usta in bljuvam na skupno postel-
jo.

Na najini desni stoji zborček.
Mlade trepalnice se povešajo, ko mlatim gobav kos
mesa.
Ko se delijo udarci, strašljivo zapojejo.
Začetskoma vedno strmijo vstran.

Nikoli pa ne odvrnejo pogleda od sipanja v goltanec.

Marko Skok – Mezopotamsky

Ensamkres

Kdove v koliko
nedokončanih pesmih sva
ostala zaraščena
v verze, izvaljene v naglici,

morda ne bova
nikoli izvedela
za njihove pomladnojesenske začetke
in poletnozimske konce.

Pa vendar, zapisi so frfotave kreature,
prav mogoče je,
da se kateremu od njih le uspe
vrniti in vriniti pod moje prste

ter se mi celo posreči
iz njega vzkaliti pesem,
v kateri ne bo robantil april
in ne kolobarilo vprašanje:

V koliko kvadratov
lahko stlačiva
tvoje in moje
in mačje srce,

da bo vsako še vedno zadovoljno
prasketalo v svojem ritmu
in obenem vsa
kot ensamkres?

Skrivnosti obzorja

Zbudil sem se kot ponavadi,
pravzaprav smo se vsi
zbudili kot ponavadi.

Opravil sem jutranje rituale
na enak način kot sleherni dan,
pravzaprav smo vsi storili
isto kot sleherni dan.

Šele nato,
ko smo vsi poširkani
izstopili
iz svojih poširkanih domovanj,
se je začela kalvarija.

Pred našimi izbuljenimi
očmi je zazevala
praznina

in pod našimi enoličnimi
klobuki je zatrepetalo
spoznanje,

da smo ostali
brez obzorja.

Da smo tokrat
še zadnjič snedli
vsak svoj krajec lune,

da smo dočakali dan,
ko si nihče ne drzne sanjati.

In zdaj
nihče od nas ne ve,
kam naj zre,

nihče od nas ne ve,
kaj naj zine,

nihče od nas ne ve,
kam je izginil gospod Sever.

Pod svojim klobukom
prislušujem bezljanju
misli (vsi počnemo isto).

*Bo naslednji poniknil gospod Zahod?
Bo morda mrknil gospod Vzhod?
Ali bom najprej izpuhtel jaz?*

Naše oči postajajo
vse večje in večje in večje

in naši klobuki
vse težji in težji in težji.

Po nas dežujejo letaki:

*Vaš čas je minil –
sanje niso več dovoljene!*

Saša Slavković, Salke

Roke za veter

Tam, kjer
se je zibala
pesem,
so zdaj veje roke
za veter.
Glasovi
se naslanjajo
na krošnje.
Nekoč so bile
noči last tistih,
ki so molili za mir.
Ostali so obrazi
olesenelih oči
in veke,
prekrite z mahom.
V jantarju je prvi jok.

Prhut

Krila drsijo,
ko se lahkotno polnijo
z vetrom.
Krog se manjša,
ostane pika.
Dokler je prhut
ne razmaže.

Vklesani tokovi

Ventil,
oprijem ne popusti
niti za pol obrata v levo
niti v desno.

Kaplja je
okamnela,
tokovi
vklesani –
osrednji so
stopljene zime,
stranski so
jesensko listje.

V cevi je utrip,
za golšo stisnjen
nenadoma
ponikne,
zasliši se
cepnet.

Ječa –
stene,
zlizane od solz.
Tudi datum je zbledel.

Senada Smajić, breza

Neskončna igra v sanjah, vrednih spanja

S pravico ali krivico
te porinejo
v krog,
včasih s hostijo,
včasih z burko
ali pa z veliko
močnejšo roko
ti prekrijejo oči,
da ugibaš, kdo je
tisti,
ki ga ne vidiš,
ne (z)moreš
po duhu prepoznati,
in tipaje ugibaš,
ugibaš in ugibaš,
dokler se ti ne odpre
srčno oko s punčico
iz najbolj goste
črne snovi v globini
negibno bleščeče luči,
ki preplavi vse okoli,
da niti bitja več ne slišiš,
potem pa se ne greš več.

Samoohranitev

Ko si duša
s tisočerimi dušami
razčlovečenega početja
začne obešati meso
na moja rebra,
medtem ko že od povsod sneži
materino mleko
in se kri pretvarja v drsališče
svetovne noči,
a nikjer drugje, ne v krču,
ne v mrču zemlje in neba
ni videti več varnega prostora
za korak naprej v s(p)odobni svet,
se izpahnem
iz ramena stokavcev,
ki zmeraj cedijo sline,
da lahko prebrodijo mor(j)e
neusmiljene bolečine,
si podam roko, preplezam
načela družbenega reda
in obležim v duhu golega preživetja.

Vesna Šare

nad rojstvom

Medtem ko postaja človek,
se vitice spomina ovijajo
okoli zarodka nožnih prstov
in tečejo, drvijo s sloni ponoči

kot zvezda tisočletja,
ki se postarano dviguje
iz naročij vesolja,
kot mleko usahle krave,
z usti mačehe zajeto
v edino kapljo,

se roka, ki ni roka,
steguje v vlažno sled
in boža,
boža mehkobo sklepa
skupaj z dnevom,
ki jagodno odteka,
s travo v močvirju,
z ločili povednega sveta,
z najvišjim tonom plastičnih rib

se nadaljuje v postanek
sredi luže,
ki ne ve,
če je začetek
ali šele konec.

*

Medtem ko postaja človek,
zunanji svet zavzdihne
in zašepeta o njem,
ki prihaja zagotovo
kot dež skozi razprta sonca,

ki je ritem vsemu
in vse je ritem njemu,
ki je spev oddaljenih mostov
in let padajočih ptic,

ki je zastava države brez ljudi
in ljudi brez države,
ki je on, ona, ono
sebi in šepetavemu svetu,
ki ne ve,
če je opora
ali samo maska.

*

Medtem ko postaja človek,
raste.
Raste v sebe in naprej,
raste v najmanjše
in tako velike,
da so komaj vidni,
raste v želje in kesanje,
raste v brezroki objem.

Ko vse zaspi
in je obzorje belo od teme,
še vedno raste,
raste v bedo, ruševine,
raste v korak,

ki zastane in prisluhne,
raste v širino dlani,
ki prestreza vodo,
raste do nohtov,
ki tuleče kopljejo izvir,

medtem ko svet tiho
in nevedno
gloda svojo zavest,
mlado in tako zelo staro.

*

Medtem ko postaja človek,
se luknja povečuje,
v njem postave
v dolgih sivih obrazih,
z dolgimi sivimi očmi,
brez korenin,

kot plazeče skice,
kot nedokončani zametki
bahavo krilijo
z nedokončanimi kraki
in s požrtimi glasovi.

V sencah brez vratu
zamira topel glas,
kositni težaki
kričijo rezka povelja
v težko kositrno nebo.

Malo pred razpokom luknje
skozi okostja kreatur
prepeva nedokončan veter.

*

Medtem ko postaja človek,
sreča nasprotni breg,
ki ga zavoha,
in on zavoha njega,
in tako se vohata,
nerojena,
neurejena,
dva nečloveka,

vsak s svojimi zajetji
in mini svetom v sebi,
oba tekoča
kot trava v ciklonu,
oba tresoča
kot drevo sredi reke,
začudena,
nejeverna,

oba hkrati,
obotavljivo
in nezaupljivo,
premakneta
mezinec
drug proti drugemu

in ga upogneta v krik.

*

Medtem ko postaja človek,
se nekje zunaj,
v kriku zabrisane slike,
sredi objubljene zemlje,
zbudi
najmanjše seme,

raztegne
skoraj nevidne roke,
se dotakne
skoraj nevidnega obraza,
in skoraj nevidno

okoli njega
v oglatih kovinskih ovojnicah
spijo zavrta semena
in sanjajo
o zarjavelem soncu,

VESNA ŠARE

on pa počasi,
da ne zmoti sna,
s svojo budnostjo
premakne
največjo skalo
in jo skotali.

*

Medtem ko postaja človek,
teče, hodi in pada,
se smeje, vzklika,
govori
nesmiselne besede,
piše pesmi in eseje,
poljublja podplate
tistim ob sebi
in posekanim drevesom,

kriči, da bo še dan,
da se bo še vnelo,
da se bomo gledali
brez steklenih oči,
da bodo zoreli
dotiki prstnih blazinic,

in prime skalo,
ki se kotali navkreber,
velikansko skalo
brez velikih besed,
in jo vrže
na kup
starega železa,
ki še steguje
stare antene,

in svetloba začne tleti,
in tli.

*

Medtem ko postaja človek,
se nekje
odlomi gnil,
majav zob,
roka seže globoko,
izvleče ostanke,
poboža,
zaceli
in človek zapluje
na odprto morje.

Juš Škraban

*

Okusi morje, preden še poslednjič premineš.
Premikava se lahko zgolj v ponavljanju,
v mezečem šumu školjk v globinah,
ki je površje zoranih njiv.
Sporadična križanja kažejo zgolj ubranost strun nekje
blizu sonca.
Je tišina po zvonjenju znak odsotnosti ali
zgolj odgovor postajanja?
Okusi morje, preden ponovno dozoriš.

*

V tem zidu bi lahko gnezdile ptice.
Z vrha je lep razgled – morje je s te razdalje
dovolj abstraktno, da modrina izgubi svojo plitkost.
Kamni so tam spodaj navajeni, da nanje butajo
skrite notranjosti:
v tem valovanju je nekaj človeškega.
Domačini so se na to že navadili,
in ko najprej kamni in nato morje postanejo rdeči,
znajo temu reči razgrnjena postelja ali kaj podobnega.
Nekaj je v teh razvalinah, ki jih družijo tudi takrat, pre-
den to postanejo:
tihe so in nekaj globokega jim določi dokončno smer.
Ljudje so – ne ptice,
zato jih domačini, kot valove, gledajo od daleč.

Ronco S.

Sneži, med morjem in morjem sneži
strah pred razpršitvijo delcev na valoviti plošči.
Grizem naprej v nepredvidljivih stiskih
nižjega trebuha.
Zaupaj jim, si dopovedujem.
Zaupaj jim, vem.
Želijo se spojiti z njim, se naseliti vanj,
medtem ko me vlečejo v gib.
Krči kričijo stiske rojstva,
dajejo smer – hlipanje napredovanja –
premagujejo kilometre,
plešejo v snegu.
Melji in meri stiske drobovja,
me stiska skozi tunel.

Dimitrij Škrk, dimitrij

Sled

Na pragu
kri ptice
ki je priletela skožme
v staro gnezdo

Boleča sled
onkraj tvojih steklenih
vrat

Haiku 91

žica na meji –
jata ptic emigrira
s severa na jug

V zimo

le list
in siv oblak
na gladini luže –
preko jeseni samo še
korak

v soj mesečine
komaj slišno pljuske val
in spet odteče
nemir razlit v daljavo –
lesketanje samote

Zemlja se smeje v rožah

Vesolje,
dežela boga,
ko težava nastane planet,
obupaj ob sončnem vzhodu.

Sonce bo zašlo nate.
Na odru bo nastopila smrt.
Pod slanimi solzami bodo rasla drevesa.
Dež ob Veneri bo stal ob strani.

Kreator,
pretkan
gospod stekleni,
šel bom do roba črne luknje,
za ono, ki jo je pobožal plamen,
za ono, ki je poljubila oglje.

Peter Šloser, Krieeg

#MemeMe

tektonika plošče,
tvoje,
razpoke – vse – razpoke, majhne in velike,
komaj slišne in res glasne,
vse v VHODNA VRATA tebe, predprostor
J.3.B.3. –
drkaš mi v obraz, ko govoriš z mano in hkrati kakor
jaz analiziraš sebe v P.r.0.5.t.0.R.u.
LEVO
DESNO
natikaš svoj kondom na kurca v Sobi,
z nasmeški in skrivnostmi,
vulkanizer hladne kovine,
I'm letting go, Du machst auf,
BINgO <> Loto <> perfect 2706 yard Headshot;
AnchorDrop
čutim tvoje sanje
l3p0t1c4
uničena vzletna steza
porušen most
vžig atoma
delci mesa
sence ljudi
NIČ več ni, vse si TI,
v ogledalu TI, JAZ,
jaz sem
jaz sem
jaz sem

vedno v preboju;smeh;

jaz

sem

jaz;

alone&fucked&alone&fucked&alone&fucked&suicidal&chickenshit

I started up tectonical

but Momma Mariana Trench got personal.

YO!

/mic drop

YamBa

centralna evropa centralna mati centralna korenina
centralni balkan centralna duša ujeta
jo cel svet imitira, izbira, prosjači, zavira, kontrola
KONTROLA kontrola Genocida enačbe popolne
države
zaviralci popolne jeze umora papir pred krvjo sveto
je sveto je pogojeno v opeko centralne sence EV-
ROPSKE ideje popolnosti
STAVBE;proBe;https://en.wikipedia.org/wiki/Self-replicating_spacecraft;
Fukajva se
Duša;
ustaljeno še vedno prednjači zaradi izbire ničesar
vam nisem rekel
že nekdam

ko pesem bo < strojnega jezika

bo
vaša drugačnost izpuhtela v oblaku vodikove bombe.

Igor Šmid, igorj

Večerno potovanje

nerazločnost se plazi vame
ko ugaša dan
med prste mi lepi besede

belina brez razreže ozadje
v fragmente nedoumljivega
in vendar razločim
nezamejenost kavkaške stepe
lahkotnost stihov
zasejanih iz trosov bilk
zraslih na utrujeni zemlji
teptani od železnih podplatov

iz globin skodranih las
se vsuje rumen dež
na prostrana polja

kaplje zdrsiijo po vratu
svežina mokrote
mi preseka pot

Menuet

zarja zabriše robove streh
sleme se ukrivi čez svod
mesto je podstrešje

upognjeno ogledalo deli nasmehe
vabi za dišečo mizo
zgodbe preskakujejo kozarce

beli prti plešejo tango
roka se približa roki
vrtnica je temnejša od neba

Trenutek

preden me vzameš
raztresi moje misli
na mehkost ozadja

spodvij stopala
pod napeti lok stegen

zatakni me
kot puščico
v usločenost neizbežnega

iz šarenice
izcedi rdeče

Dejan Štiglic, poezijaJEzaKEKCE

forma.9

moja množina
je
singularnost,

ki žveči
sinonime.

akapela

zelo v
a molu
kaplja na
jezik
blazen odtenek
dvojine;

če sem jaz nebo
si ti vreme –

skupaj prerokba

najbolj mrzlega
jutra.

ostani v šoli

nebo je mehko
ob
tem času

smrti.

vesoljci so razjezili
tekočino
Mlečne ceste.

črpamo črne
luknje kot
hobi

agonija je
beseda z eno črko

in
ne kaj več
ali

dlje.

čas gre naprej, kot
tudi naši spopadi –

zategnjeni kot mišica, kot kvaliteta.

vsak dan je vsakdan

pustite nam
samopomilovanje
jebemti
vsaj za dve
sekundi
preden se zbrcamo
nazaj v
pretvarjanje da smo
srečni
in da je vse okej
in nas nič
ne
poklapa
in da ostanemo živahni
tudi v najbolj
bizarnih scenarijih
ko je vse kar hočemo
storiti
to
da se zredimo
se postaramo
umremo na lasten način
in pustimo odtis svoje riti
ki je dovolj velik
da
ga zamenjajo za trk meteorja.

Luka Šturm, Lorijan

Povsod

so tvoji lasje.

Živi so
kot ostri meandri
in brzice
nešteti potokov,
ki polnijo struge.

Zaviti so
kot matematične spirale
in krivulje
nerešenih funkcij,
ki opisujejo smisel.

In še vedno so mastni
in dolgi
in tvoji,
čeprav
so malo tudi moji,
ko jih vlečem iz hlač
in majic
in ust.

In so tvoji ...
in so moji.

Povsod
so tvoji lasje.

Frnikole v črnini

Med praznim ničem smo rojeni
iz zlatega prahu.
Turkiz naš dom, posut s smaragdi,
je vpet v somrak brlivk
srebrnega kolesa.

In čeprav smo kri rubinov,
nam v pogledu sijeta opal in jantar.
Počasi tonemo nazaj
tja, kjer smo nastali.

Z odtenki oglja
puščamo sledi v oblakih.

Gniložitje

Odprl sem vrečo s smetmi
in iz nje potegnil ...

sebe.

In plastično rožo
in prežvečena čustva.
Odstranil sem raztrgani papir
in zavrgel prepereli elan.

»Kaj je vse to? ...
Kompost prežvečenih sanj?«

Ko sem že mislil,
da vidim dno,
sem pogledal še globlje.
In tam čisto na dnu sem našel ...

tisto,

kar sem v začetku postavil.

Mateja Traven, levček

14. dan

v samotarsko lepoto zazrta roža
preseneti ob sončnem zatonu

harmonija svetlobe skrita za šipo
podaja ljubezen računalniku in tv ekranu

sliši zvonjenje vrtov
občutki se kopajo v hrepenenju
a spomin na lok neba utopi misel
dolgi mir

skozi vrata novega jutra
izrisano upanje
odvaljena skala, ki jo drobi sonce

objem, odtenek smehljaja
ki poljublja eno in drugo lice

Poezija

vstopi tja
kjer se sonce
v soju solze zateguje
zliže barve
in jih zmehča

kliče in trka iz lupine
izpira pesek z obraza
in umika sledi bolečine

oklene se te
pretaka po žilah
udriha vsevprek
in te ne izpusti
dokler je sam ne zavržeš

Trepetlika

/ krčevito prepogibanje črevesja /

za zajtrk grizljaš kosmiče
mleko odliješ mački
preklinjaš ker si včeraj spil zadnjo kavo
ker se mačka mesi
ker nekdo pred tvojim blokom kriči
čeprav je ura šele nekaj minut čez peto zjutraj
ker si pozabil na pomemben dan
in je tako postal pomemben zaradi nečesa drugega
ker si tak preklet norec
da prehitro zapraviš zadnjih pet evrov

za kosilo grizljaš kosmiče
mleko odliješ drugi mački
preklinjaš ker so ti nagnusni polži poslinili solato
ker te čaka snidenje z nekom ki mu nisi všeč
ti pa ga potrebuješ da se od njega odrineš nekam dru-
gam
ker sovražiš lepko in lepljivo ljudi
ki tako posvinjani z ritolizenjem objavljajo nasmejane
selfije

za večerjo grizljaš kosmiče
mleko enakomerno razdeliš mačkoma
preklinjaš čeprav ne veš več zaradi česa
ker čutiš da je tako prav
ker je potekel dan in te jutri čaka nov
ker ljudje pišejo o smrti
o črni vešči ki konča preklinjanje
ti pa ne moreš več brati črnih zapisov ne da bi ti
privzdignili želodec
od priliznjencev zapacano rit

TREPETLIKA

trepetlika

ura je pet in 22 min
ura je 7 min čez deseto zvečer

vmes so otrobi
nujni za prebavo

potem je noč
daljša
zaradi premlevanja

*/**/*

tvoj jaz
moj jaz
dve drobni ptici
dve sinici
dve steni
obe načeti
dva jeklena meča
oba zadržta
dve spolzki ribi
dve postrvi

ki se drstita

Svit Valovnik, svit

Svitnica

V uho vdenem nit,
z iglo posluha zakrpam
strgan spomin.

Svitnica

Na trnek jezika
nastavljam črve
svojih navdihov.

Svitnica

Ni večje težave na tem svetu od te,
da hodim po ledu lastnih sočutij,
zamrznjenih tako globoko,
da se mi tudi udreti ne more.

Haiku

Na smreko pribit.
Razpetega obliva
strjena smola.

Haiku

Veter dviguje
jato padlih listov
na zračno blazino.

Haiku

Krožnik na mizi.
Gole veje drevesa
med rezi črepinj.

Ramiz Velagić, Žiga Lev

Ti

ti si
neznana
izmišljeno
prisotna
senca
v praznem
pogledu
mojih oči.

V klobčiču spomina

V klobčiču spomina slišiva
vlak kričečih krokarjev.
Smejiva se z rosnimi očmi.
Pod kamnitim mostom izgubljava prostost.
Čas je le hip mladosti.
Gol in sijoč.
Čutiva utrip, ki je vztrepetal pod kožo.
Nedosegljivo minljiva dobiva drug pomen.
Zblediva v tisoče drobnarij.
Norčavost žari iz oči.
Občasno se vrneva v daljavo mladosti,
kjer je pogled drugačen.
Lahko bi vse spremenila ...
Vendar veva: tam ni možno ostati.

Srkanje

Srkam navdihe
polpozabljenega sveta,
nostalgičnega časa
in prisluhe zvokov,
ki izgubljeno bledijo
v luknji spomina.
Podivjana misel sem
in se sipljem
v neizsipno peščenje
šumeče tišine.
Srkam šelestenje
nočnih sanj.
Sem odmev
človeškega klica.
Vsak dan trepetam
v svoja čustva.
Sence moje razbeljene
samote so oblaki
čudežnega prabitja.
Zdi se mi,
da je nekaj obžalovanja
tudi v dvojini.

Meta Vražič, MV

Umetna

Grizem po stenah svoje celice,
izoblikovala sem jo sama.

Graščina, ki jo gradiš,
je hitro zapor, če ne kamufliraš dobro.

Sovražniki so lahko prijatelji,
če sprašuješ prave stvari.

Umetna roža nikoli ne zgnije.

Ne glej me v oči,
pa bova shajala.

Nagrada

Moja usnjica se počasi debeli
z vsakim zadanim rezom.
Štejem brazgotine
kot značke.

Kje je moja nagrada?
Za najglasnejšo,
najmočnejšo,
najhladnejšo.

Kje je moja diploma?
Za trmo, s katero brcam
okoli sebe
kot otrok brez igrače.

Kje je moj govor?
Zahvala za travme,
stres, pritisk
in moč.

Kdaj mi bo mož bele postave
stisnil roko
in se ogabno nasmehnil:
»Bravo!«?

Obličje uspeha
je minsko polje
in jaz
sem neprebojna.

Sašo Zorc Florjanski

Haiku

Krvavi obzor.
Helebarda zvonika
para oblake.

Senryu

Betonski eden.
V kašlju plehnatih zverin
drhte cingeljčki.

Senryu

Matildin piknik.
Par stokilskih ocvirkov
cvrči na soncu.

Mi pesni, rodina

*biti je sonce
biti je veter
biti je reka
ko v temó
se gubiš ...
biti je gruda
biti je polje
biti je klasje
ko ozoriš ...*

*lokaj me sonce
brusi me veter
plovi me reka
ko v temó
okamnim ...
pevaj mi polje
zôri mi klasje
pesni rodina
ko umolčim ...*

Milan Žniderič, Jošt Š.

dlan pomladi

moje misli
so maj
moje misli
so poslavljajoči aprilski dež
razširiš roke
kapljam ponudiš obraz
zapreš oči
zaplešes
zaprem oči
da bi te videl
zaprem oči
da izgine tema
in postanejo misli
otročstvo tvojega nasmeha
v dežju brez senc
le z melodijo luž
pod tvojimi koraki
adagio sanj
v njem rosa smrti
še nedotaknjena
s hladom
zapisana v krožnico
letnih časov
na nakupovalnem listku
na lekarniškem receptu
na letalski vozovnici do Lizbone
in mi dlan zdrsi
čez tvoje prsi
s sanjami
da bi se lahko
pod prsti prebudila Évora
in pod njo
qasida

Rač. št. 351

*sprašujem se
če je že od
prvega dne vedel
da je najin oder
led njegove tišine
in ogenj mojih besed
da se odlagajo
med nama
njegove hladne
in moje tople plasti
brez bolečine
ker sva razumela
da je monolog
lahko ljubezen dveh
da je mogoče
v tišini drugega
prebrati vsa vprašanja
ker je ljubezen
sotočje
v katerem
pritokov
ni mogoče
več razdeliti
in veter drsi
po skupni gladini*

še vedno
se sprašujem
če je že od
prvega dne vedel
da bo zame
v mojih zubljih besed
in v njegovem molku
lažje
ker ne bo
samota
ničesar spremenila
med nama

speljem
s sedeža se zakotali
pozabljena svečka

senca razdalje do puščave

morda bi moral križ stati
v puščavi
ali na dnu
sredozemskega morja
kjer je golgota
nedolžnih
in bi s križa
iz globine
šepetal
obljubo raja

nekoč so
na tiho nedeljo
z modro tkanino
zagnili križ
in takrat je križani
stopil s križa
in se spustil v tišino
kjer so zapisane
vse smrti
in vsa bolečina
da jih objame

danes pa je
z modrino morja
prekrit
samo še jok mater
ko v kesanju
nihče
ne razpre morja
nihče ne hodi po gladini
vsi spimo
le tihi
pod njo

igor žuravlev

Še

Ne išči golega neba
samo zato
ker misliš
da si videla dovolj svetlobe
ne pestuj misli
ki ti laže
o neobstoječih poteh
samo poglej peruti znanih ptic
kako želijo dišati po neznanem vetru
mojih prstov
ki nočejo končati iskanja
vonja tvojega telesa
in poišči se
v koreninah svojega nasmeha
ko si videla dlje
od jutrišnjega dne.

In nekje je dan

Luna
na boku sanja jesen
iz mojih ust pa nič
le misli
ki berejo o včeraj
in si želijo nekaj več
nekaj o naju izven okvirja
o dnevih z neznanimi stezami
mortadelo z olivami
in sirom na svežem kruhu
ali pa vsaj še nevideno ptico
mogoče lamo na pločniku
ki vodi do tolste sence
a najini copati imajo luknje
zato bova še malo ostala.

Še bo čas

Kakor sanje
ki izgubijo jezik
ko se odprejo oči
sva se zdela sama sebi
v množici dnevov
ki niso premogli ničesar
razen šepajočega koraka
pod nebom brez nasmeha
le kislega dotika
segajočega do najglobljih korenin
a sivina
ni samo brezizrazna luknja
ki požira sonce za reko
lahko je tudi čas
pogumnih besed.

Irena Žuravlev, IŽ - lev

Zmenek

Petek zvečer
par na večerji
razreže srce

Izhod v rešitev

V pritličju
je nebo jasno
čeprav ga je malo
tam je samo ena pot
pot rešitve
stojim pred izhodom
proč od virusa
in se zahvaljujem
kitajcem da so
poravnali dolg

Beseda

Nisem od pesmi
reče beseda
jaz sem gola
mene še niso oblekli
mene še niso robile
nobene roke
niso mi dajali glasu
in niso me opevale
zviška oči
jaz sem samo svoja
neprirejena
in nenadzorovana
tonem
v globino
tam se razkrojim
v tisto kar sem bila prej
še preden sem se rodila
zdaj me čas razjeda
ker sem
v dnu
lačne duše
ki bi pela
če bi imela pesem

V tišini

V zgodnjem jutru
se postavljam pokonci

ničesar si ne želim bolj
od toplega objema znanih rok

morda ne utegneš in te s tem
še bolj obremenjujem

morda ne bi bilo narobe
če se postavim pred ogledalo
in objamem samo sebe

človek se mora nekoliko znajti
drugače ostane nesrečen in sam
v kolikor že od začetka ni

rogovilim okoli čevlja
da si zavežem vezalke
ker pot pred mano je dolga

prazna miza in zložen stol
kažeta na to, da me ni več

Pesem si narečna

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.

Za krajcar več

Enbart bom šva spet grta v breg
čer praprot sipa svoje seme
in polne šuhe mi nasuje
da spet zastopim kar je tuje

če tuj je ptič ker mi poje
ob prstih zore zazveni
če tuj je veter ker pripeva
o dihu sveta zašumi
če tuj je žubor iz izvira
ker se v potoček spremeni
in mlin ki klopota po njemo
kkr da voda se smeji
če tuje je pokaje lesa
ki hoče rasti do neba
in kravji zvonec ki odbije
ko paša domo se pela

če tuje je kar je domače
ker smo pozabli jezik zemle
zaprti v želje še več meti
vsak sebi pravo srečo jemle

zato se vrnem in sred trav
udihnem vse kar sm pozabwa
za vsak dan bek mi je zdaj žau
za srečo nikdar nism rabwa
ne velkih bajt
ne hitrih cest
le tisti cajt
ko sem otrok vsesveta

in če ob meni ležeš tja pod črešno
ki kkr midva že odcveta
in kjer je tepka zdaj že votla
kaj bi še hotwa
kaj več lahko ti da
živleje kerga zavržemo
za dinar več za krajcar več
in mu pustimo da nas oslepi golfa

Drevo za obešanje

miži miži dečwica
da ne boš gledwa ateja
z veje hojine visi
s smrti smola se cedi

mati tvoja bek je šwa
pustwa tebe in njega
on si zbral je lubico
v belo odeto večnico

miži miži dečwica –
ko bo žawost jenjawa
odpri oči v svet poglej
poln je jokov črnih vej

ko boš z lubim v kajžici
naj dreves si ne sadi

če velki gozd za sebe ma
drevesa v njem ne prepozna

ena krošnja – gozd izgine
pravljica – na veji mine

Ljubica Ribić

Čkomina

Čkomina,
teška, jalova, boleča.
Smika se med nami kak megla,
Kak slak med cvetjem, kak zmija.
Čkomina, teška, jalova, boleča.
Grabi reči, ne da im teči.
Ne da im popevati ni kaj reči.
Vleče se po cesti,
med drevi, med ljudimi.
Čkomina med nami, med vami.
Med decom i staršim.
Teška, siva, črna, kmična.
Po dnevu, po noči.
Čkomina. Bodeča.
Kak roža vu temi.
Kak trn vu peti.
Zmed ljudi.
Vu jutru, prek dneva, po noči.
Čkomina se gnezdi
i plodi i raste
od reči
štere smo začkomeli.

Pesem si za otroke

Tina Arnuš, Kosmulja

Kravja moda

Pride en dan tja k frizerju
krava z bujnimi lasmi,
da prikupno in moderno
ji pričesko uredi.

»Ne predolgo, ne prekratko,
naj ne seže prek očes,
malce preče, sicer ravno
pa morda kak koder vmes.«

Mojster kima ter posluša,
škarje zgrabi en-dva-tri
in se loti; striže, reže,
da vse naokrog frči.

Ko konča, na kravji glavi
o laseh niti sledu,
krava gleda v ogledalo
in nesrečno vzklika: »Mu!«

Mojstra spravi to v zadrego,
stopiclja ves negotov,
a se znajde: brž na glavo
ji natakne par rogov.

»To, gospa, je zadnja moda,
verjemite, vam povem:
kmalu vaše bo okrasje
svež navdih in zgled vsem.«

Res prav kmalu druga krava
pride mojstru pod roké,
pa še tretja in četrta –
vsem nataknil je roge.

In tako se je prijelo –
vse do danes še velja,
da roge na glavi nosi,
kdor na modo se spozna.

Breda Konjar, koni

Spančkov prizmat

Ko Spanček se v deželo Spanje pelje
iz krajev, kjer živijo sanje,
uspavanko s trkljanjem
v ritmu melje
in kar med potovanjem
ugaša drobnih lučk migljanje,
da z mesečino póstelje postélje.

Zaspančki zgodaj legli so k počitku.
Kot mačka zvili so se v klobčič,
čakali mir vsemirja
v mehkem svitku
blazin, odej, papirja,
kjer miška rada skrrije novčič
za zob majav, če znajde se v ovitku.

Medtem začne se čudno potovanje.
Svet pravljic vabi v zabavišča,
vse sanje smeh lovijo,
zase, zanje
med igro se potijo,
ko iščejo si zavetišča,
saj prav nihče ne misli še na spanje.

Nada Pečavar, nada pecavar

Copatki

Kvačkam te copatke
za nožice sladke,
da se bodo grele,
gladke in vesele.

So rumeno sonce,
so kot rože zlate,
cofka sta dve bučki,
sijeta kot lučki.

Ko bodo prekratki,
bodo šli za škratki.
Bom spet kvačko vzela,
v nove te odela.

Marija Praprotnik, triglav

Tri uganke

*Ko v roke jo vzameš,
strani šelestijo,
šepečejo stavke,
ki te zasvojijo.*

*V njej ni zlata,
v njej ni srebra,
pa vendar največje
bogastvo ti da.*

*Bolj ko je stara,
bolj vredna se zdi,
v njej so opisane
čudovite stvari.*

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

Legenda O Vatri

Jedne noći
hiljadu devet stotina devedeset i devete
posle devet
ili
dvanaest,
nisam najsigurnija,
ali
te noći,
hiljadu devetstotina devedeset i devete,
dete je najljupkije progovorilo:
“Mama, ja se plašim, mama...”
a mama se nasmejala
“evo mleka, sine, vidi kako čaša igra”
Glavom mi još uvek zvecka
skok čaše
s neba
pa
na pod
bez snova
godine hiljadu devet stotina devedeset i devete

Rečnik prihvatanja

Tišina govori na bezbroj jezika
ako udahnem
zaboraviće na kom mi se sada obraća
noć daje znak upozorenja
jeza
ruža
(tajna šifra)
i srce sam smestila u Parti urnu
*
zvezda drži okidač i prati
evo
žmurim
lepljiva tama nada mnom
leti
i upija me poetski

Ona

Ona je u
novoj odeći
ona je u
novoj obući
ima novu
frizuru
novi lak na
noktima
ona je dama
koja piše o
mrtvima

Sandra B. Džananović

Srebrenički triptih

I.

Juli, sedamdeset peta:

“Poleti, ‘ćeri, u polje,

oca nađi,

trudovi počeli.”

Miriše zemlja

na nenačet život.

II.

Juli, osamdeset peta:

“Poleti, ‘ćeri, u polje,

oca i brata nađi,

gotov ručak.”

Miriše nebo

na šljive i somun.

III.

Juli, devedeset peta:

...

Miriše trava

na oca i sina.

Tujejezična pesem poletja 2019 po izboru uredništva

Kad se Aida zaželi zime

U vrijeme
Kad suša ubija
Žetvu zametaka
U matericama sirotinje,
Kad mlinovi melju
Samo kosti
Što skaču silovanom rijekom,
Aida legne na ispucalo tlo mladosti
I ocvalim tijelom crta
Anđele zime,
Kao nekad, kada je snijeg
Imao boju duše
Rodnoga
Grada.

Odlazak Lutaka

Susjed je obećao čuvati prag,
lutke i servis za čaj,
a kofer se punio pređenim koracima
i zvucima zvona sa srušene crkve.
Karanfile nikada nije voljela,
zvala ih je grobljanskim cvijećem.
Odbila je buket
od bivšeg školskog u uniformi.

Granice su se nizale
kao đerdan od neizrecive boli,
brišući joj iz očiju nevinost ulice
što je uvijek mirisala na svježe kifle.
Nepoznate ceste ubijale su korake
namijenjene keju sa bagremima.

Susjed je obećao.
Čuvati.

Nekoliko mjeseci kasnije,
na adresu pansiona za muhadžire
stigao je paket: komad praga
i jedna jedina
osijedjela
lutka.

Duško Babić

Gravura

Beskućnici imaju
najbolji pregled neba

poštu im dostavljaju
svakog jutra na klupu
golubovi u parku

umataju se u ćebad
od dnevnih novina

prije nego li se smrznu
u zagrljaju zime

bez pomoći svećenika

s Božjim licem
ugraviranim
na konzervi
jetrene paštete.

DUŠKO BABIĆ

Kontrast

Uskoro će zime
mrazovi
mrzit će nas krv
sige i glasovi
u kontrastu
polja čipkanih
neobranih kukuruzišta
dizat će se crne vrane
iz očne mreže
u vijenac ranjenog neba
grozdovi ptica
osjemenjenih dahom
ispisat će poruku
prvovjernika
vratit ću se čist
da te ljubim
majko jedina
u nestajanju.

Okamina

Jutrenje uz more
stavlja na kušnju
moje srce
da iskoči iz grudiju bolnih
i zaroni međ' ribe i trave
u dubine
da se zarije takovo u dno
da se okameni
u školjku
pa ako ne može tamo
biserje rađati
k'o tajne svjetleće
onda nek' se vrati
u ljušturu ovog tijela
zemaljskog
i smiri se već jednom
u snu
s njom.

Katica Badovinac

Haiku 37

*U arkadama
ispunjenim tišinom
korača prošlost.*

Haiku 42

*Dječja čarapa
na bodljikavoj žici
još podrhtava.*

KRČAG ZRNJA (lipogram)

Jak plam nadglasa dan
žarka vatra glas žga
na granama naranača.

Zrak razbaca tamjana trak
zasta dah, nasto mrak.
Sa stabla mali vrabac
jadan strada, mrtav pada,
pa ga hvata crna vrana.
Smrt zastrla vrata začarana.

Vraća san za san
zatvara krvav dlan.
S hrasta javlja saz:
Lada sanja rastanak.
Krčag zrnja zatrpan.

MODRI SNOVI (gazela)

Izranjaš iz vode - s mirisom mora
Pogledi tvoji prkosno zavode - s mirisom mora.

Sunčeve zjene miluju ti pūt
Dok kapi tijelom brode - s mirisom mora.

U slanoj vodi zaboravljaš sebe
Zagrljaji valova silno ti gode - s mirisom mora.

Pjena zapljuskuje bijela stegna
Sva sjeta u tebi negdje ode - s mirisom mora.

Izlaziš iz mora kao morski čovjek
Na pijesak se ispružiš pun ugone - s mirisom mora.

Svjetlucaju usne od mokre soli
Žudi se poput strelica oslobode - s mirisom mora.

Klikću galebovi u beskrajnom plavom
Sklapamo vjeđe, u modro nas vode - s mirisom mora.

Jure Drljegan, JUR

Sanjaš da si leptir

sanjaš da si leptir
čije oči
još uvijek pasu
na livadama
i cvjetnim sagovima
razapetim
između kulisa jutra i noći

rosa se udvara
prvim zrakama jutra
tragovi noćnoga ritma
pretaču se
u nemir
s mliječnim putom
u pozadini
a ti još sanjaš
da si leptir

s kružićima snova
na površini vode
među hridima
i sinjim valovima neba
u moru samoće
među laticama cvijeća
beskrajnoga proplanka
sadašnjost nema kraja

ne nema kraja
jer zrake su zaključale
sunčani sat
dok gorko korijenje
tvojega cvata
nove plodove plodi
a ti još uvijek sanjaš
da si leptir

(Na)pisati pjesmu

na istoku tama blijedi
cvrkut sluti na svanuće
u sobi sjedim
kroz prozor buljim
al' nisam kod kuće

po žilama nešto pecka
u nemirnoj krvi
zujanje u glavi
u želucu kamen
i tri bunovne muhe
na krušnoj mrvi

treperavi zvuci
po strunama
nevidljive violine
klize
dok dušu iseljenu
zub riječi grize

JURE DRLJEPAN, JUR

pogled mi mračan
po sobi koraca
kao izvor poslije kiše
iz dubina
nemir baca

musava i depresivna
iznebuha
muza stiže
prožvakanu namaz temu
na pladnju mi diže

pa me gurka
pero nudi
u bolni mi živac dira
da razmažem ponuđeno
po šniti papira

Ivan Gaćina

Zora od rajčica

Na djedovom seoskom imanju
nenadano me zatekla
oguljena zora u umaku od rajčica
koja se lukavo smiješila
s brkovima od bijelog luka
dok sam prašnjavim rukama
pokušavao doseći
teglu opervaženu spoznajama.

Donja ploha kredence
ispletena od listova salate
činila se beskrajno daleko
jer su ljestve bile prekratke,
a s gornje strane kvadra
promatralo me usidreno sunce
zagonetnih medenastih očiju
u tragovima mrtvog humusa.

Nakon petog nes(p)retnog pokušaja
da dosegnem granice univerzuma
zrake varljivog sunca počele su tkati
savršeni obruč sa zlatastom paučinom
oko starinskoga lonca bez obje drške
dok je beskonačna žitka smjesa
curila kroz mrežaste pukotine
raznoseći dolinom zoru od rajčica.

Na obodu djedovog šesira

Iz osobnih razloga svi smo jednoć istraživali granice,
bile one na ovom ili nekom drugom svijetu, posađene
ili nametnute,
vidljive ili nevidljive, na bilo kojoj razini od njih (ako
uopće postoje),
a dok smo djed i ja pokušavali uloviti ribu s njegovog
čamca, objasnio mi je životnu teoriju.

U mađioničarskom šesiru kojega je rijetko skidao
melodija vjetra miješala se s umreženim ribarskim
pričama
dok je uzbuđeno svirao simfoniju univerzuma,
pomno skicirajući svoju filozofiju na papiru s
nedovršenim marginama.

Kako sam odrastao, shvaćao sam da je cijeli svemir
povezan s djedovim šesinom
kao što je embrij spojen na posteljicu pomoću pupčane
vrpce
dok je vidljivi i poznati dio svijeta samo jedna djedova
misao
među zilijunima njih pretvorenih u zvijezde.

Unutar šesira nalazile su se zvjezdane luke, kokoši
polagale zlatna jaja,
golubovi donosili pisma isprepletana nitima ljubavi i
mira,
a kad sam pokušavao iskopati neispričane bajke i priče
iz pepela Feniksa
zec iz Zemlje čudesa šeretski mi se kesio igrajući igre
bez granica.

Na obod djedovog šešira postavljeni su stupovi trulog
društva
koji zaklanjaju lažne i umjetne granice koje je stvorio
čovjek,
a origami ždralovi izdvojili su se iz rascvalog
senbazuru vijenca
valentinirajući da su određenost i neodređenost samo
nijanse iste duge.

Haiku 021

početak zime
u plastičnoj boci sniva
žubor potoka

Slavica Gazibara, Saraivor

Vodenika

to sa zavičajem
samo su uspomene
djetinjstvo okusa kruha i masti
prvi zagriz tople rajčice iz vrta
samo su mirisi klica gena
koji pod teškim olujnim nebom pjevaju
i tješe uplašene zrikavce
ščućurene u visokim travama

to je samo čitav tvoj svijet
neko ljetno predvečerje
kad baka preko praga niske kuće
metlom od šiblja širi dom
svježe okrečenih zidova
niskih prozora
ukrašenih maznim pelargonijama
i bujnim vodenikama stidljivih cvjetova

to sa zavičajem
ono je što samo odjednom
otvori prazninu
u malom srcu velikoga grada
i poput poznate uspavanke
krene neka tuga
dok u ruci nosiš s placa
zapelcanu vodeniku

Vjetar

Pogledaj ovu malu grančicu, malena! Ima šest listova. I pupoljak na vrhu. Sad je proljeće. Gle kako su listići sjajni i lijepi! Ovaj donji je provirio prvi. Pa onda ovaj, pa taj, pa onaj. Onda i ostali. A i ovaj pupoljak na vrhu će se uskoro pretvoriti u divan mladi listić. Pogledaj ih dobro! Sjaje, rastu, njišu se na vjetru, vesele se i natječu koji će biti čvršći, sjajniji, ljepši.

Kada dođe jesen, oni će se osušiti i otpasti. Ne znamo kojim redom. To ne možemo znati. Jedino je sigurno da na kraju, prije zime otpadnu svi. Možda se ovaj pupoljak kao list najduže zadrži, a možda baš ovaj prvi bude najotporniji pa ostane na grani posljednji. Ali, otpast će i on. Osušit će se, ma kako bio otporan. I otpasti.

Ne boj se vjetra, malena! Osluškuj! Čuješ ove zvukove? Dopiru od drveća. To lišće pjeva. Kad puše, svaki list zatreperi i oglasi se, a svi zajedno zašumore pjesmu. Ujesen je ta pjesma glasnija, jer je lišće suho. No ono tada otpada i krošnje su sve rjeđe, pa je i pjesma sve tiša. Na kraju ostane samo jedan list. No, otpadne i on. Nema s kim pjevati.

Ninočka

Ninočka je Svenova ljubav
Ninočka je Svenova ljubavnica
Sven piše Ninočki pjesme

a tko je ona
odakle je
kako izgleda
voda li je
vidra
šaš
ili skriveni vjetar

Ninočka je voda koju Sven pije
pa obnavlja rigidne osjećaje
i pretvara ih u nadahnute sonete

Ninočka je filozofski crvić
cvijet ruže pred božić bez snijega
napola pupoljak
koji svako-malo privlači pogled
a on pita dokle
i mada sve je jasno
Sven zna da ona u sebi čuva bogatstva mogućeg
mijene osjećaja i polet pred nepoznatim
onaj treptaj uzbuđenja
koji grije duže od samog razloga

Ninočka je led
iz kojeg proviri iglica osjećaja
udahne duboko i oboji se svjetlošću
i raste
pa zapršti veseljem
zaori životom

onda Svenu zadrhti srce
i ruka traži papir

Ninočka je mladost
elan vital
borba pjesnika
sa sumrakom godina
i tamom koja pjesmi se bliži

Regina Lovišková, Regina

Ty v mojom aute

Požičala som ti
auto
Na 2 dni.
(vraj to druhých zvykne bolieť)
Keď mi ho vrátiš,
prilepím sa na volant,
na riadiacu páku
a uhniedzim sa do sedadla.
Po tebe.

S túžbou - ucítiť ťa,
nalepiť tvoju obšuchnutú DNA
na moje dlane, predlaktia
aj inde (ak sadnem si tam nahá).

A neotvorím ani okno,
nech neuletí mi
tvoj pach.
A ja konečne obalím sa
do Teba.

Špiritus

Sníval sa mi sen.
Že opila som t'a špiritusom.
úplne zám(k)erne.

Škrtla zámenkou v tom vznetlivom opare,
(nehanebne impertinentnou,
inak nehodnou Tvojho triezveho ducha.)

Zažala plamene v tvojich očiach
chlípne olizujúce moje bosorácke lýtka.
tancujúce svoj extatický tanec na žeravých uhlíkoch.
Ó, aké jednoduché zrazu
chcelo to len fľašu liehu :-)

Zviedla som t'a.
telom aj tými nedokonalými sykvami
šepkajúcimi vznetlivé slová.
Vcelku primitívne na intelektuála
tvojho ranku.

Nebud'te ma!
Len doneste mi riadnu dávku
špiritusu do tohto sna.

Výlet do môjho sveta

Vezmem ťa na výlet
do môjho sveta.

Tam,
Kde očami sa rozpráva.
Kde sa nosom bozkáva.
A kde sú verše sväto-sväté...

Tam,
kde si ďaleko od normálnosti
kde husto tkané plátna rednú
kde kurkumu miešajú s vanilkou
a pridávajú do koláča.

Vezmem ťa tam,
kde voda v chladnom mori horí
kde sa láska nehasí
a kde sa v noci nezotmieva.

Vezmem ťa do sveta
kde ma ľudia majú radi.
Budeš ma mať rád aj Ty ?

Željko Majstorović, Mikailo m.z.

Post Scriptum

Ubijali su. I - ubijali smo.
Štedeli nisu.
A ni mi nismo.

Onda je stalo.
Hlade se glave.
Zastave kače. Ordenja kače.
Pobede slave.

A moja deca?
A njegova deca?
Ko će im čitati Plavog zeca *
pred spavanje,
pred blažen san.
Ko će ih provesti kroz novi dan.

Mi domoljubi.
Rodoljubi. Vaši šehidi.
Ispred vrata života
svaki od nas gorko se stidi.

I nismo mi vaši heroji.
Mi smo obične budale
što svoje živote
sačuvati nisu znale.

Mi smo mrtvi.
Mi smo sada ništa.
Mi nećemo voditi decu
na sunčana igrališta.

Naše su žene odavno
u bela bedra primile goste,
ali nam neće nikad moći
smrti naše da oproste.

A vi što još mislite
da smo vam bili jedni spas,
mi bismo voleli, o, tako voleli,
da ste mrtvi umesto nas.

(*PLAVI ZEC dečija pesma od Duška Radovića)

TOČAK

Bole me moje ciganske pesme
kada ih pevaju
za belo zastrtim stolovima
punim hrane

a moja deca bosa gacaju
novembarsko blato
tužnim dvorištima
i raduju se prvom snegu

Bože
što si nam dao točak
kad ne možemo pobeći iz ovog sveta
u kome su svi beli
a samo smo mi Cigani crni

Ako baš ništa ne možeš promeniti
daj bože
da mi žena rodi belo dete
belo kao labud
pa da svi vičemo uglas

i mi smo Cigani beli
i mi smo Cigani beli

Tatjana Mozer, Tatjana M.

Najdublja noć

Ti si oblikovao moje oči
dodao malo breskve
u moj ten

Ja sam letela, plovila
Okeani, pustinja

Ti si rekao
da nosim badem
zaustavljen u očima

Ja sam preterala
i zaplakala

Ti si znao
da badem traži so

Ja sam ćutala
Ti si spoznao
od čega sam

Ti si plivao uzvodno
i znao si da ću razumeti

Pesak
Istok
Zapadni vetar
Bele krinove

Ptica koja prati vozove

Mene su pobacile reke
iznedrile sitne kapi
meni je Bog dao da vidim
kotrljajuće kamenje

Meni je bilo loše
pre
posle me zgrabilo sunce
i predalo ptici

Mene je začinio vetar
oplodio ženku iz raja
tek posle mnogo kiša
uznemirio pakao

Mene je ptica potražila
žedna
umorna
žuta
prateći voz
u kojem nisam nikada bila

Peščana kiša

Umorno
strpljivo
čekaš dan
da osvanem
kakvu me voliš
a ja sam
vetar u škrinji
nemirna godina
početak i kraj rata
mač u beloј potkovici

Žaba i žad

Upleten u moju ogrlicu
strpljivo isčitavaš reči
izgovorene
one noći
koja se prostrla paučinom
od rasutog konca

Upleten u moje zenice
ne čuješ ništa više

Otkriću ko si
kada me oblak proguta
i podmetne mi
peščanu kišu
jer uzalud voda
uzalud voda
kada me ne vidiš više

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

ELDERSPEAK

tišina se vuče po sobi
od zida do zida. do samoće

od straha, skriven si iza paravana
od zgužvane, loše skrojene kože
čekaš
da se tvoj mali pakao
zavrti u posljednjem krugu,
lebdeći između zipke i kištre
s mišlju o svitanju, o graničnom
požaru, u modrini. pitom,
zabacuješ na jednu stranu, na istok:
početak sveta i kraj jedne duge zime

oko tebe sad kruže
reči kao dve odbegle zmije
sa kaduceja, odbacivši krila
trepereći nad tobom kao magnetna
igla sa kompasu, podeliše
tako smrt na četiri dela

„malo smo se prehladili, dušo?“
pita te bog ili duh, svejedno vređa

besmrtnost njegova, od kamena

Tujejezična pesem pomladi 2019 po izboru uredništva

Krhko je znanje

nisam znao kako
da te sretnem, kneginjice
nevinih arktičkih tundri
gde skrivala si
unezveren
pogled tekunice i prozirno
bele ruke plemkinje

nisam znao kako
da te stignem, mulatkinjo
dok si krilima vlažnih pasata
na nulu šišala ljanos bahose
i umesto trave
njihala kukovima kapueru i sambu
i merenge zajedno

nisam znao kako
da razumem ove jalove misli
gde je tvoja postojbina i zašto
ima te na toliko mesta
u istom crno-belom filmu
dok ispod prozora promiče bagrem i njegov
goli bog u senci plače

i noćas soul za san, areta
šapuće I never Loved a Man

Resursi
(strah od zvezda)

iz nebeskog sepeta
šmugnule zvezde

i noćas
(vasiona se hita
i šiba citrusima)

od praga do praga
i kod nas
ovde se grba
i uvija mesečina
od teške svile
berenikine kose

(u senci tvoga straha
nebo drži do svojih reči
jer vidiš noći su se otvorile
i vise same)

iz pesme starog kalimaha

(jedan mladi bljesak
ostade u ruci)

nikita

Manuskript

Tko je izopćio sunce iz oka?
Tko u ljudskim maglama
jede krvave leptire?

Mučilište riječi;
đavolji jezik oko moga falusa,
erekcije:
vjekovne
stanju
u
um
bog-žena,
bogožena,
partenogenezom dijelim dan
na mlijeko i smrt
(smrt se izdaja o ponoć,
dojke joj nabrekle
od umiranja pepelne djece
niz padine slijepih oblaka).

Na mome licu
za mrtvace više nema mjesta.
Oči im u nisci oko Groba
trnu zalutale svjetlosti.
Poljsko cvijeće i dim.
Naga se skrivam
pod kamenom
bijeje tuge.

(Bitak tu ne zalazi,
samo rane
koje ljudima
na vjeđe polažem.)

Mraku sam dala brata.
I sestru sam dala
da bi pojeo moje ruke
i moja stopala.
Nikta,
ukorijeni me u zlo svakog ožiljka.
Umove kojima se klanjah
odvedoše na klanje bratu Suncu.
Nikta,
ukorijeni me u zlo.
Ja sam tvoj strah,
svoj strah,
ja sam eho.
Nikta,
ukorijeni me.
Djeci su noćas krila ukrali,
(Ja sam svoj strah.)
zakrili me djetinjstvom sa Žala.
Nikta,
ja sam Zlo.
Raspori ožiljak
očnjacima istoka.
Naći ćeš me silovanu svjetlom,
oplođenu magmom
kiptećih arkanđela.
Zubima skidam vrijeme
s kože.

NIKITA

Kosti mi snolike,
psine uriniraju nad njima.
Nikta,
za ovu vječnost
ja sam suviše.
Koračajmo uz rijeku.
Slijedit će nas
jelen i Smrt.

Nitko je viđen
kako gradi zid
među bogovima
nad čijim čelom tamuje riječ.
Nitko umre sretan.
U svom imenu imao je
jedan život više
od njih.

Tujejezična pesem zime 2019/20 po izboru uredništva

bojište

rekli su mi:
tiha smrt,
nijema školjka što krvari
dok rađa drago kamenje
rekli su mi:
još četvrtina vječnosti
do niske potpunoga mraka
rekli su:
proljeće

pod njihovim dodirom
 živo žito zamire,
 ubili mi sina,
 a sjećam se da rodih kći
 crne zastave zarili
 u glave suncokreta
 ne tražite ovdje svjetlosti,
 u mojoj zjeni ona osta zamrznuta
 (tu je nećete naći)

pucaju u bogove
 pucaju u vode
 tri neba
 jedno povrh drugoga,
 a između čovjekoliki snovi
 do grla me u zemlju ukopali
 iz usta vade riječ
 olovna trava oko mene
 miriše na dom
 dječak mi kosu miluje,
 ja vidjela sam djevojčicu

(na helebardi tri nabijena mrtvaca,
 tri nova groba u meni)

mladom trsju grudi posjekli:
 pijte, pijte svjetlosti,
 u mom ćete oku umrijeti
 zli i lijepi od ratovanja
 tko ste
 i tko vam bijahu učitelji ljudskosti,
 sjeme im crno i u sjeni okoćeno
 ja i bol jedem da vas nasitim

NIKITA

crna usta u crnoj vodi
crni život gutaju

rekli su:
proljeće

zibaju se grobovi
među krošnjama topola

u njima smrt i dječak

ja ugledah djevojčicu

Crveni med

U ljusci svemira lice što krvari
(moje lice).

Trgaš tminu s mojih bedara
i dojki prepunih meda
nudiš međunožju Jupitera
i posrnulih knezova.

O, ljubavniče moj,
naša postelja
stratište je
nebeskih tijela.

Nosiš me kao štit,
helebardu pijaniju od krvi.
Toliko ratova mojom je kožom utišano.

Ne znam bijah li ikada
prva kap mlijeka poslije smrti.
Jutru smo raspolovili srce

i sada koračamo visećim mostovima
izraslim iz naših kostiju.
Dubina se ne bojimo
jer đavo je vjekovito gladan.
Sjajna žerava istočnog intestinuma
škropi naša znojna tijela.
Mi smo djeca genocida,
svetogrđe riječi,
pobačeni razum.
I kao takve,
netko nas voli
(pred san, ubojicu nam šalje).
Marana tha!
Marana tha!
Skrivaš se iza moga oka,
ljubavniče i bezbožniče
slomljenih udova.
Nosim te oko vrata.
Nosim te u pijesku.
Vučem tebe i tvoje crvene kosti
u dahu feniksa
kojega ću do vijeka umoriti.
Suluđe mi o čelo kuca.
Otvaram oči
(još si tu).
Brzo će tišina
i lahor s obraza rijeke.
Na jelenjem rogovlju
njihat ću te poput mraka.
Volim te sumanutije
od Jupiterova falusa.
Volim te crvenog,
volim te razapetog.

NIKITA

Marana tha!
Marana tha!
Ja se sebe ne bojim
jer ja sam bol koja jesam.
Ja se sebe ne bojim.
Ja sam strah.
Marana tha!
Sjeni sam probola bok
i rodila ti dan.

Ja sam praunuka
Marije sa Žala.

Ja sam Nikola Tesla
i vidio sam
svjetlost
u zemlji.

Ja vjerujem u Boga,
ali Bog vjeruje meni.

Ja sam Adolf iz pekarnice
i iskorijenio sam glad svijeta
siromasima dijeleći
gorući kruh.

Ja sam bijela pliskavica
i ribaru porim mrežu.

Ja sam Lean
i u materištu poezije
preživjet ću holokaust
(poezija je u meni rođena).

Ja sam kaloper.

Marana tha!

O, doći ćeš, doći
na moje Žalo.

I bit ćeš ja.

U ljusci svemira lice što krvari.

Bit ćeš
svemoguće sam.

Tanja Očelić

Dnevnik jedne Tanje

hodam po zidu
tijelo se ljušti
stara fasada pada na ulicu

koraci me raznose na sve strane svijeta
(moje ime meteš pod prag)

srce
nastavlja svoj put

visoko
u česticama sreće
(lebdi srijeda)

...

pitala sam noć
Koliko još snova do moje sreće?
odgovorila mi je

buđenjem

Igor Pavlic, Speculum

Poljubac

Natopljena psovka
gladne djece
zemlja je postala teža od sunca
Gravitacija je zaurala nebo
poput čopora gladnih vukova
bačenih u nabujalu rijeku
S oblaka su pospadali svi moji snovi
Središte zemlje progutalo je ptice i ljubavne pjesme
Nebo se ispraznilo, niti jednog boga u blizini
samo jato bombardera i tvoje nasmijano lice
Smijem li te poljubiti

Oluja

Olujni vjetrovi
brišu posljednje tragove mog postojanja
u svijetu
u kojem se bogati
bezbrizno ševe u svojim toplim sobama iznad oblaka
dok nabujale rijeke odnose gladnu djecu
Postajem lakši od zraka
lebdim iznad podivljale rijeke
vjetar me polako nosi na drugu stranu
tiho je
ptice su prestale pjevati
dočekuju me nojevi
dižu glave iz pijeska
ne boje me se
dođi ljubavi
skini sve sa sebe
i odbaci lažne grudi
na mojoj strani rijeke
ljepota je nesavršena

Crvena kiša

Zvuci razuzdanih noći paraju mi uši
Izlazim iz podzemlja i promatram svijet
Oči su mu tako tužne
Pognute glave skrivam se u nasmijanoj gomili
Više ne prepoznajem lica onih
koji su me čekali kad bih ostao bez daha
u ovoj utrci bez smisla
Moram pobjeći
Odlazim na pučinu
i poput starog jedrenjaka
čekam vjetar
Još sam tu
Moja su jedra prepuna rupa
I ne preostaje mi ništa drugo
nego pozvati crvenu kišu
da ispere ovaj suludi svijet
jer vani je sve hladnije
maleni i nježni neće preživjeti

Mirko Popović, mirkopopovic

Poslije oluje

Nad čim bdiješ
pusta svjetlosti
utisnuta u vid

S vremena na vrijeme sam
grgolj vode što javi se
kao kist u ruci plaćući
svoje boje i čeznuća

Nad čim bdijete
olupine brodovlja
zagledane
u čistu siluetu vidika
u damare i nemirne
oseke
u meni

Ne zovemo je više

*Prestali smo je tražiti
Naše drugarstvo ostalo je
magma i huk mora
ranjena ptica
što svakoga ljeta zašuti
u šavovima podneva
U hladan osmijeh hridi
urezujemo njene obraze
učimo abecedu
teorije o metafizici
i u priviđenjima
okom davnim
gledamo je
na meridijanima srca*

Riječi

Kao-Kost-Suh dvanaestog dana je
provirio iza prozorskog okna
bolničke sobe iz koje sam često
(dok je ležao) slušao kako lijepa
listopadna popodneva
kao počinak vječni
ravnodušno šute nad gradom
i pitao se Je li znalo sjeme
dok je iz Uma plutalo ka Riječi
da odjekivat će rezignirano
nad vriskom i bolom
nad tamom i svjetlom
nad kolijevkom i grobom

U ljubičastoj boji njegova daha
čitav je vidik bez ijedne ptice
gluho nebo što zorno podsjeća
kako sve prolazi i brzo stradava –
kao bjelogorica na prvom mrazu
kao čovjek na postelji
s grčem u grlu pokusnog kunića
s igračkom liječničke bespomoćnosti
s ukusom Manjka Humanosti
ponekad s ironijom
Hipokratove zakletve

Negdje dolje bez krika je
pad ploda divljeg kestena
ispoštovao zakon gravitacije
i odjeknuo istodobno
sa sestrinim korakom
koji je značio: Bit ću miris formalina
bit ću šapat koji potencijalnom
kandidatu za smrt opisuje život
bit ću namrgođen jesenji dan
bit ću ravnodušan razgovor
s toplomjerom: Samo trideset devet
sa osam i odlazit ću niz hodnik
bijeće bolničke sobe

Ljubica Ribić

Grad i njegova djeca

Moja djeca se rodiše u krivo vrijeme
u vrijeme čemera i plača
u vrijeme prkosa
Moja djeca se rodiše u nemilo vrijeme
umjesto parkova
podrumi
umjesto cike i školskog zvona
krikovi i fijuci
umjesto majčina mlijeka
krv na usnama
Moja djeca snivaju
na poljima pokošenog klasja
na rukama žeteoca
na skutima dojilja
Moja djeca se rodiše u krivo vrijeme
u podrumima im svukoše majke
na stratištima pogubiše očeve
na ulicama ubiše sestre
Umjesto klikera
mrtve oči u jamama
Moja djeca su zaspala prerano
ne vidjevši Dunav u praskozorje
i Vuku u smiraj dana
Moja djeca su tragovi na mojim ulicama
prozori na mojim kućama
svjetla u mojim domovima

STARAC JORGOVAN I VAZA

Jednom rukom drži štap
u drugoj drhtavu neizvjesnost
jorgovan ubran uz plot
ispred davno napuštene kuće
Prozori su prekriveni
poderanim zavjesama
koje izviruju između
napola spuštenih
napola potrganih roleta
Ulica je duga
preduga za bat koraka
popraćen tupim udarcem štapa
Želja je velika poput jorgovana
Rasprostro je svoje grane
gotovo preko pola dvorišta
Visoka trava i koprive
poneki crveni tulipan
zalutao u zelenu oazu
Nema tragova
nema kosca
nema radosnog smijeha i ne miriše
na svježe pripremljen ručak
Jednom rukom drži štap
u drugoj drhtavu neizvjesnost
Dom je na drugoj strani grada
vaza je prazna

Saša Slavković, Salke

.Kentaur

Raj,
pronađosmo kosti,
na njima piše:
»U ime svih
koji pamte
svoje rođenje.«
Otkopasmo čelo,
imena nema,
tek oči.
Nisu od ljudi,
a čovjek ih nosi.
U njima sazviježđe
Kentaure.
Netko je ukrao treće
oko.

Sloboda

Ljudi,
nebo nije samo za nas
i zbog nas.
Maknite ptice s njega
i naučite ih hodati.
Vidjet ćete
da je poput livade
bez cvijeća.
Tako je i sa slobodom.
Najviše se vidi kada je nema.

Senada Smajić, breza

Niko nikom ne duguje više

nas su bogovi zadužili
samo toliko koliko su nam dali
za siguran povratak
iz sebe u sebe

niko nikom ne duguje više

kanonsko srce kamena
koje će nam braniti ime
od zaborava pulsira
u našim venama
brodi riječima
kroz kičmu sjećanja
klizi kao glina
teška lenta
preko jezika iz krvi
i mlijeka nijemog krika

sestro, dušo moja
u Letu padaju ptice ljudi
i jesensko lišće

ispraćam se
iz prve kapi kiše

SENADA SMAJIĆ, BREZA

tvoje zadnje suze?
moje prve izgubljene?

niko nikom ne duguje više

nas su bogovi zadužili
samo toliko koliko su nam dali

Tujejezična pesem jeseni 2019 po izboru uredništva

zaigrao si se

zaboravio otok
svjetionik na vrhu
materinu dojku
?

sav si se posvetio
ustajanju u velikom
prozirnom balonu

.

neko mu je privezao more
uz pješčanu obalu

...

spojio ti iskre
u sunčanu stazu

unjedrio te i ostavio
da budeš tu
jedini oslonac
svom padu

u bezuspješnom pokušaju
uspostavljanja ravnoteže

Milen Šelmić

Putujući Ilustrator; Delimični Portret Broda S Vevericom

Na pramcu velikog broda
Nactana je sirena

U ruci drži Petrijevu posudu
Sa nepoznatim sadržajem
Tirkiznoplave boje

Brodski prozori su zatamnjeni spolja
Polusakriveni metalnim kopcima

Iza broda se ne vidi more
Već nešto nalik na plavičastu izmaglicu
Ili na pramenje potrganih kišnih obaka

Pored oficirske kabine na gornjoj palubi
Neko je davno okačio prepariranu vevericu
Verovatno misleći da je ukras

Posada nije viđena
A nisu primećeni ni putnici

Brod je uhvaćen u trenutku
Kada je nestajao u očima
Jedinog prevarenog posmatrača

Nema više mesta

Nema mesta za još jednu pesmu
Nedostaje u plućima daha
Zatrpali našu staru česmu
Izvor onog čudotvornog praha

Nema mesta za stihove nove
Presahle su i slutnje i sanje
Gorke misli sad noćima plove
Još su gorče pred samo svitanje

Nema mesta ni za dva tri stiha
Taj osećaj iznutra se guši
Ne pomaže ni muzika tiha
Kad nestaje prostora u duši

Nestalo je ono naše mesto
Bilo nam je i strepnja i nada
Sećamo se isuviše često
Od tog duša neminovno strada

Nema mesta za još jednu pesmu
Znam bila bi natprirodno plaha
Zatrpale onu staru česmu
Što plućima davala je daha

Bojan Tasić

Riznica sitnica

Pogledao sam joj u oči i tamo video:

Jutarnji, vreli hleb, kako se puši
Široko polje divljih makova
Crnog labuda u planinskom jezeru
Tri deteta kako igraju neku veselu igru
Dva jagnjeta
Rascvetanu ružu
Pesmu
Vatru
I još par sitnica

Zbunjeno me samo pitala

“Jesi tu...?”

Kuća

Vežite se za njive i voćnjake:

Ako vam ih budu oduzeli...

Steći ćete iste u drugom selu, gradu...

Drugoj državi...

Vežite se za kuću:

Ako je budete izgubili

Napravićete je u drugom gradu

Drugoj državi...

Vežite se za grad.

Ako vas budu proterali

Živećete u nekom drugom gradu

Drugoj državi...

Vežite se za ženu.

Izgubite li je

Izgubili ste kuću koja je kuća u bilo kom gradu,

Koja je kuća u bilo kojoj državi...

Izgubili ste grad koji je grad u bilo kojoj državi,

Izgubili ste državu.

BOJAN TASIĆ

SnowWhite

Ako nisi dorasla onom zrnu peska,
Što prepozna se u pustinji iz prve,
Tako snažna i nestvarna k'o freska,
Zašto pogaču i meni ti svede na mrve?

Golubice crna, sva ti je obest poslužila svrsi
I naslad uzavrelom krvlju, nigdinama mojim,
Na začetku života što se ljubom prsi.
Same zveri iz ada nazivala si svojim.

U pesmama te zlatim protkanu kroz rime,
Kao molitvu što teče nezaustavljivom niti.
Nažuljano grlo, za goblen kada oprosti se prime,
Bistra kao suza, ti u oku ćeš se skriti.

Moja usnula ružo, na nečijem dlanu,
Usnama svojim svaki trn sa tebe skinuh.
Sva lepota, bolom, da ne otvara tom srcu ranu.
Svu od greha, ja te čistu, u visine vinuh

A ti sudi.

Valerija Večei, Valy

Stanujem u tvojim očima

još uvek me
u tvojim očima
ima...

svejedno mi je
kažem besno
demoni su u meni
ništavilo se približava
ništa tvoje ne trebam
želim samo da me nema
demon mahnito udara
mojim rukama
dok ja nemoćno
ističem vrtlogom suza...

čvrsti zagrljaj
osmeh
pogled
i spas

toliko me
toliko
još uvek
u tvom pogledu
ima

Vladimir Vuković

Uticao bubarusa na moj životni put

U godinama mlečnog klanja,
ispod dlana
čuh kako buba plače.
Lud:
u meni se ruše
Beograd, Drezden, Hirošima,
guše Jadovno, gulazi, Sirija.
Tako počinje, pomislih,
u srcu Kain pa trzave mrlje nasred poda,
lud, da, lud,
ali to je odveka:
u ušima huk,
prva smrt i jeziva igra Boga,
pa muk –
vrisak bube i čoveka.

Plava, crvena, zelena i crna soba

PLAVA SOBA

Postoji plava soba; u njoj
hram sa vodenim odrom,
zidovima od stakla; tu,
modra, gledaš me nebom
okrenutim sebi;
postoji plava soba,
izba vodenih snova, postoji,
postoji plava soba sa vodenim odrom,
i mojim očima od stakla.

CRVENA SOBA

Postoji crvena soba; u njoj
tepih od udobnog dna, sa
zidovima od višestruke varke; tu,
dok stojim, sebe gledam kako odmičem
sve dalje, žuran i kao na putu.
Postoji crvena soba:
kutija rasute kose, bolne vlasi i
anemični mrak, presita glad;
postoji crvena zazidana soba, iz
nje ipak pogled na raskršća i strah.

ZELENA SOBA

Postoji zelena soba,
sa šibljem i srcem što raste uzvodno,
zelena soba mira; tu sedmokriline
ptice lete iznad zakona gravitacije
i smrti, donose zelena lica koja
cvetaju. Postoji
zelena soba utehe, tu i Lorkina zelena
luna ima svoj mir, tu, tih, da me niko ne vidi,
pobožno, tiho šapćem:
da volim zeleno.

CRNA SOBA

Postoji crna soba, sa
zidovima od tame, na
njenom dnu klizav pod, tu se rađa i
plač odjekuje. Postoji
crna soba u kojoj ničega nema
osim fotelje i čoveka u njoj;
On sedi kao ja, izgleda kao ja,
on govori strašne reči na stranim jezicima
koji odnekud zvuče poznato. On govori.
Ćutim:
Njegove oči nisu moje,
njegove oči nisu moje.

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, JUR

Bezimena

Prevod dela: Anonima

Avtor izvornika: Margareta

Pucnji su
utihnuli.
Ljudi također.
Živi su

skinuli zastave i
izvjesili
bijelu odjeću.
Ničiji pas
se je izljuštio iz
prašine
porušenoga
grada.

Tišina vrišti i
čeka.
Utiša je
pjesma na stranom jeziku,
strane uniforme
prisvajaju
prostor.

Sebe
zamijenim za
šećer,
slaninu i
pečen krumpir.
Pobjednik
ne nudi
izbora.
Više njih
na tijelu, koje je
daleko.
Slina.
Moje
utrnulo,
zaprepašteno
tijelo.

Na listu

Prevod dela: Na listu

Avtor izvornika: Martina Pavlin – Esentia

Kad legneš među trave
koje su tamo iz pradavnine,
napiši za mene pjesmu
da ne zaboravim
kako mirišu rime prave,
rođene iz prirode.

U pjesmi neka bude ljeto
i talasanje plime,
možda modrina mora
da osjetim opet
beskrajnost obzora.
U njoj neka bude kapljica zime.

Napiši, ako proljeće
oboji cvijeće,
ako s vjetrom, pravim tragom,
ptica lijeće
da među tvojim blagom
sklonište nađe.

Čekat ću na jesen
da mi napišeš jednu.
Kako šume listi,
boji li ih vjetar,
jesi li tamo još uvijek isti,
u ovo vrijeme, odjeveno u žuto?

Rdeči med

*Prevod dela: **Crveni med***

*Avtor izvirnika: **nikita***

V luski veselja okrvavljen obraz
(moj obraz).
Temo trgaš z mojih beder
in me z dojkami, prepolnimi medu,
ponujaš mednožju Jupitra
in padlih knezov.
O, ljubimec moj,
najina postelja
je morišče
nebesnih teles.
Nosiš me kot ščit
ali helebardo, bolj pijano kot kri.
Toliko vojn je utišanih z mojo kožo.
Ne vem, ali sem kdaj bila
prva kaplja mleka po smrti.
Jutru sva razpolovila srce
in zdaj korakava po visečih mostovih,
izraslih iz najinih kosti.
Globin se ne bojiva,
ker je hudič vekomaj lačen.
Bleščeča žerjavica vzhodnega intestinuma
škropi najini preznojeni telesi.
Otroka genocida sva,
bogokletnost besed,
splavljeni razum.

In kot taka
naju ima nekdo rad
(pred spanjem nama pošilja morilca).
Marana tha!
Marana tha!
Za mojim očesom se skrivaš,
ti, ljubimec in brezbožnik
z zlomljenimi udi.
Nosim te okrog vratu.
Nosim te v pesku.
Tebe in tvoje rdeče kosti vlečem
v dihu feniksa,
ki ga bom za vekomaj umorila.
Blaznost mi trka na čelo.
Odpiram oči
(še si tu).
Hitro bo tu tišina
in sapa z obraza reke.
Na jelenjem rogovju
te bom zibala kakor mrak.
Ljubim te bolj noro
kakor Jupitrov falus.
Ljubim te rdečega,
ljubim te križanega.
Marana tha!
Marana tha!
Jaz se sebe ne bojim,
ker sem bolečina, ki sem.
Sebe se ne bojim.
Jaz sem strah.
Marana tha!
Senci sem prebodla bok
in ti rodila dan.

Sem pravnukinja
Marije z Žala.

Sem Nikola Tesla
in videl sem
svetlobo
v zemlji.

Verjamem v Boga,
Bog pa verjame meni.

Sem Adolf iz pekarnice
in izkoreninil sem svetovno lakoto,
deleč revežem
ognjeni kruh.

Sem bela pliskavka
in ribiču trgam mrežo.

Sem Lean
in preživel bom holokavst
v maternici poezije
(poezija je rojena v meni).

Sem dišeča balzaminka.

Marana tha!

O, prišel boš, prišel
na moj Žal.

In boš jaz.

V lupini vesolja obraz,
ki krvavi.

Vsemogočno sam
boš.

Marko Skok Mezopotamsky

Ko si Aida zaželi zime

Prevod dela: Kad se Aida zaželi zime

Avtor izvirnika: Sandra B. Džananović

Ob času,
Ko suša uničuje
Žetev zarodkov
V maternicah revežev,
Ko mlini meljejo
Le kosti,
Ki skačejo v posiljeni reki,
Aida leže na razpokana tla mladosti
In z odcvetelim telesom riše
Angele zime
Kot nekdanj, ko je sneg
Imel barvo duše
Rodnega
Mesta

Besede

Prevod dela: Riječi

Avtor izvirnika: mirkopopovic

Kot-kost-suh je dvanajstega dne
pokukal skozi okensko šipo
bolniške sobe iz katere sem pogosto
(dokler je ležal) poslušal kako lepi
oktobrski popoldnevi
kot večni počitek
brezbrižno molčijo nad mestom
in se spraševal Je seme vedelo
ko je iz Uma plavalo k Besedi
da bo resignirano odmevalo
nad vriskom in bolečino
nad temo in svetlobo
nad zibelko in grobom

V vijoličasti barvi njegovega diha
je celotno obzorje brez ene same ptice
gluho nebo ki nazorno opominja
kako vse premine in naglo propade –
kot listavec ob prvem mrazu
kot človek na postelji
s krčem poskusnega zajčka v grlu
z igračo zdravniške nemoči
z okusom Manjka Humanosti
včasih z ironijo
Hipokratove prisege

Nekje spodaj je brez krika
padec plodu divjega kostanja
upošteval gravitacijski zakon
in odjeknil sočasno
s sestrinim korakom
ki je pomenil: Postal bom vonj formalina
postal bom šepet ki potencialnemu
kandidatu za smrt opisuje življenje
postal bom namrgoden jesenski dan
postal bom ravnodušen pogovor
s termometrom: Le devetintrideset
osem in bom odhajal po hodniku
bele bolniške sobe

Srebreniški triptih

Prevod dela: Srebreniški triptih

Avtor izvirnika: Sandra B. Džananović

I

Julij, petinsedemdesetega:

»Hčerka, steci na polje,

poišči očeta,

popadki so se začeli.«

Zemlja diši

po novem življenju.

II

Julij, petinosemdesetega:

»Hčerka, steci na polje,

poišči očeta in brata,

kosilo je pripravljeno.«

Nebo diši

po slivah in belem kruhu.

III

Julij, petindevetdesetega:

...

Trava diši

po očetu in sinu.

Senada Smajić, Breza

Grješnica

Prevod dela: Grešnica

Avtor izvornika: Silva Lagenfus

iz orahove ljuske
si iznikla
skrila tijelo između
vlažnog lišća

čekala, da te iznutra prene
bezazlen sunčev poljubac
čekala, da prođe
s krikom prepletено vrijeme

nisi htjela proviriti
iz svog skrovišta
da vidiš
kako je duga preko neba
napisala tvoje ime

zakopala si se u pupak zemlje
i u nju duboko usadila korijenje

doći će vrijeme, kad će se
svi sokovi pretočiti u tebe
ustat ćeš
snažnija od stabla

Milen Šelmić

Ahilejada

Prevod dela: Ahilejada

Avtor izvornika: pi - irena p.

jutrom
kad odlazim
osećam šapat svojih nogu
ujede mrava

na putu kući
se svađaju
vrište kao poludeli pavijani

popodne
su vučice
koje ćute
dok im zubi stišću bradavice

uveče
sam kao riba
koja plače u vodi

niko ne čuje vapaje sirena iz tesnaca

Valerija Večei, Valy

Bijeg

*Prijevod pjesme: **Pobeg***

*Autor originala: **Lea199***

Popodne je.

Samo dan nakon
što sam stupila
u europski parlament.

Svodom kruže
kupasti oblaci.

Svjesna sam svoje neznatnosti.

Svjesna sam vremena
koje teče,
koje otiče
i spira tragove.

Kroz usnice mi se otrgne krik
i rasprši po zelenilu,
rasprši po zelenilu,
po zelenilu.

Gore na padini
pružio se kamen.

Krdo divokoza,
visoko uzdignutih glava,
prelazi stijene.

Zastanem
i
osluhnem.

Tu nema praznih riječi,
samo ptice se
glasaju.

Digne se vjetar.

Duboko uzdahnem
i zakoračim
niz strminu.

Zapis

Prijevod pjesme: Opomba

Autor originala: ob potoku - Majda Kočar

I opet se iznova
vraćam svom rođenju.
Kao neke ptice
svojoj odanosti.

Po tragovima preplašenih životinja,
po beskonačnom nizu povijenih trava
tražim zdrobljeno kamenje vječnosti,
okrnjeni hram svog vremena.

Visoki odraz neba
je plavi pečat na mom srcu.

Samo sam glinena pločica,
nečujna oznaka,
zapisana trstikom vjetra.

Ispod, pod crtom,
pod jedva vidljivim znakom samoće
je zapis
koji ne znam pročitati.

Pesem si uredniška

Luka Benedičič – Mladi pesnik

Rana

Rana je blato. V dežju se liže.

Flamingo brez ravnotežja,
odtis črnega oglja.

Origami mojster, ki ne more več
zgibati papirja.

Zelena – razkrajajoč dušo.

Mehko pobožati
kakor tek vodá čez prodnike.

Moliti; pustiti grb
kot poljub.

Odpustim se,
potem odpustim svoje telo.

Potem zasvetim v zlati:
kdo?

Fatamorgana

Puščava je velik bazen suhih sliv. Tu gnijejo
trupla mistikov, ki so se levili, popokali na soncu.

Kdo od njih je tvoja jutranja sapa? Nekdo potoček.
Modra cunjka je kot zver, ko se upira pesku.

Čutiš smeh? Jecljaj na bradi? Ne motiš se, ko
jezdiš v smrt.

Prevarani smo. Ko jočeš, padajo meči na zemljo.
Kje je ta kraj, ki nas hoče viteze? Kot

bela dlan se sveti: Rumijev nasmeh.

Lidija Brezavšček – kočijaž

bleda

bleda pesem v modrem zvezku skrita
sivo žalost v beli misli nosi
črn pogled zelenih dihov prosi
melodija s senco je privita

ko bi ta jesen lahko zapela
zima bi do večnosti čakala
in pomlad bi gladko kal pognala
ki poleti v rime bi zorela

a pod zvezkom mrzli čas predaje
tiho mirno mrtvo nič ne reče
zunaj veter trhel list zamaje
pajčevina prašna zatrepeče
naokrog povsod pepel in saje
Nič poznano pravljico šepeče

Polnočna

V polnočem času luč umira
in modra senca v vodi plava,
nad vdihom strgana zastava,
bel led nad motnostjo izvira.

Tišino bolno molk podpira.
Postavi togo v pod strmita.
Nabrekla plesen, v kotu zbita
v cementni misli Nič podpira.

Pogled temni bolest togotna.
Iz prazavesti žalost stoka.
Pregriznjen jezik in kri motna.

Besede ni, ne tona, zvoka.
Le pesem, ki lebdi prisotna,
pod vekami potihlo joka.

Haiku

odpadlo listje
znanilec minevanja
pa takó zláto

Ana Porenta

Novoletnica

Lučke in poljubi, vznesene besede,
hlapeča penina in grmenje ognjemetov.
Po noči dan – ptice, sonce, blag veter,
skodelica čaja, trdo kuhano jajce,
pometanje novoletnih črepinj in drobtin,
premikanje besed samo v mislih
in sprehajanje tišine.
Svetlo naročje novoletnega dneva
mi prigovarja, naj se izvijem iz nulte točke
in naj brzdam pričakovanja.
Naj bom prizanesljiva do sebe in zahtevna
glede tega. Pokrije mi lase, te sulice,
in povleče veke čez utrujene oči.
Zapre ustnice in znotraj poje
melodijo pomiritve.
Iztirjeni vlaki preteklega leta ležijo
v kotlinah, pokritih z meglo.
Neobrušeni kristali so zakopani v mulj,
skoz vodo, ki teče čez, preseva turkiz.
Nebo je polepljeno s prosojnimi oblaki
in sonce je kralj, ki prede nov čas.
Zaupljiva svetloba ne poide,
niti ko se skriva za gozdni rob,
za stebre vsakdana, pod horizont.
Poganjam korenine med drevesi
in s prsti dolbem žlebiče v podarjeni čas.
Prižemam se k stoletnim vratom,
ki vodijo v klet. Podzavest mi podari
nove roke in noge in srce, nove misli in upanje.

Sotočje (Jagodi)

Sonce sije na golega zmagovalca
s spuščnim mečem.
Kalemegdan nam meče v oči
bele stene napredka
in rdeče zidove bojevanja.
Razpoke so vse bolj vidne.
Vse bližja je Sava, ki se
brezčasno pridružuje Donavi,
in senca,
v kateri razgrinjamo prtičke,
stkane iz naših zgodovin.
Medrečni veter tanjša odeje,
ki jih poletje pogrinja na nas.
Naši razcepljeni jeziki
se poigravajo s pomeni.
Prerazporejamo, lovimo in grabimo jih.
Prenavljamo naše notranje slovarje,
ki so že zdaj stvar srca.

Sara Špelec

Nebohodec

Vedno si dva koraka
nad zemljo;

nepremično sediš
na prestolu

z dvema kolesoma,

ki v pločnik (kot
Saturnova obroča) vrišeta
tvojo
sled.

Na samotnem
planetu si sam
svoja senca

in neskončna
luč na poti
do
končne

teme.

Ko se zazreš v nebo,
se ti med redke lase

ujame zadnji sončni žarek:

pa smo ga dobili –
kralja.

Govorilnica

Včasih zaidem.

Pomislim, da se
skrivaš v
pozabljenem
kraju. Vstopim

z nasmeškom,
misleč, da je
v njem

še kaj prostora
za naju.

Vzamem slušalko in
vrata zaprem,
da bom na
varnem

pred svetom,

božam številčnico
in štejem
vse,

kar je že davno
odšteto.

SARA ŠPELEC

Rada bi
rekla:
»Še vedno ... Saj
veš ...«

(Ne slišim, še
enkrat,
kaj praviš?

Da šel boš?
Halo?

No, prav. Preden
greš ...)

»Kam sploh žeton
tukaj
vstaviš?

Me slišiš? Da ne?
Povej ... Si sploh
tu?«

Tu-tu-tu
Tu-tu-tu
tuuuuuu

.
. .
.

Visoka pesem

Kdo je ta, ki se je strgala
 s tisočletne verige,
 oblajala vse, kar lazi
 južno
 od
 Save,

dvignila meč
 na štiri strani neba
 in izbrisala vse, ki so ji
 stali na
 poti?

Njena usta so Kočevski rog,
 gnili zobje školjke v
 Piranskem zalivu,
 redki lasje železniška
 proga, ki za vsakim kozolcem
 izgine
 ...

iz prsi ji poganja
 triglavi vrh
 in brezglavi hram demokracije,
 iz mednožja diši po materi-
 ni kavi

(nobenega madeža ni na njej) ...

SARA ŠPELEC

njeno telo je spo-
men-
ik-
padlim za napredek
in kulturo, glavo nosi
v vesoljni torbi,
žičnate oči
pa se počasi za-
pi-
ra-
jo ...

Kako lepa si, moja draga, kako lepa ...

Helena Zemljič (MalaSenca)

Negotov občutek ko so nekateri dežniki odprti drugi ne

Kapljice so lahko tudi tiste z dreves
ali plaht pred zaprtimi trgovinami
Luž ki nosijo znake se ne vidi točno
vsako stopalo jih rahlo vzvalovi
kot bi želelo poravnati odejo
da črno ostane spodaj čeprav se ve
kako hitro se tema lepi na medprstje
Potem hitro pomikanje pod ozka zatočišča
Tekmovanje kateri se bo prej izognil dilemi
ostal suh in nedotaknjen Spet
strmenje v nebo ko pogledu zmanjkuje
cestne razsvetljave Iskanje sogovornika ki ve
Mrzlično merjenje razdalje ali preprost prestop
v čakanje na dokončno odločitev

Ko končno
zapreš dežnik
prične padati

Pikapolonico na brisači zamenjam za madež krvi

Naslednje leto naj bi laikom
odsvetovali vdihavanje Naj bi bilo
preveč tvegano preveč polomljeno
ali preprosto ne dovolj učinkovito
Namesto tega bodo priporočili
zgolj pritiskanje na prsni koš Da
možgani dobijo dovolj krvi dokler
ne pridejo drugi in nas zamenjajo
V tistem trenutku tisto življenje
ne bo več naše Srce bo lahko bilo
pod pritiski drugih morda
če bo sreča kasneje čisto
samostojno Lahko
se bomo obrnili in v travi zagledali
pikapolonico Takrat
se bomo zares znašli v dilemi
Pritisniti z vso silo ali
pustiti da odleti

Slikarjenje

Vsak hrast poznaš po imenu Reka
je medtem popolnoma spremenila tok
da odnaša otok centimeter za centimetrom
*Nikoli ti ne povem da snežinke pravzaprav
niso mogli narisati pred odkritjem
mikroskopa* Hrast na otoku je že dolgo
čisto oglje Ga je izvrglo Nov tok
ga je poslal na prodišče ki je zmeraj
obsijano s soncem Na drugi strani
je nov otok prekrit s tanko plastjo
snega *Za čas pred mikroskopom je to
enovita celota Mnogo kasneje celota
razpade na nepovezljive miniaturre Lahko
jih naslikam* Ti medtem govoriš o hrastu
Kako je mnogo pred tem ustvaril
velik tolmun za ribe

Predstavitve avtorjev

Marina Adamović

Rojena 1962 v Nišu, kjer tudi živi. Študij francoščine v Beogradu je zamenjala s študijem prava v Nišu. Je članica *Udruženja pesnika Srbije* iz Kruševca, *Društva književnika i književnih prevodilaca Niš* in mednarodnega združenja »Nekazano« iz Bara ter humanitarne fundacije *Budi Human* iz Novega Beograda. Izdala je več knjig: *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *To što vi nazivate ludilo*, *Smrt prijatelja ...in pred kratkim Aforizmi i druge kratke misli*.

Tina Arnuš Pupis, kosmulja

(1982) Piše pesmi in prozo. Pri založbi Miš sta izšli njeni knjigi *Za devetimi drevesi* ter *Božo in Vili*. Prva je bila po izboru mladinske knjižnice v Münchnu uvrščena med 200 najboljših knjig z vsega sveta (zbirka White Ravens). Objavlja tudi v revijah *Ciciban*, *Cicido* in *Galeb*.

Sandra B. Džananović

Rojena 1967 v Prijedoru, Bosna in Hercegovina. Zdaj živi, dela in ustvarja v Avstraliji (Brisbane). S pisanjem poezije in kratke proze se ukvarja od najzgodnejših šolskih dni. Doslej so izšle tri zbirke njenih pesmi: *Čipka od trnja*, *Buđenje zaspalog neba* in *Ravnica na ispucalom dlanu*.

Duško Babić

Rojen v Zagrebu 1960. Uvrščen je v *Antologiju balkansko-sublimizma*, ki je bila objavljena v Belgiji. Izdal je štiri pesniške zbirke: *Prva četvrtina srca*, *Akvarij za Svijet*, *Knjiga o majci*, *Protuslovlja*. Od leta 2019 je član *Matice hrvatske*.

Katica Badovinac

1954, Ribnjačka (pri Bjelovarju) na Hrvaškem. Od 1955 živi v Zagrebu. Po poklicu je ekonomistka. Poezijo objavlja na različnih pesniških portalih in v zbornikih: *Bijela roda* (2017), *Iris international* (2018), *Tvoje kandilo mojom*

svijećom plamti (2018), *O japonskoj književnosti* (2018), *Poezija čežnje pjesnika Očaravanja* (2018), *Pesem si* (2018, 2019), *Garavi sokak* (2018, 2019), *Zauvijek ću biti dijete* (2019), *U srcu gazele* (2019), *Haiku zbornik – Ludbreg* (2019) in v časopisu *Diskurs* (2019, 2020). Je tudi stalna članica časopisa *Sapphoart*. V Italiji je na *La Voce di Poeti 2016* prejela posebno priznanje za pesem *Oda miru*, od romunskega društva *Revista* pa 1. nagrado za haiku v angleškem jeziku (2020). Leta 2019 je izšla njena prva pesniška zbirka *Most od oblaka*.

Maja Bernik, Berja Manik

»Rojena sem bila leta 1992. Pred desetimi leti sem se preselila v Maribor, ki mi še danes nudi prostor za pisanje raznih tri–invčasihtudiveč–vrstičnic .. Trenutno predvsem raziskujem svoj pesniški jezik in pozorno spremljam odseve svojih verzov na bralcih.«

Ananda Boutoute, Ananda

(1988) Je Kranjčanka slovensko-francoskih korenin, ki z možem in tremi otroki živi v Bruslju. V svojih liričnih pesmih, ki so polne bivanjskih vprašanj, prepleta romantične in religijske elemente. Pred objavo v zborniku *Pesem si* je dve pesmi izdala pri kranjski založbi Layer.

Brezno

Hana Bujanović Kokot, h.

Rojena 2002 v Ljubljani, trenutno obiskuje Gimnazijo Kranj. Ustvarjati je začela v osnovni šoli, izdala je dva romana, pesniško zbirko in muzikal, njena dela so objavljena v več zbornikih, antologijah in literarnih revijah. Ustanovila je *Projekt Hestija* (www.hestija.si).

Tamara Butala, Sandzakija

Valerija Čerič, Filia

Jure Drljepan, JUR

(1953, Komletinci, Hrvaška) V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so *Mentor*, *Fontana*, *Primorska srečanja*, *Odsevanja*, *Vpogled*, *Locutio*, *Paralele* idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova/V črke vklesan* (Emonica, 1998), zbirko *Sizif u mreži* (KNS Sarajevo, 2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (Mariborska literarna družba, 2013).

Mirjam Dular

Je doktorica znanosti (fizika), živi in dela v Ljubljani. Zanima jo leposlovje, v zadnjih letih se preizkuša s pisanjem proze in poezije. Na portalu pesem.si objavlja od konca junija 2019. Njene pesmi so *fotoverzi*, kar pomeni, da je sporočilo pesmi kombinacija fotografije in verzov. Več o njej najdete na: www.dular.world.

Ivan Gaćina

(1981, Zadar, Hrvaška) Poučuje informatiko in računalništvo, je častni doktor književnosti (2020), dobitnik več kot sto nagrad. Na *9. mednarodnem fotohaiku natječaju Setouchi-Matsuyama* na Japonskem (2020) je prejel nagrado Grand Prix v kategoriji »Your Photo-Haiku in English« (med 542 udeleženci) za fotohaiku z izvirnimi fotografijami morja.

Slavica Gazibara, saraivor

»Rojena sem 1953, živim in delam izmenično v Varždinu in Čakovcu. Pišem liriko v verzih in prozi ter kratke zgodbe za otroke in odrasle, eseje, recenzije in literarne kritike ter ure-

jam knjige. Izdala sem zbirko pesmi *Bijeli papir* in zbirko kratkih zgodb *Sarine priče i Ivorove mudrolije*, v pripravi za tisk pa je zbirka lirske proze.«

Rok Horžen

Jasna Janež, rožmarin

Slovenistka pa tudi avanturistka, ki rada potuje. V programu MEPI obiskuje starejše. V gledaliških predstavah je bila že čistilka in nevesta, s fantom gresta rada tudi sama v gledališče. Je knjigoljubka, na mesec prebere povprečno tri knjige. Pesmi so zraščene z njo od malega.

Andrejka Jereb, Andrejka

(1946–2019)

Katarina Juvančič, Katarina J.

Je glasbena in besedna ustvarjalka. V duetu z Dejanom Lapanjo je doslej izdala tri albume, koncertirala je po Evropi in Aziji. Piše eseje, recenzije, intervjuje za domače in tuje medije, občasno pa zaide tudi v poetske vode – toliko, da si zmoči noge. Njeno ustvarjanje črpa iz bogatega izpovednega sveta človeških usod ter gradi most med sodobnimi trendi in ljudskimi načini pesnjenja in senzibilnosti. Je dvakratna dobitnica nagrade (*kante*) na mednarodnem kantavtorskem festivalu *Kantfest*.

Branka Kamenšek, branka

»Našli me boste / ob vodi / v gozdu / na vršacu / v parku / na vrtu / v sadovnjaku / videli me boste kako / plavam z delfini / tečem z gozdnimi živalmi / pojem s pticami / se objemam s starimi hrasti in / z mladimi bukvami / slišali boste kako / se pogovarjam z rožami / in pobranimi sadeži / srečali me boste / ob objokanem otroku / pozabljenem klošarju / osameli starki / pretepenem psu // našli me boste / daleč od množic ljudi / in vendar čisto zraven človeka.«

Aleksandra Kocmut – Kerstin

»Za sočutnike je ta svet pregrob. Poezija jim omogoča vsaj hipno zatočišče. Vprašajte Gregorčiča. Ali Kosovela. Ali Aleksandrova. Ali Aleksandro.«

Tjaša Ivana Kocmut

Srednješolka, ki rada bere, zadnje čase še raje piše, zlasti v angleščini, in uživa v svetovih svoje domišljije.

Majda Kočar, Ob potoku

Breda Konjar, koni

Rojena 1944 v Sr. Bitnjah. »Vso svojo poklicno pot sem namenila področju vzgoje in izobraževanja, skozi leta neposrednega razvojnoproučevalnega in svetovalnega dela pa tudi razvijanju ustvarjalnosti. Pišem od mladosti, spletnemu pesniškemu portalu pesem.si pa sem se z objavljanjem pesmi pridružila leta 2011. Sem avtorica šestih pesniških zbirk in knjige *O Bitnjah*, vasi na zahodnem robu Sorškega polja.«

Nataša Korbar, Zbujena

»Prikupno zmedena kuštrava glava, ki jo vetrovi življenja pehajo po prašnih cestah in stezicah v ritmu vesoljnega kaos-a. Pišem, da iz sebe dam najbolj iskrene bolečine in radosti, in če bi čutila karkoli manj, me ne bi več bilo.«

Matej Krajnc

»Pisarim, brenkam, prevajam in čakam, da odide cirkus iz ›našeg malog grada«. Vmes nastane kakšna knjiga, ploščica ali kaj podobnega. Glede tega se ne žrem preveč. Domujem na www.matejkrajnc.com.«

Matej Krevs

»Nikoli ne bi mogel pisati pesmi samo zase, poezija je nekakšen dialog z nevidnim bralcem, ki ob branju spoznava samega sebe v mojih besedah.«

Srečko Križanec, Srecok

Ivanka Kostantino – Lea199.

»Pisanje mi pomeni sprostitev. Haikuji me »zadenejo« na sprehodih. Zаметki pesmi in proze nastajajo večinoma v nočeh brez sna, naslednji dan jih zapišem, in ko najdem čas, dodelam.«

Silva Langenus

Regina Lovišková

(1971) »Živim v majhnem mestecu Ružomberok na severnem delu Slovaške. Od otroštva sem sanjala, da bom postala kiparka, a se to ni zgodilo in opravljam poklic, ki je daleč proč od umetnosti. Vseeno pa so kiparstvo in pisanje pesmi ter zgodb bistveni del mojega življenja. Na *Pesem si* sem prišla preko svoje prijateljice Sandre. Očarana sem bila nad prijetno atmosfero, profesionalnim vodenjem in prijateljstvom, ki prevladuje med avtorji. Jezikovno bariero lahko premostim: saj tudi avtorji drugih jezikov berejo moje pesmi!«

Magnezij

Tomaž Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Urša Majcen, um

Zaenkrat še študentka, blodeča pojava, ki se vrača domov v sivinah jutra, ugaša cigarete na popisanem papirju in se počasi razrašča po nabrežjih, kmalu pa tudi pesnica, dramaturginja, scenaristka in dramatesa.

Željko Majstorović – Mikailo m. z.

(1954) Rodil se je v Kladnju, BiH, živi v Sremski Mitrovici.

Aleksandra Marijanović

1967, prof. ang in ital. Mama slavistka mi je dala občutek za jezik, oče, nesrečni južnjak, mi je dal otožno slovansko dušo in srce, ki čuti in dostikrat zajoka za vse ljudi tega sveta. Včasih napišem pesem in se mi zdi lepo, če me kdo pohvali in reče: »To je pesem o meni.«

Gregor Markič – Factotum

Profesionalni poliglot, amaterski astronom, factotum, kantavtor, kipar, VIP, žongler. Iskalec miru, legenda svojega časa, vojak usode, bonvivant in boem. Bojeval vsakovrstne boje, izkusil vse bolečine, kuril svečo življenja na obeh koncih, osušil beznice, netil revolucije, razsvetljeval device.

Felicita Medved, nemesis

Alenka Mihorič, modricvet

»Pred leti sem izdala dve zbirki, sicer pa se vsako leto veselim objav v različnih zbornikih. Zadnje leto ali dve se malo težje spravim k pisanju, a nikoli ne pomislim, da bi nehala s to »zabavo«. Všeč mi je sodelovanje na portalu pesem. si, saj avtor hitro dobi odziv bralcev.«

Tatjana Mozer, Tatjana M.

Srbska pesnica, ki živi in dela v Novem Sadu. Njene pesmi so objavljene v dvajsetih skupnih zbirkah in almanjih. 2019 je izšla njena pesniška prvenka Faza sna, v pripravi pa je že druga. Od 2018 je generalna sekretarka *Novosadskog književnog kluba*.

Bernarda Mrak Kosel – lovrenka

Rojena 1949 v Radovljici. Objave v zbornikih Pesem si 14–20. Je članica vrhniške literarne delavnice z Ano Porenta in literarnega društva *Navdih*. V letu 2019 je v samozaložbi izšla njena pesniška prvenka Zbrane pod črto in pri Mohorjevi družbi prvi roman *Ujetnik svojega časa*.. Pisanje ji pomeni videti svet osebno.

Alen Muhič, Undi

»Dosti je stvari, ki me zanimajo, a ponavadi se ustavi nekje vmes, ko najdem spet kaj novega, pesmi pa so dovolj kratke, da kaj zapišem, preden prejšnjo zamenja nova zamisel, nov interes. Pišem pa tudi, ker sem še dovolj otročji, da se rad igram, in zato rad poskušam kaj drugačnega. Včasih uspe, včasih pa ne, ampak je vedno boljše, kot da ni.«

Jagoda Nikačević

(1951, Šibenik, Hrvaška) Živi v Beogradu, piše od leta 2008. Leta 2014 je izdala pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, leta 2013 pa je objavila haikuje s skupino avtorjev *Bit ću haijin*, ki jo izdal *Poet* (Beograd). Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na *KK Rujno* iz Užice (2010) in drugo nagrado »Milutin Uskoković« za najboljšo sodobno pripovedko Narodne biblioteke Užice (2018). Objavlja tudi na drugih pesniških portalih, v zbornikih in časopisih.

Nikita

Od 1975 Nikita skozi poezijo hrope z bolečino, s katero si prizadeva izpeti svojo temo nad temami.

Franci Novak

»Pišem poezijo in kratke zgodbe. Doslej sta izšli dve moji pesniški zbirki, *Otroštvo neba* pri Mladinski knjigi in *Vračanje pogleda* pri Hiši poezije. Zbirka moje kratke proze, izdane pri založbi LUD Literatura, pa nosi ime *Podnebne spremenbe*.«

Milan Novak

(Maribor, 1965) Potuje skozi prostore miselnih improvizacij, neoprijemljivosti poezije in sanjivosti risb. Sodeluje na mednarodnih festivalih, prireja literarne dogodke z elementi poezije, plesa, glasbe in videa. Je soorganizator pesniških srečanj *IMPULS – poezija u kafiću* v Varaždinu na Hrvaškem. Piše prozo in pesmi.

Tanja Ocelić

Rojena 1969 v Pakracu, Hrvaška. Pišem kratko prozo, poezijo, haiku poezijo, roman. Moja prva samostojna zbirka je v pripravi, ponosna pa sem, da se spoštljivo število mojih pesmi že nahaja v številnih skupnih zbirkah, revijah, zbornikih – izdanih v Sloveniji, na Hrvaškem in v Srbiji. Večina mojih del je pisanih v pogovornem slovenskem jeziku, podzavestno pa nikoli ne pozabim na svoj materni jezik in kraj svojega izvora.

Irena Pajnik Beguš, Pi – Irena P.

Rojena 1960, Korošica, ki živi in dela v Ljubljani. Pesniške zbirke: *Od tu in tam padlo v dlan*, *Semena oblakov*, *Prepiš-no*. »Če sem drevo, so pesmi ptice, ki se ugnezdijo ali preletijo, veje jih ne lovijo, le dom ponudijo, hvaležne se upognejo za vsak splet iz besed, zaprhutan v rogovile, ki se razraščajo v prehode, kjer se izlegajo krila.«

Igor Pavlic, Speculum

»Rojen sem 1964 v Varaždinu, Hrvaška, kjer tudi trenutno živim. Delam kot kazenski sodnik in s pisanjem pesmi vzpostavljam duševno ravnotežje.«

Martina Pavlin – Essentia

Marija Praprotnik, triglav

»Poezija me enostavno osrečuje. Po njeni poti hodim s spoštljivimi koraki in spoznanjem, da je pisanje poezije naravni narkotik, ki te zasvoji. Ko pa postaneš zasvojenec, si ne moreš več pomagati.«

Nada Pečavar, nada pecavar

»V iskanju sebe v zrelih letih sem obudila otroški ljubezni, ples in petje. V decembru 2017 pa je povsem nepričakovano izbruhnil vulkan besed, ki me je skoraj zasul in je še vedno aktiven. Najljubša mi je prva faza, ko se stvari brez namena izlijejo na papir in me prevzame otroška radost.«

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Lidija Polak, li

Mirko Popović, mirkopopovic

Rojen 1944 v Slivnu (Metković) na Hrvaškem. Od 1960 živi v Sarajevu. Poezijo je objavljala v številnih literarnih časopisih in na Radiu Sarajevo. Izdal je dve knjigi – prozno *Tamno sunce* in pesniško zbirko *Berba rose*. Prejel je tudi nagrado za prozo v Zagrebu 2010.

Ljubica Ribić

1959, Varaždin. Je pesnica, prevajalka, večkrat nagrajena avtorica. Objavila je šest pesniških zbirk: *Licenca ludosti*, *Soba zamagljenih prozora*, *?*, *Ona*, *Beskonačno/Neskončno*, *Partitura misli*. Je članica VKD, Matice Hrvatske, HSK, predsednica Udruge RITAM MISLI.

Vid Sagadin Žigon, vidzigon

Miha Sever

Leta 1998 rojen študent slovenistike in geografije: »Pišem brez posebnega namena. Puščam drugim, da v pesmih najdejo sporočilo. Poezijo (in sicer umetnost) dojemam kot priložnost za družbeno območje popolne svobode. Kar trenutno ni.«

Marko Skok – Mezopotamsky

(1971)

Saša Slavković, Salke

»Dodal bi novosti: Leta 2019 je izšla moja zbirka *Gol in bos* v samozaložbi preko Kulture snova v Zagrebu. Sodeloval sem na branjih v okviru *Svetovnega dneva poezije* v Ljubljani ter *Milenium stiha u Zadru*.«

Senada Smajić, breza

(1957, Vitez v BiH) Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona *Mavrica neba* v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: *Kroz život – Skozi življenje, Z njenih robov, Ditiramb in Kibela*. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Vesna Šare

Doslej so izšle njene pesniške zbirke *Sedem kotov moje sobe*, 2015; *Skoraj človek*, 2017; *Srce, en sam ugriz* (skupaj z Danijem Bedračem), 2018; *Soba za dež*, 2019.

Milen V. Šelmić

(1959, Prokuplje, Srbija) Je novosadski pesnik, slikar, esejist in kritik. Po izobrazbi pravnik, novinar in umetnostni zgodovinar. Živel in delal je v več evropskih državah. Je ustanovitelj in izvršni direktor *Novosadskog književnog kluba* in eden od pobudnikov *Međunarodne pesničke Akademije*. Pred izidom je njegova pesniška zbirka *Sve i (ili) ništa o Heleni*, v pripravi so nova zbirka *Jelenski tragovi* ter izdaja zbirke *Nemušti jezik – Nemi jezik* v slovenščini in še prevod knjige esejev *Sedam ogledala poezije* v angleščini.

Juš Škraban

Živi v Ljubljani. Po nekaj letih pisanja, branja na pesniških večerih in tu in tam kakšni objavi je pred kratkim izdal svoj pesniški prvenec z naslovom *Ribja hoja* pri Zavodu za razvijanje ustvarjalnosti.

Dimitrij Škrk, dimitrij

»Lepo se je družiti z vami, pesemsijevci, kakor z vašo poezijo, ki navdihuje. To, da se z vami družim že celih sedem let, mi znova dokazuje, s kakšno hitrostjo človeku tečejo leta. Naj bodo tudi v bodoče prijetna.«

Peter Šloser, Krieeg

Rojen leta 1979 v prelepem Pomurju, velik ljubitelj eksistencializma in vesolja.

Igor Šmid, igorj

»Pesmi me najdejo na robovih zavednega, kjer se tok preliva čezenj.«

Dejan Štiglic, poezijaJEzaKEKCE

Samosvoj kozorog s temperamentom bika in rojen v letu zajca.

Luka Šturm, Lorijan

»Lahko bi hlinil skrivnostnega. Lahko bi igral zanimivega ... Lahko bi se pretvarjal, da sem pesnik.«

Bojan Tasić

Rojen 1978 v Leskovcu, kjer živi še danes. »Od malih nog imam rad poezijo, drznil sem si jo začeti pisati šele 2014. leta. Moje pesmi so osebne, pišem določeni in o določeni osebi, tako da nimam težav z iskanjem muze. Samostojne knjige še nimam. Dokler bom lahko boljši od sebe, kakršen sem bil včeraj, in slabši od tistega jutrišnjega, bo vse dobro ...«

Mateja Traven, levcek

Trepetlika

Svit Valovnik, Svit

»Rišem mandale pa tudi druge vsebine in jih vrezujem v glinene lampe. V veselje mi je tudi pesnjenje. Živel sem v komuni v Šempasu (1971–73), v ašramu praktical jogo (1974–76), deset let sem vrtnaril v kartuziji Pleterje. Imam hčer, zdaj živim na Primorskem.«

Tom Veber

(Maribor, 1995) Pesnik, performer, vizualni umetnik. Poezijo objavlja v revijah *Dialogi*, *Mentor*, *Literatura* in *Apokalipsa*, njegove pesmi so bili objavljene na Madžarskem, v Grčiji, Afriki, Rusiji in na Kitajskem, je zmagovalec Pesniške olimpijade 2018. Lani marca je izšel njegov pesniški prvenec *Točka preloma*.

Valerija Večei-Funda, Valy

Rojena je v Novem Sadu. Končala je filozofsko fakulteto z magisterijem. Njene pesmi so prevedene v nemški, makedonski in slovenski jezik. Objavljala je v zbornikih *Draga domača riec*, *Varaždinski književni zbornik*, *Pesem si*. Izšle so štiri njene samostojne zbirke, prejela je tudi nagrade na različnih natečajih.

Ramiz Velagič, Žiga Lev

Rojen 1962 v kraju Gornja Koprivna, BiH. V Velenju živi od leta 1963. Poezijo objavlja v raznih publikacijah v Sloveniji in v državah nekdanje Jugoslavije. Ima tudi dve pesniški zbirki: *Zapiski iz sanj*, *Oaza sanj/Oaza snova*. Nagrade: Listina mesta Bleiburg / Pliberk (2015, 2017).

Meta Vražič, MV

Vladimir Vuković

Rojen 1976 v Beogradu. Študiral je na Filozofski fakulteti Univerze v Beogradu in na Bogoslovni fakulteti. Izdal je dve pesniški zbirki: *Staklena raskršća* (2012) in *Pisma iz nestaranja* (2013). Živi in dela v Beogradu.

Sašo Zorc Florjanski

Milan Žniderič, Jošt Š.

Igor Žuravlev

Irena Žuravlev, IŽ-lev

»Rojena sem v Celju. Objavljam v *Vsesledju* in v našem zborniku *Pesem si*. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. *Pesem si* je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Luka Benedičič – Mladi Pesnik

»Sem letnik '98, rojen v Kranju. Trudim se bivati v več krajih in časih hkrati, a mi ne uspeva. Od nekdaj me vleče na Mediteran. Sicer sem ljubitelj filmov, peščenih plaž in gotskih cerkva. Moja vera je zmes matematike in mistike. Na študentski poti sem v fazi presedlanja s fizike na sociologijo kulture, v prostem času pa berem in pišem za portal *Vrabec Anarhist* ter urednikujem na portalu *Pesem si*.«

Lidija Brezavšček – kočijaž

»Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, po duši tekačica, kar je isto kot pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izdala sem pesniški zbirki *Nič ali skrivnost pesmi* (Maks Viktor, 2012) in *Pogodba z Ničem* (Frontier, 2018), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka *Pesniškega turnirja* in finalistka *Spletne verzijade*. Za tretjo knjigo *Slave vojvodine Kranjske* sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem že četrtič babica, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet.«

Tine Dolžan

»V treznem stanju programiram, izdelujem knjižne police in napeljujem elektriko, (rahlo) opit pa recitiram poezijo in tudi sam kaj napišem.«

Gregor Grešak

»Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala *Pesem si*. Zmagovalec občinstva na *Pesniškem turnirju* v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno

strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.«

Ana Porenta

(1965) Je magistrica znanosti, učiteljica, ustanoviteljica *Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti*, soustanoviteljica in glavna urednica portala *Pesem si*. Je članica *Društva slovenskih pisateljev*. Pisala je učbenike in priročnike za pouk slovenščine na začetku šolanja, je avtorica mladinskega romana *Virtualni svet.com*, CD-roma *Na sledi za medvedi* ter gledaliških besedil za otroke in mladostnike. Štirikrat je bila finalistka *Pesniškega turnirja*, leta 2006 tudi zmagovalka občinstva. Veliko časa preživi z različnimi generacijami ustvarjalcev kot mentorica literarnih delavnic. Doslej je izdala tri pesniške zbirke: *Sem se*, *Kitke* (s Sonjo Votolen in Jano Pečečnik) in *Deklice*.

Žiga Stopinšek – Sigi

»Sem soskrbnik portala od posodobitve 2011 dalje, računalničar, študent, pesnik. Doslej je izšla pesniška zbirka *Skozi kosmate oči*. Še vedno iščem kompromis med naravoslovjem in poezijo.«

Sara Špelec

je večno razpeta med »Od kod«, »Že? Še ne« in »Še malo«, kot je mogoče sklepati iz njenega pesniškega prvenca *Če*. Ko ne prede časa in se ji zvoki ne topijo v ustih, prevaja (mdr. za Znanstveno založbo FF in Beletrino), piše (pretežno pesmi, a se počasi spogleduje tudi s prozo), urednikuje, priložnostno poje, prireja literarne prireditve in festivale, med katerimi je gotovo najpomembnejši *Zlet literarnih zavetnikov*, ki je na njeno pobudo v slovenski prostor prinesel novo literarno nagrado: literarni zavetnik. In kot je mogoče sklepati po naslovu njene druge pesniške zbirke: je *Zaljubljenka* v življenje in njegove najrazličnejše umetniške manifestacije, med katere spada tudi *pesem.si*.

Helena Zemljič (MalaSenca)

(1995, Maribor) Je študentka filozofije in slovenskega jezika ter književnosti na Filozofski fakulteti v Mariboru, v okviru katere je tudi urejala študentsko literarno-jezikoslovno revijo *Liter jezika*. Prve pesmi je začela objavljati ravno na spletnem portalu *Pesem si*. Sodelovala je na *Mladih rimah* v Mariboru in Ljubljani, njena poezija pa se najde v *Litru jezika*, *Novem zvonu*, *Spirali*, *Poetikonu*, *Mentorju*, *Apokalipsi*, *Dialogih*, na spletnih portalih *Poiesis* in *Locutio* ter v različnih zbornikih. V letu 2017 je prišla v finalni izbor natečaja *Urška*, dvakrat (2016 in 2017) se je uvrstila med dvanajsterico *Pesniškega turnirja*. Konec leta 2016 je v soavtorstvu z Alešem Jelenkom in Nino Jančič izšla tudi pesniška zbirka *Kontejner*.

Kazalo

Pesem si štirinajsti	5
Andrejki Jereb v spomin	9

Pesem si izbrana **13**

Ana Porenta	14
Berija Manik	16
Vid Sagadin Žigon, vidzigon	18
Matej Krajnc	24
Marija Praprotnik Kranjec, triglav	29
Tomaž Mahkovic	34
Katarina Juvančič, Katarina J.	39
Peter Rangus	45
Martina Pavlin – Essentia	50
Irena Pajnik Beguš, pi – Irena p.	56
Franci Novak	59
Ivanka Kostantino, Lea199	64
Tom Veber	68

Pesem si podčrtana **73**

Tina Arnuš Pupis, Kosmulja	74
Ananda Boutoute, Ananda	75
Brezno	77
Hana Bujanović Kokot, h.	82

Tamara Butala, Sandzakija	85
Valerija Čerič, Filia	86
Mirjam Dular	90
Gregor Grešak	92
Rok Horžen	94
Jasna Janež, rožmarin	96
Branka Kamenšek, branka	98
Aleksandra Kocmut – Kerstin	100
Tjaša Ivana Kocmut	104
Majda Kočar, ob potoku	105
Breda Konjar, koni	109
Nataša Korbar, Zbujena	111
Matej Krevs, matej_krevs	113
Srečko Križanec, srecok	116
Silva Langenfus	118
Magnezij	121
Urša Majcen, Um	123
Aleksandra Marijanović	125
Gregor Markič	128
Felicita Medved, nemesis	131
Alenka Mihorič, modricvet	134
Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka	137
Alen Muhič, Undi	140
Milan Novak	143
Tanja Očelić	147
Nada Pečavar, nada pecavar	149
Janja Plevnik, Pisana_beseda	151

Lidija Polak, li	155
Miha Sever	158
Marko Skok – Mezopotamsky	160
Saša Slavković, Salke	163
Senada Smajić, breza	165
Vesna Šare	167
Juš Škraban	174
Dimitrij Škrk, dimitrij	176
Peter Šloser, Krieeg	178
Igor Šmid, igorj	181
Dejan Štiglic, poezijaJEzaKEKCE	183
Luka Šturm, Lorijan	186
Mateja Traven, levček	189
Trepetlika	191
Svit Valovnik, svit	193
Ramiz Velagić, Žiga Lev	195
Meta Vražič, MV	197
Sašo Zorc Florjanski	199
Milan Žniderič, Jošt Š.	201
igor žuravlev	206
Irena Žuravlev, IŽ - lev	209
Pesem si narečna	213
Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.	214
Ljubica Ribić	217

Pesem si za otroke	219
Tina Arnuš, Kosmulja	220
Breda Konjar, koni	222
Nada Pečavar, nada pecavar	223
Marija Praprotnik, triglav	224

Pesem si tujejezična	225
Marina Adamović	226
Sandra B. Džananović	228
Duško Babić	231
Katica Badovinac	234
Jure Drljepan, JUR	236
Ivan Gaćina	239
Slavica Gazibara, Saraivor	242
Regina Lovišková, Regina	246
Željko Majstorović, Mikailo m.z.	249
Tatjana Mozer, Tatjana M.	252
Jagoda Nikačević, jagodanikacevic nikita	255 258
Tanja Ocelić	266
Igor Pavlic, Speculum	267
Mirko Popović, mirkopopovic	270
Ljubica Ribić	274
Saša Slavković, Salke	276
Senada Smajić, breza	277
Milen Šelmić	280
Bojan Tasić	282

Valerija Večei, Valy	285
Vladimir Vuković	286

Pesem si prevedena **289**

Jure Drljepan, JUR	290
Marko Skok Mezopotamsky	296
Senada Smajić, Breza	300
Milen Šelmić	301
Valerija Večei, Valy	302

Pesem si uredniška **305**

Luka Benedičič – Mladi pesnik	306
Lidija Brezavšček – kočijaž	308
Ana Porenta	310
Sara Špelec	312
Helena Zemljič (MalaSenca)	317

Predstavitve avtorjev	321
Kdo skrbi za Pesem si?	336

Za podporo se zahvaljujemo:

Občini Ribnica
Občini Sodražica
Občini Velike Lašče